

ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม
ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ

ปริญญาานิพนธ์

ของ

ณัฐพร ศรีสวัสดิ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2560

ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม
ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ

ปริญญาานิพนธ์

ของ

ณัฐพร ศรีสวัสดิ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม
ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ

บทคัดย่อ

ของ

ณัฐพร ศรีสวัสดิ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2560

ณัฐพร ศรีสวัสดิ์. (2560). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของ นักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ*. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภัทราวีวัฒน์.

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายของการวิจัย 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรปัจจัย ทางจิต และกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวม และด้านย่อย ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ ซึ่งมีลักษณะทางชีวสังคม แตกต่างกัน 2) เพื่อค้นหาตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรม เชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติซึ่งมี ลักษณะทางชีวสังคมแตกต่างกัน โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 407 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการ สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบมีระบบแบบเส้นตรง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 7 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม แบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม แบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถาม การถ่ายทอดทางสังคม และแบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น แบบสัมประสิทธิ์แอลฟาอยู่ระหว่าง .74 ถึง .86 การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน แบบสองทาง และสถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการวิจัย พบว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง และ ตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และ ด้านวัจนกรรม 2) ปัจจัยทางจิต ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของ ตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการ สนับสนุนทางสังคม สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวม และด้านย่อย 3 ด้าน คือ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม ได้ร้อยละ 48.70 ร้อยละ 43.70 ร้อยละ 25.40 และร้อยละ 28.00 ตามลำดับ โดยตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลใน การทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมมากที่สุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง

PSYCHO-SOCIAL FACTORS RELATED TO THE BEHAVIORAL CULTURAL INTELLIGENCE
OF UNDERGRADUATE STUDENTS IN THE INTERNATIONAL CURRICULUMS

AN ABSTRACT

BY

NATAPOHN SRISAWAT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

October 2017

Natapohn Srisawat. (2017). *Psycho-Social Factors Related to the Behavioral Cultural Intelligence of Undergraduate Students in the International Curriculum*. Master's Thesis, M.Sc. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr. Kanchana Patrawiwat

The purposes of this research were as follows: 1) to study the interaction effect between the psychological and social factors related to the behavioral cultural intelligence of undergraduate students in the overall group and the biosocial factors group; and 2) to study the predictive power of psychological and social factors, which have an effect on the behavioral cultural intelligence of undergraduate students, in both the overall group and biosocial factors group. The sample consisted of four hundred and seven students studying in Assumption University and Mahidol University, as selected by linear systematic sampling. The questionnaires consisted of seven instruments, which were in the form of six numerical rating scales. The reliability with alpha coefficients was between .74 to .86. The data were analyzed by two-way analysis of variance and stepwise multiple regression analysis.

The results showed that: 1) There was an interaction between self-efficacy and social support regarding behavioral cultural intelligence positively correlates to behavioral cultural intelligence as a whole and in three subfactors of behavioral cultural intelligence; 2) Psychological factors (openness to experience, self-efficacy and achievement motivation) and social factors (socialization and social support) could predict behavioral cultural intelligence as a whole, along with verbal behavior, non-verbal behavior and speech acts factors at 48.70 percent, 43.70 percent, 25.40 percent and 28.00 percent with a statistically significant level of .05. The most influential predictor was openness to experience, social support and self-efficacy.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภักทราวิวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ ที่ได้มอบโอกาส ให้คำปรึกษาที่ดี และให้ข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์ในการแก้ไขปรับปรุงปริญญาานิพนธ์จนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยจะไม่มีความสำเร็จ ในวันนี้ได้เลย หากปราศจากความช่วยเหลือของท่านอาจารย์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทย์ จันประเสริฐ ผู้ที่เป็นบุคคลสำคัญ อีกท่านหนึ่ง ซึ่งมีส่วนช่วยในการสนับสนุน ให้ความช่วยเหลือ และการชี้แนะแนวทางแก้ไขปัญหา เมื่อผู้วิจัยประสบกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ รวมทั้งให้คำแนะนำในการปรับปรุงปริญญาานิพนธ์ ให้มีความสมบูรณ์เสมอมา ทำให้ผู้วิจัยสามารถเป็นมหาบัณฑิตได้ในวันนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผศ. ดร.จินตนา ต้นสุวรรณนนท์ และ อาจารย์ ดร.สุดารัตน์ ต้นติวิวัฒน์ ซึ่งให้เกียรติมาเป็นประธาน และกรรมการสอบปากเปล่าปริญญาานิพนธ์ รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็น ประโยชน์ต่อการปรับปรุงเล่มงานวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นริศรา พึ่งโพธิ์สม อาจารย์ ชญานุช ลักษณะ วิจารย์ และอาจารย์ ดร. พิชญาณี ภูตระกูล ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ ทำให้ผู้วิจัย ได้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สมบูรณ์ และขอกราบพระคุณคณาจารย์จากสถาบันวิจัย พหุวิทยาการศาสตร์ทุกๆ ท่าน ที่ให้ความรู้ และช่วยขัดเกลาผู้วิจัยให้มีคุณสมบัติในการเป็นมหาบัณฑิต ที่มีคุณภาพ

ขอขอบคุณ รุ่งอโณทัย บุญประเสริฐ และ ว่าที่ร้อยตรีหญิงอาจารย์ รักษ์จิต ซึ่งทั้งคอยให้ กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยตลอดมา นับตั้งแต่วันที่ผู้วิจัยก้าวเข้ามาในมหาวิทยาลัย จนกระทั่งถึงปัจจุบัน มิตรภาพที่มอบให้แก่กันนี้ จะอยู่ในใจของผู้วิจัยตลอดไป นอกจากนี้ ยังขอขอบคุณพี่ๆ ร่วมรุ่น 11 ภาคนอกเวลาราชการทุกท่าน ที่มอบความทรงจำที่ดีให้ตลอดระยะเวลา ที่ศึกษาด้วยกัน

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณครอบครัวของผู้วิจัย ที่ให้การสนับสนุนการศึกษาแก่ผู้วิจัย มาตลอดทั้งชีวิต และอยู่เคียงข้างกันเสมอมา ทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจที่จะก้าวผ่านอุปสรรค จนสามารถ ทำปริญญาานิพนธ์ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ โดยคุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากปริญญาานิพนธ์ ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศให้แก่วงการศึกษาไทยต่อไป

ณัฐพร ศรีสวัสดิ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม	7
ปัจจัยทางจิตกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม	15
บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์	15
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	19
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	25
ปัจจัยทางสังคมกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม	29
การถ่ายทอดทางสังคม	29
การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	34
ลักษณะทางชีวสังคมกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม	37
เพศ	37
กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา	38
ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ	39
กรอบแนวคิดการวิจัย	41
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	42
สมมติฐานของการวิจัย	44
3 วิธีดำเนินการวิจัย	45
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	45

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	45
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	48
การหาคุณภาพเครื่องมือ	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล	54
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	55
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	56
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง	62
ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นต้น	83
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	96
การสรุปผลและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 1	97
การสรุปผลและอภิปรายผลตามสมมติฐานข้อที่ 2	101
ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัยเพื่อการพัฒนาต่อไป	108
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	110
บรรณานุกรม	112
ภาคผนวก	122
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	123
ภาคผนวก ข ตารางแสดงค่าความเที่ยงตรงของเครื่องมือวิจัย	125
ภาคผนวก ค ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัย	129
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	134
ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากหน่วยงาน	144
ประวัติย่อผู้วิจัย	150

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	47
2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะชีวสังคมของนักศึกษา	57
3 ค่าสถิติพื้นฐานจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา	59
4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิง พฤติกรรมในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรม ที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม ของนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ก) และมีการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ข) ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยตาม ลักษณะทางชีวสังคม	63
5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการ สนับสนุนทางสังคมที่พบอิทธิพลเดียวในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	66
6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการ ได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม	67
7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการ ได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศหญิง	69
8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการ ได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	69
9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรม วาจา ของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการ ได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่พบอิทธิพลเดียวในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย	72
10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมวาจาของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถ ของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มมีประสบการณ์ทำ กิจกรรมมาก	73

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่พบอิทธิพลเดี่ยวในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	75
12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศหญิง	76
13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	77
14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัจนกรรม ของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่พบอิทธิพลเดี่ยวในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	80
15 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัจนกรรม ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศหญิง	81
16 คำร้อยละการทำงาน และลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่างๆ ของตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปรที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	84
17 คำร้อยละการทำงาน และลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่างๆ ของตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปรที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมวาจา ของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	87
18 คำร้อยละการทำงาน และลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่างๆ ของตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปรที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	90

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
19	คำร้อยละการทำงาน และลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่างๆ ของตัวแปรอิสระ
5	ตัวแปรที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัฒนธรรม ของนักศึกษา
	ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย
	93

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 โมเดลการวัดความฉลาดทางวัฒนธรรม (CQ) จาก 4 องค์ประกอบหลัก และ 11 มิติย่อย	11
2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น	22
3 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตน และความคาดหวังในผลลัพธ์ต่อการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล	22
4 กรอบแนวคิดในการวิจัย	41
5 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของกลุ่มรวม	67
6 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของเพศหญิง	68
7 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	69
8 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรม วาจา พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	73
9 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรม ที่ไม่ใช่วาจา พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของกลุ่มเพศหญิง	76
10 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรม ที่ไม่ใช่วาจา พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	77

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
11 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัฒนธรรม พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของประเทศหญิง	81
12 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อ 1	99
13 ผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมของนักศึกษา ทั้งใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทาง สังคม	102
14 ผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจา ของ นักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปร กลุ่มปัจจัยทางสังคม	103
15 ผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และ ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม	104
16 ผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรมของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัย ทางสังคม	106

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกยุคปัจจุบันที่ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ ได้ผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และสลับซับซ้อน ของสภาพเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และเทคโนโลยีต่างๆ เกิดการเคลื่อนย้ายของผู้คน การค้าการลงทุน และข้อมูลข่าวสารข้ามพรมแดน ที่ทำให้สมาชิกในแต่ละสังคม วัฒนธรรมมีความใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น (อานันท์ กาญจนาคพันธุ์. 2551: 6) แต่ในขณะเดียวกัน ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วนี้ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งซึ่งนำมาสู่การขาดความรู้ความเข้าใจระหว่างกันอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางด้านสังคมวัฒนธรรม ความคิด ค่านิยม และการแสดงออกทางการกระทำอันเนื่องมาจากวิถีชีวิตที่แตกต่างกันของผู้คนในแต่ละวัฒนธรรม โดยหลายครั้งที่การขาดความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันนี้เอง ทำให้บุคคลไม่สามารถปรับวิถีชีวิตทางความคิด และพฤติกรรมให้สอดคล้องกับสังคมใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปได้

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เป็นยุคที่ความสำคัญของการเรียนรู้ความแตกต่างทางวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิตเป็นอย่างมาก เนื่องจากการเปิดเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งทำให้การหลั่งไหลของผู้คน จากแต่ละวัฒนธรรมมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยเหตุนี้เองบุคคลซึ่งต้องการที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสภาพสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างประสบผลสำเร็จ จึงจำเป็นต้องเร่งพัฒนาความรู้ ความคิด และความสามารถของตนเอง เพื่อเตรียมตัวรองรับกับสถานการณ์ดังกล่าว ดังนั้นการส่งเสริมให้เยาวชนชาวไทยมีความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักรู้ทางวัฒนธรรม จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยเตรียมความพร้อมและส่งเสริมความสำเร็จในภาคหน้าให้แก่เยาวชนไทยได้ โดยหนึ่งในแนวคิดที่สำคัญในการพัฒนาการปรับตัวทางวัฒนธรรม คือแนวคิดเรื่อง ความฉลาดทางวัฒนธรรม (Cultural Intelligence) หรือ ความสามารถของบุคคลในการปรับตัวอย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ ในบริบทของวัฒนธรรมที่หลากหลาย (Ang; et al. 2007: 337; อ้างอิงจาก Earley; & Ang. 2003) โดยการที่บุคคลมีความฉลาดทางวัฒนธรรมนี้เองที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันของคนในสังคมที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรมเป็นไปอย่างราบรื่นมากยิ่งขึ้น

การศึกษาเกี่ยวกับความฉลาดทางวัฒนธรรมนั้น เป็นการศึกษาที่เริ่มแพร่หลายมากขึ้นในปัจจุบัน โดยเฉพาะในต่างประเทศที่ได้มีผู้ศึกษาตัวแปรดังกล่าวเอาไว้หลายท่านด้วยกัน เช่น การศึกษาการวัด และผลกระทบของความฉลาดทางวัฒนธรรม ของ อัง และคนอื่นๆ (Ang; et al.

2009: Abstract) ซึ่งพบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมของบุคคลนั้น ส่งผลต่อการตัดสินใจ การปรับตัวทางวัฒนธรรม และการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลอเรนซ์ (Lawrence. 2011: Abstract) ที่กล่าวว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรม การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม ของนักศึกษานานาชาติในประเทศไต้หวัน เป็นต้น ซึ่งผลการศึกษาในอดีตดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมนั้น เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งซึ่งส่งผลต่อการปรับตัวของบุคคล โดยเฉพาะการปรับตัวในบริบทของวัฒนธรรมใหม่หรือวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย ในขณะที่การศึกษาเรื่องของความฉลาดทางวัฒนธรรมในประเทศไทยนั้น ยังไม่เป็นที่แพร่หลายเท่าที่ควร ซึ่งจากการค้นคว้าข้อมูล ผู้วิจัยพบว่างานที่ศึกษาในด้านนี้เพียงไม่กี่เรื่องเท่านั้น อีกทั้งยังขาดความครอบคลุมในมิติต่างๆ โดยตัวอย่างงานวิจัยด้านความฉลาดทางวัฒนธรรมในประเทศไทย ได้แก่ งานวิจัยของ สิริพันธ์ วดีศิริศักดิ์ (2555) ที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมของผู้นำขององค์การธุรกิจ และ งานวิจัยของ ภริดา ตันติเวทเรืองเดช (2556) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมกับผลการปฏิบัติงานของพนักงาน โดยมีการซื้อคางวัฒนธรรมเป็นตัวส่งผ่าน หรือ การศึกษาเพื่อสร้างเครื่องมือวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมฉบับภาษาไทย ของ นัยฟ้าจิต ออบเหลือง (2555) เป็นต้น

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม โดยมุ่งเน้นไปที่การศึกษาเพื่อหาสาเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม เนื่องจากยังเป็นพื้นที่ซึ่งขาดผลการวิจัยที่จะช่วยสนับสนุนในเรื่องนี้อยู่ โดยการได้มาซึ่งปัจจัยที่เป็นตัวแปรอิสระในการวิจัยครั้งนี้ มาจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เคยทำมาแล้วในอดีต โดยพบความเชื่อมโยงระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมกับเหตุปัจจัยหลายประการด้วยกัน ได้แก่ การศึกษาตัวแปรปัจจัยทางจิต เช่น การศึกษา ของ อัง, ดีน และ โคย์ (Ang; Dyne; & Koh. 2006: Abstract) และการศึกษาของ ชีระเดช เรืองบวรเกษ และคนอื่นๆ (2558: บทคัดย่อ) ที่พบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ กับความฉลาดทางวัฒนธรรม การศึกษาของ ลอเรนซ์ (Lawrence. 2011: Abstract) และ สุลต่าน และ ทารีน (Sultan; & Tareen. 2014: Abstract) ซึ่งพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางวัฒนธรรม และการศึกษาของ วีดาดี และคนอื่นๆ (Vedadi; et al. 2010: 25) ซึ่งพบว่า ความต้องการในความสำเร็จของบุคคลมีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางวัฒนธรรม ในขณะที่การศึกษาดัวแปรปัจจัยทางสังคม พบผลการศึกษาดังนี้ มาลิก และคนอื่นๆ (Malik; et al. 2008: Abstract) พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ในเชิงของการเป็นกุญแจสำคัญในการส่งเสริมกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมในองค์กรให้แก่ผู้อพยพย้ายถิ่น และการศึกษาความสัมพันธ์

ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมและความฉลาดทางวัฒนธรรม ของ มาเล็ก (Malek. 2011: Abstract) พบว่า การสนับสนุนทางสังคมของเจ้าบ้านต่อผู้ครองของพนักงานข้ามชาติ มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวผู้ครอง ในขณะที่ความฉลาดทางวัฒนธรรมของผู้ครองมีความสัมพันธ์กับการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคมใหม่ของผู้ครอง เป็นต้น โดยผลการศึกษาวิจัยในอดีตต่างๆ นี้เอง ที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรอิสระของการศึกษาในครั้งนี้

สำหรับประเทศไทย ซึ่งถือว่าเป็นหนึ่งในประเทศผู้นำอันดับต้นๆ ของประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนนั้น ได้มีการพัฒนาคุณภาพของระบบการศึกษา และโครงสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนต่างๆ เพื่อรองรับต่อความต้องการและสภาพทางเศรษฐกิจ และสังคม วัฒนธรรม ที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่เสมอ โดยการพัฒนาคุณภาพระบบการศึกษาดังกล่าว ได้กระทำกันโดยทั่วไปทั้งในมหาวิทยาลัยที่อยู่ในการกำกับของรัฐบาล และมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งส่งผลให้ประเทศไทย เป็นจุดมุ่งหมายสำหรับการศึกษาที่ได้รับความนิยมแห่งหนึ่งในภูมิภาคนี้ ด้วยระบบการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ และเป็นที่ยอมรับ ดังจะเห็นได้ว่าแนวโน้มของจำนวนนักศึกษาชาวต่างชาติที่เข้ามาศึกษาในประเทศไทย ซึ่งเพิ่มมากขึ้นในทุกๆ ปี (สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ. 2556: 27) นอกจากนี้ การขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องของประเทศไทย ประกอบกับการเปิดประชาคมอาเซียน ได้ส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานข้ามชาติ ทำให้มีจำนวนชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นทุกๆ ปี โดยผลการสำรวจพบว่า มีจำนวนชาวต่างชาติที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในประเทศไทยถึงกว่า 1,443,474 คน ซึ่งเพิ่มมากขึ้นจากปีก่อนหน้า 126,632 คน (สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน. 2558: 64-65) จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าแนวโน้มของสังคมไทยในอนาคตจะกลายเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม อันประกอบด้วยผู้คนจากหลายเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม ดังนั้นเยาวชนไทย โดยเฉพาะเยาวชนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นกำลังสำคัญของประเทศในอนาคต และเป็นผู้ที่ต้องเผชิญกับสภาพสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปดังกล่าว จึงควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม เพื่อให้เยาวชนไทยสามารถแสดงออกในสถานการณ์ที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสม และเตรียมความพร้อมสำหรับการก้าวเข้าสู่ชีวิตการทำงานในภายภาคหน้าได้

โดยการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลกับประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาชาวไทย ที่ศึกษาอยู่ในหลักสูตรนานาชาติ จากสถานศึกษาที่มีอัตราส่วนของนักศึกษาชาวต่างชาติศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมากที่สุด 2 อันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวนรวมทั้งสิ้น 17,155 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2559: ออนไลน์) เนื่องจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยดังกล่าวเป็นบุคคลที่มีโอกาสในการแสดงปฏิสัมพันธ์ร่วมกับนักศึกษาชาวต่างชาติอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษามีโอกาสในการเรียนรู้ และพัฒนาความฉลาด

ทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของตนเอง รวมทั้งมีโอกาสที่จะได้แสดงความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมออกมาได้อย่างเป็นรูปธรรม และสะท้อนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของเยาวชนที่เกิดขึ้นในสภาพการณ์จริง โดยข้อมูลที่ได้จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างดังกล่าวจะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของเยาวชนชาวไทยต่อไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้

จากเหตุผลที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นศึกษาเพื่อหาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ โดยการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการทบทวนเอกสารตามแนวทางของพฤติกรรมศาสตร์ เพื่ออธิบายและทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษา โดยประกอบด้วย 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยทางจิต ซึ่งประกอบด้วย บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และปัจจัยทางสังคม ซึ่งประกอบด้วย การถ่ายทอดทางสังคม การได้รับการสนับสนุนทางสังคม รวมถึงตัวแปรลักษณะทางชีวสังคม อันได้แก่ เพศ กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ ซึ่งผลที่คาดว่าจะได้รับในครั้งนี้ สามารถใช้เป็นข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม อันจะช่วยให้นักศึกษาสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต และกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคม ที่ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ ซึ่งมีลักษณะทางชีวสังคมแตกต่างกัน
2. เพื่อค้นหาตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ ซึ่งมีลักษณะทางชีวสังคมแตกต่างกัน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ข้อค้นพบจากการศึกษาจะก่อให้เกิดองค์ความรู้เกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยทางจิต และตัวแปรปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ซึ่งจะช่วยสนับสนุนแนวคิดที่ใช้เป็นฐานในการวิจัย อีกทั้งยังจะเป็นหนึ่งในข้อค้นพบที่ช่วยสนับสนุนความเชื่อมโยงของตัวแปรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมต่อไป

2. ผลการวิจัยในครั้งนี้ จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางให้แก่ สถานศึกษา และสถาบันทางสังคมอื่นๆ ในการจัดกิจกรรม จัดโครงการ ออกแบบสภาพแวดล้อม หรือ สร้างนโยบายต่างๆ ที่จะช่วยเสริมสร้างความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของเยาวชนไทยให้เพิ่มขึ้นอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ อันจะช่วยให้นักศึกษาสามารถใช้ชีวิตในสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีความสุข โดยสามารถใช้วิธีการในรูปแบบต่างๆ เพื่อช่วยในการเสริมสร้างความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมได้ ตัวอย่างเช่น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมร่วมกันระหว่างนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างชาติเพื่อส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ซึ่งจะสร้างความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักถึงความสำคัญของการมีความฉลาดทางวัฒนธรรม รวมถึงประโยชน์ที่ตัวของนักศึกษาเองจะได้รับจากการแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมดังกล่าว หรือ การทำวิจัยและพัฒนาเพื่อค้นหาวิธีการที่ดีที่สุดซึ่งจะช่วยพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาให้เพิ่มมากขึ้น เป็นต้น

3. ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ จะสามารถใช้เป็นพื้นฐานของการศึกษาวิจัยในขั้นสูง โดยสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ต่อยอดในเชิงวิชาการ เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงทดลอง หรือใช้เป็นแหล่งสำหรับอ้างอิงข้อมูลให้แก่ผู้วิจัยท่านอื่นๆ ต่อไปได้

ขอบเขตของการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวไทย ซึ่งศึกษาอยู่ในหลักสูตรนานาชาติ ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวนทั้งสิ้น 68 สาขาวิชา โดยมีจำนวนนักศึกษาที่เป็นประชากรทั้งหมด 17,155 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2559: ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวไทย ซึ่งศึกษาอยู่ในหลักสูตรนานาชาติ ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยมหิดล จาก 3 กลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ และกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวนรวมทั้งสิ้น 407 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบมีระบบแบบเส้นตรง (Linear systematic sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งได้ดังนี้
 - 1.1 ปัจจัยทางจิต ได้แก่
 - 1.1.1 บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์
 - 1.1.2 การรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 1.1.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 1.2 ปัจจัยทางสังคม ได้แก่
 - 1.2.1 การถ่ายทอดทางสังคม
 - 1.2.2 การได้รับการสนับสนุนทางสังคม
 - 1.3 ลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่
 - 1.3.1 เพศ
 - 1.3.2 กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา
 - 1.3.3 ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม
 - 2.1 ด้านพฤติกรรมวาจา
 - 2.2 ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา
 - 2.3 ด้านวัจนกรรม

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษาปริญญาตรี หมายถึง ผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หลักสูตรนานาชาติ จาก มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยมหิดล

กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา หมายถึง กลุ่มสาขาวิชาที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ ประกอบด้วย สาขาวิชาการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ สาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาระบบสารสนเทศธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ ประกอบด้วย สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สาขาวิชาการสื่อสารการแสดง และสาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการบริการนานาชาติ และสาขาวิชาสังคมศาสตร์

ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ หมายถึง ระยะเวลาที่นักศึกษาได้มีโอกาสทำกิจกรรมหรือโครงการร่วมกับชาวต่างชาติ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งส่วนประกอบของเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก เป็นการประมวลเนื้อหาเกี่ยวกับตัวแปรตามที่ศึกษา คือ ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม โดยผู้วิจัยได้ประยุกต์เอาแนวคิดความฉลาดทางวัฒนธรรมของ ดีน และคนอื่นๆ (Dyne; et al. 2012) มาเป็นกรอบในการกำหนดความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ส่วนที่ 2 เป็นการประมวลเนื้อหาเกี่ยวกับตัวแปรอิสระกลุ่มต่างๆ 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 2) กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และกลุ่มตัวแปรลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ โดยการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของตัวแปรดังกล่าว จะใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดสมมติฐานของการวิจัยในครั้งนี้ต่อไป

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

ความหมายของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

การศึกษาเรื่อง ความฉลาดทางวัฒนธรรม (Cultural Intelligence) เป็นการศึกษาที่ได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากนักวิจัยทั่วโลก เนื่องจากการขยายตัวของโลกาภิวัตน์ การขับเคลื่อนด้านธุรกิจระหว่างประเทศ และการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างชาติ ซึ่งทำให้ความเข้าใจในคำถามที่ว่าเหตุใดบุคคลบางคนจึงสามารถปรับตัวในสถานการณ์ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้ดีกว่าบุคคลบางกลุ่ม จึงเป็นคำถามที่มีความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ซึ่งการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมทั้ง 4 องค์ประกอบ คือ อภิปัญญา ปัญญา แรงจูงใจ และพฤติกรรม กับตัวแปรต่างๆ ได้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อสิ่งต่างๆ เช่น การปรับตัวทางวัฒนธรรม, ผลการปฏิบัติงานของพนักงานต่างชาติ, ความเป็นผู้นำ และ การเจรจาต่อรองผู้คนจากต่างวัฒนธรรม ฯลฯ (Dyne; et al. 2012) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความฉลาดทางวัฒนธรรมเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการเชื่อมโยงสู่พฤติกรรมบางประการของมนุษย์

โดยจากการศึกษาค้นคว้า ได้มีนักวิชาการ และนักวิจัยจำนวนหลายท่าน ที่ได้ให้ความหมายของคำว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรม แตกต่างกันไป ดังนี้ เออเลย์ และ อัง (นัยฟ้าจิต ออบเหลือง. 2555: 7; อ้างอิงจาก Earley; & Ang. 2003) ได้ให้ความหมายของ ความฉลาดทางวัฒนธรรม ว่าหมายถึง สมรรถนะของบุคคลเพื่อปรับตัวอย่างมีประสิทธิภาพในบริบทวัฒนธรรมใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายของความฉลาดทางวัฒนธรรมในเชิงของการปรับตัว โดย ดีน อัง และ ลิเวอร์มอร์ (Dyne; Ang; & Livermore. 2009: 2) กล่าวว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรม คือ ความสามารถของบุคคลในการปฏิบัติตัวในสถานการณ์ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยวัฒนธรรมในที่นี้ หมายรวมถึง วัฒนธรรมของชาติ วัฒนธรรมทางชาติพันธุ์ วัฒนธรรมองค์กร และ วัฒนธรรมอื่นๆ ด้วย และต่อมาในปี ค.ศ. 2012 ดีน และคนอื่นๆ (Dyne; et al. 2012: 297) ได้มีการให้ความหมายของความฉลาดทางวัฒนธรรม ในมุมที่ต่างออกไปว่า เป็นความสามารถหรือสมรรถนะของบุคคล ในการตรวจสอบ ผสมกลมกลืน ให้เหตุผล และแสดงออกถึงบทบาทที่เหมาะสม ในสถานการณ์พิเศษที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ขณะที่ โทมัส และ อิงค์สัน (Thomas; & Inkson. 2003: 23) ได้กล่าวถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรม คือ ทักษะและความยืดหยุ่นในการทำความเข้าใจวัฒนธรรม และเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยการสร้างปฏิสัมพันธ์ ค่อยๆปรับความคิดให้เกิดความเข้าใจในวัฒนธรรม และปรับพฤติกรรมของตนให้มีทักษะที่เหมาะสมต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม สำหรับในประเทศไทย ได้มีผู้ที่ให้ความหมายของ ความฉลาดทางวัฒนธรรมเอาไว้หลายท่านด้วยกัน เช่น ในการศึกษาของ จิระประภา อัครบวร (2555: 39) กล่าวว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรม ไม่ใช่แค่การมีความสามารถในการรับมือกับความแตกต่างทางเชื้อชาติเท่านั้น แต่หมายรวมถึงความสามารถในการรับมือกับความแตกต่างในทักษะความเชี่ยวชาญของบุคคลในแต่ละวัฒนธรรม สามารถเรียนรู้ เข้าใจ ยอมรับ และเคารพในความแตกต่าง และสามารถปรับตัวให้กลมกลืนกันเพื่อให้สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างราบรื่น ขณะที่ สิริธัญ วาศิวิศศักดิ์ (2555: 12) กล่าวถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมในแง่ของการเรียนรู้ และการปรับตัว โดยให้ความหมายของความฉลาดทางวัฒนธรรมว่า เป็นความสามารถของบุคคลในการเรียนรู้และทำความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของบุคคลอื่น รวมทั้งยอมรับในความต่างนั้น และรู้จักปรับตัว เพื่อให้มีทักษะที่เหมาะสมในการติดต่อสื่อสารและสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ บนพื้นฐานของความแตกต่างที่ปราศจากความขัดแย้ง เป็นต้น

โดยการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรตามจากองค์ประกอบความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านพฤติกรรม และได้ประมวลความหมายของ ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม อ้างอิงจากการให้ความหมายของนักวิจัยหลายๆ ท่าน ดังเช่น โรส และ कुमार (Rose; & Kumar. 2008: 512) ซึ่งกล่าวว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม คือ ความสามารถของบุคคล

ในการปรับเปลี่ยนการแสดงออกทางพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ตามความจำเป็นของบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ นัยฟ้าจิต ออบเหลือง (2555: 25) ที่ให้ความหมายของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมว่าเป็นสมรรถนะของแต่ละบุคคลที่แสดงบทบาททางวาจาและท่าทางการกระทำเมื่อโต้ตอบกับผู้คนจากวัฒนธรรมที่แตกต่าง ส่วน เพ็ญพรรณ ศิริวงษ์ (2559: 8) ให้ความหมายของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมว่า การแสดงออกอย่างเหมาะสม ทั้งทางวัจนภาษา อวัจนภาษา รวมถึงคำพูดเฉพาะ/วลี และมีความยืดหยุ่นในการสื่อสาร เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม จึงสรุปได้ว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม หมายถึงความสามารถของบุคคลในการแสดงออกถึงการกระทำ ทั้งทางวัจนภาษา และอวัจนภาษา เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสม

ความสำคัญของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

แนวคิดเรื่องความฉลาดทางวัฒนธรรม ได้ถูกพัฒนาขึ้นโดย เออเลย์ และ อัง (Earley & Ang) ในปี ค.ศ. 2003 โดยในช่วงต้นทศวรรษที่ 21 ซึ่งแนวคิดเรื่องนี้ได้รับการคิดค้นขึ้นมานั้น เป็นยุคที่โลกกำลังเผชิญกับกระแสโลกาภิวัตน์ และความเชื่อมโยงในระดับนานาชาติที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนคาดไม่ถึง เกิดการติดต่อสื่อสาร และการเชื่อมโยงด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ทำให้การท่องเที่ยว และการเดินทางในระดับนานาชาติ เป็นไปได้ง่ายดายมากขึ้น ขณะเดียวกันในช่วงเวลาดังกล่าว ก็เป็นช่วงที่ปัญหาและความขัดแย้งทางระบบความคิดซึ่งเป็นรากฐานของสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองเกิดขึ้นอย่างรุนแรง เนื่องมาจากเหตุการณ์ก่อการร้าย เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ซึ่งทำให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า “ความเกลียดชังทางวัฒนธรรม” ต่อบุคคลต่างเชื้อชาติต่างวัฒนธรรม โดยมีการรายงานของหนังสือพิมพ์ The Los Angeles Time ว่า มีความขัดแย้งทางด้านวัฒนธรรมเกิดขึ้นมากกว่า 50 แห่ง ในทุกๆวัน ทั่วโลก ซึ่งก่อให้เกิดคำถามที่ว่า “เหตุใดบุคคลบางคน จึงสามารถปรับเจตคติ และพฤติกรรมแบบข้ามวัฒนธรรม ได้อย่างง่ายดาย และมีประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลอื่น” และคำถามที่เกิดขึ้นนี้เองที่เป็นแรงผลักดันสำคัญในการพัฒนาแนวคิดความฉลาดทางวัฒนธรรม เพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นดังกล่าว (Ang; et al. 2011: 582)

จากการสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า นักวิชาการหลายๆท่าน ได้มีการแบ่งองค์ประกอบของความฉลาดทางวัฒนธรรม ที่ทั้งเหมือนและแตกต่างกันออกไป โดยการแบ่งองค์ประกอบของความฉลาดทางวัฒนธรรมที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มาจากงานของ ดีน อัง และ ลิเวอร์มอร์ (Dyne; Ang; & Livermore. 2009: 4-8) ซึ่งแบ่งออกประกอบทางวัฒนธรรมออกเป็น 4 องค์ประกอบ ได้แก่

1. อภิปัญญา (Metacognitive CQ) หมายถึง ความสามารถในการเชิงกลยุทธ์เมื่อเผชิญกับความแตกต่างทางวัฒนธรรม ความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และ สังเกตถึงความคิดของผู้อื่นได้อย่างรอบคอบ มีความสามารถวางแผนในการปฏิบัติตัวและแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมต่อสถานการณ์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

2. ปัญญา (Cognitive CQ) หมายถึง ระดับความรู้ความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม รูปแบบการทำงาน และวิธีการปฏิบัติตัวของบุคคลที่มาจากต่างวัฒนธรรม เป็นความเข้าใจในแก่นของวัฒนธรรมและวิธีการที่วัฒนธรรมส่งผลต่อความคิดและพฤติกรรมของบุคคล รวมทั้งความเข้าใจโดยรวมทางบริบทของวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจ (Motivation CQ) หมายถึง ระดับของความสนใจ แรงจูงใจ และพลังของบุคคลในการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม ซึ่งรวมถึง แรงจูงใจในการทำงานในองค์กรที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความมั่นใจในการจัดการกับสถานการณ์ความขัดแย้ง

4. พฤติกรรม (Behavioral CQ) หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกอย่างเหมาะสมต่อสถานการณ์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน มีความยืดหยุ่นทางการแสดงออกในบริบทของความหลากหลายทางวัฒนธรรม และรู้ว่าเมื่อไหร่ที่ควรที่จะแสดงพฤติกรรมใดและเมื่อไหร่ที่ไม่ควรแสดงพฤติกรรมนั้น

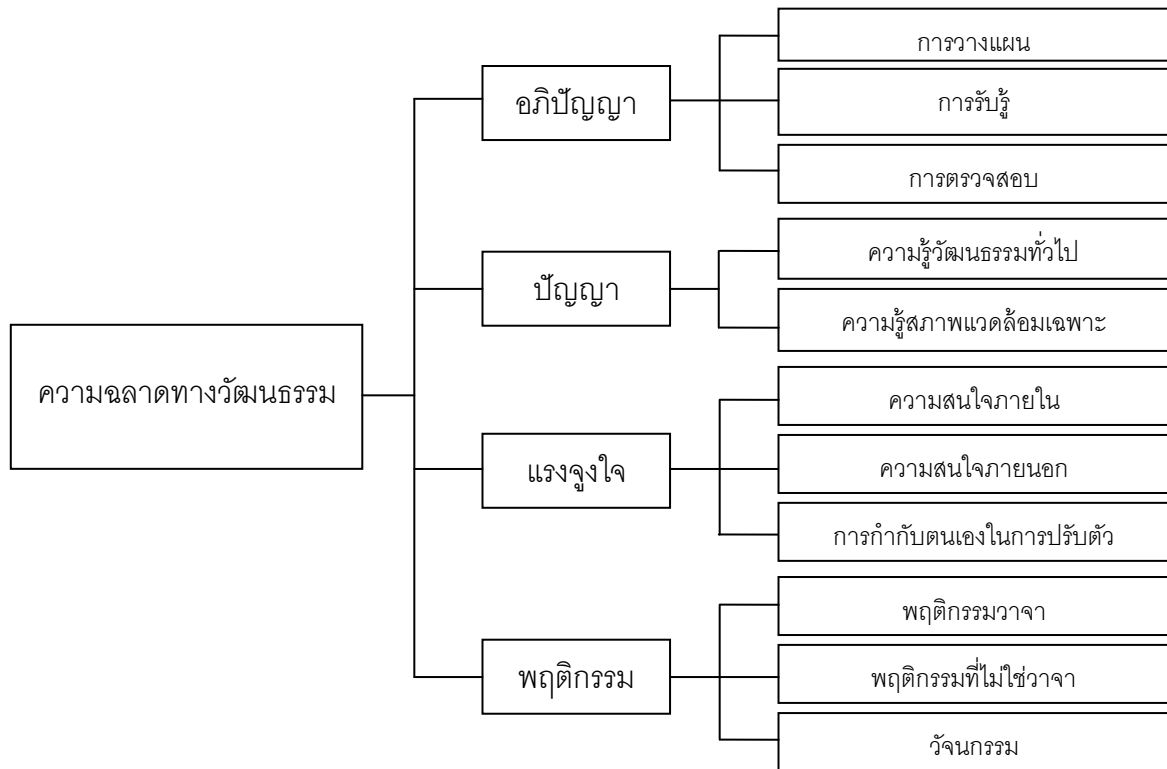
ต่อมาในปี ค.ศ. 2012 ดีน และคนอื่นๆ (Dyne; et al. 2012) ได้ศึกษาการขยายมโนทัศน์และการวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมจาก 4 องค์ประกอบ ออกเป็นมิติย่อยในแต่ละองค์ประกอบ และทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาปริญญาตรีและกำลังทำงานด้านกองบริหารธุรกิจ จำนวน 286 คน จากกว่า 30 ประเทศทั่วโลก เช่น เบลเยียม แคนาดา อินเดีย นอร์เวย์ เป็นต้น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า โมเดลที่มีมิติย่อย 11 ปัจจัยนั้น มีความครอบคลุมความฉลาดทางวัฒนธรรมมากกว่าโมเดลเดิมที่มี 4 ปัจจัยหลักอย่างมีนัยสำคัญ โดยสามารถแบ่งองค์ประกอบย่อยต่างๆได้ดังนี้

1. อภิปัญญา (Metacognitive) แยกออกเป็น 3 มิติย่อย ได้แก่ การวางแผน (planning) การรับรู้ (awareness) และ การตรวจสอบ (checking)

2. ปัญญา (Cognitive) แยกออกเป็น 2 มิติย่อย ได้แก่ ความรู้วัฒนธรรมทั่วไป (culture-general knowledge) และ ความรู้สภาพแวดล้อมเฉพาะ (context-specific Knowledge)

3. แรงจูงใจ (Motivation) แยกออกเป็น 3 มิติย่อย ได้แก่ ความสนใจภายใน (intrinsic interest) ความสนใจภายนอก (extrinsic interest) และ การกำกับตนเองในการปรับตัว (self-efficacy to adjust)

4. พฤติกรรม (Behavioral) แยกออกเป็น 3 มิติย่อย ได้แก่ พฤติกรรมวาจา (verbal behavior) พฤติกรรมที่ไม่ใช้วาจา (non-verbal behavior) และ วัจนกรรม (speech acts) (นัยฟ้าจิต ออบเหลือง. 2555: 20; อ้างอิงจาก Dyne; et al. 2012) ดังภาพประกอบ



ภาพประกอบ 1 โมเดลการวัดความฉลาดทางวัฒนธรรม (CQ)

จาก 4 องค์ประกอบหลัก และ 11 มิติย่อย

ที่มา: นัยฟ้าจิต ออบเหลือง. (2555; อ้างอิงจาก Dyne; et al. 2012). การพัฒนาแบบวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมสำหรับนักเรียนและการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของการวัดตามเชื้อชาติ. หน้า 20.

โดยการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้องค์ประกอบ ความฉลาดทางวัฒนธรรม ด้านพฤติกรรม (Behavioral) มาเป็นตัวแปรตามในการศึกษา เนื่องจากพฤติกรรมทั้งทางวาจาและที่ไม่ใช้วาจาเป็นคุณสมบัติเด่นที่สุดของการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งในสถานการณ์ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมนั้น พฤติกรรมที่ไม่ใช้วาจาหรืออวัจนภาษามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะมันทำหน้าที่เป็น “ภาษาเงียบ (silent language)” ที่สามารถสื่อความหมายได้ทั้งในทางตรงและ

ทางอ้อม และเนื่องจากการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา เป็นสิ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้อย่างเด่นชัดที่สุดในการเผชิญหน้ากับสถานการณ์ข้ามวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านพฤติกรรมของความฉลาดทางวัฒนธรรมจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ซึ่งผู้สังเกตการณ์ใช้ในการเข้าถึงองค์ประกอบอื่นๆ ของความฉลาดทางวัฒนธรรม (Dyne; et al. 2012: 306) โดยการศึกษาองค์ประกอบด้านพฤติกรรมครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งพฤติกรรมของความฉลาดทางวัฒนธรรมออกเป็น 3 ส่วน อ้างอิงตามทฤษฎีของ ดีน และคนอื่นๆ (Dyne; et al. 2012: 305) ได้แก่

1) พฤติกรรมวาจา (Verbal behavior) หมายถึง การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางวาจาผ่านสำเนียง โทนเสียง จังหวะในการพูด การหยุด/เงิบ และความหนักเบาของเสียง เมื่อมีการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม

2) พฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา (Non-verbal behavior) หมายถึง การติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมผ่านทางกิริยาท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า และภาษากาย แทนการกระทำโดยใช้คำพูด รวมถึง ความยืดหยุ่นในการปรับเปลี่ยนระยะห่างในการยืนและการนั่ง การสื่อสารด้วยการสัมผัส การแสดงออกทางสายตา และการแต่งกาย

3) วัจนกรรม (Speech acts) หมายถึง การแสดงออกถึงความยืดหยุ่นในการติดต่อสื่อสารข้อความที่มีความมุ่งหมายเฉพาะเจาะจง ได้แก่ การร้องขอ การเชิญ การขอโทษ การแสดงความขอบคุณ การแสดงความไม่เห็นด้วย และการกล่าวปฏิเสธว่า “ไม่” ซึ่งแสดงออกได้อย่างเหมาะสมตามมาตรฐานท้องถิ่นของผู้อื่นที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม

การวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

จากการประมวลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต พบว่า มีงานวิจัยจำนวนหนึ่ง ซึ่งศึกษาความฉลาดทางวัฒนธรรม โดยการวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมที่นิยมกันมาก คือการใช้แบบวัดความฉลาดทางวัฒนธรรม 4 องค์ประกอบ ที่ถูกพัฒนาขึ้นโดย อัง และ คณะ (Dyne; et al. 2012; อ้างอิงจาก Ang; et al. 2007) ซึ่งมีชื่อว่า “The 20-item Cultural Intelligence Scale (CQS)” โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น 20 ข้อ ในมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แบ่งเป็นองค์ประกอบด้านอภิปัญญา 4 ข้อ เช่น ฉันทระหนักถึงความรู้ทางวัฒนธรรมที่ฉันใช้เมื่อมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน องค์ประกอบด้านปัญญา 6 ข้อ เช่น ฉันรู้ระบบกฎหมายและระบบเศรษฐกิจของวัฒนธรรมอื่น องค์ประกอบด้านแรงจูงใจ 5 ข้อ เช่น ฉันสนุกกับการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้คนจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน องค์ประกอบด้านพฤติกรรม 5 ข้อ เช่น ฉันปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางวาจาของฉัน (เช่น สำเนียง, น้ำเสียง) เมื่อมีความจำเป็นในการปฏิสัมพันธ์ข้ามวัฒนธรรม เป็นต้น โดยตัวอย่างการวิจัยที่ศึกษาโดยใช้แบบวัด CQS ได้แก่การศึกษา

ของ อัง และ คณะ (Ang; et al. 2007) การวิจัยของ โคดาตาดิ และ กาสารี (Khodadady; & Ghahari. 2011) และการวิจัยของ อีแวนส์ (Evans. 2012) เป็นต้น

ขณะที่งานวิจัยสมัยใหม่จำนวนหนึ่ง ได้เลือกใช้การวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมแบบ 11 องค์ประกอบ ที่ถูกพัฒนาขึ้นมาใหม่ โดย ดีน และคณะ (Dyne; et al. 2012) ซึ่งเป็นแบบวัดที่มีความครอบคลุมมากกว่าแบบวัดเดิม ชื่อว่า “The Extended Cultural Intelligence Scale (E-CQS)” ประกอบด้วย ข้อคำถามทั้งหมด 37 ข้อ ในมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ 11 ตัวบ่งชี้ โดยงานวิจัยที่ศึกษาด้วยการประยุกต์ใช้แบบวัด E-CQS เช่น การพัฒนาแบบวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมสำหรับนักเรียนของ นายฟ้าจิต อบเหลือง (2555) ซึ่งมีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 64 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามด้านพฤติกรรม 17 ข้อ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด จนถึง น้อยที่สุด ตัวอย่างข้อคำถามเพื่อวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านพฤติกรรม เช่น ฉันมักใช้ท่าทางช่วยในการสื่อสารกับคนต่างชาติ และการพัฒนาแบบวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมแบบสถานการณ์ ของ เพ็ญพรรณ ศิริวงษ์ (2559) ซึ่งมีลักษณะเป็นข้อคำถาม และตัวเลือกตอบ 3 ข้อ รวมจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 46 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามด้านพฤติกรรม 13 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น ถ้านักศึกษาไปรับประทานอาหารกับเพื่อนชาวต่างชาติ แต่เพื่อนอ่านเมนูไม่ออก นักศึกษาจะปฏิบัติอย่างไร ก. ใช้สมาร์ทโฟนในการหาภาพอาหารและวัตถุดิบมาช่วยในการอธิบาย ข. อธิบายเฉพาะบางเมนูที่เราทราบคำศัพท์ ค. สั่งอาหารที่ตนคิดว่าเพื่อนรับประทานได้เอง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมขึ้นมาใหม่จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “ปฏิบัติมากที่สุด” จนถึง “ไม่ปฏิบัติเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

การศึกษาเรื่องของความฉลาดทางวัฒนธรรม เป็นการศึกษาที่ได้รับความนิยมในหลายประเทศทั่วโลก โดยมีการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งหนึ่งในการศึกษาที่ได้รับความนิยม คือ การศึกษาความเกี่ยวข้องระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมกับการปรับตัว โดยมีผลการวิจัยหลายเรื่องด้วยกัน ที่ได้ยืนยันถึงความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมกับการปรับตัว เช่น การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมและการปรับตัวของผู้จัดการองค์การรัฐบาล โดย เบห์รูซี และคนอื่นๆ (Behroozi; et al. 2014: Abstract) พบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมทั้ง 4 ด้าน (อภิปัญญา ปัญญา

แรงจูงใจ และพฤติกรรม) กับการปรับตัว และในขณะเดียวกันองค์ประกอบทั้ง 4 ของความฉลาดทางวัฒนธรรมยังสามารถทำนายการปรับตัวได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฮาเยส (Hayes. 2014: Abstract) ที่ได้ศึกษาการปรับตัวของทหารในกองทัพอากาศของอเมริกาและคูครอง จำนวนทั้งสิ้น 267 คน พบว่าความฉลาดทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการปรับตัวของทหารในกองทัพอากาศและคูครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งความฉลาดทางวัฒนธรรมยังเป็นตัวทำนายที่สำคัญของการปรับตัว เช่นเดียวกับผลการวิจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานชาวต่างชาติในประเทศมาเลเซีย ของ มาเล็ก และ บุคฮ์วอร์ (Malek; & Budhwar. 2012: Abstract) ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างชาวต่างชาติ จำนวน 134 คน พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมมีอิทธิพลทางตรงต่อการปรับตัวโดยทั่วไป การปรับตัวในการมีปฏิสัมพันธ์ และการปรับตัวในการทำงานของพนักงานชาวต่างชาติในประเทศมาเลเซีย และการศึกษาเรื่องความฉลาดทางวัฒนธรรมกับผลการปฏิบัติงานของผู้อพยพย้ายถิ่น ของ รามาลู เหว่ย และโรส (Ramalu; Wei; & Rose. 2012: Abstract) ซึ่งศึกษากับผู้อพยพย้ายถิ่นในประเทศมาเลเซีย จำนวน 332 คน พบว่าความฉลาดทางวัฒนธรรมสามารถทำนายผลการปฏิบัติงาน การมีปฏิสัมพันธ์ และการปรับตัวในการทำงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากการศึกษาความเกี่ยวข้องระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมกับการปรับตัวแล้วยังมีผลการวิจัยหลายเรื่องด้วยกันที่แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมและการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม เช่น การศึกษาผลกระทบของบุคลิกภาพและความฉลาดทางวัฒนธรรมที่มีต่อประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานในต่างประเทศ ของ कुमार และคนอื่นๆ (Kumar; et al. 2008: 321) ซึ่งหนึ่งในผลการวิจัยที่สำคัญ พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมของพนักงานข้ามชาติ มีอิทธิพลต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการศึกษาของ โรส และ कुमार (Rose; & Kumar. 2008: Abstract) ซึ่งพบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการทำนายการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพของผู้อพยพ ในขณะที่ พาฟโลวา (Pavlova. 2014: Abstract) ได้เปลี่ยนทิศทางการศึกษาความฉลาดทางวัฒนธรรมในบริบทของความเป็นเจ้าบ้าน โดยศึกษาผลกระทบของความฉลาดทางวัฒนธรรมของเจ้าของประเทศที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของพนักงานต่างชาติ โดยพบผลการวิจัยที่สำคัญคือ การให้ความร่วมมือ และการตระหนักถึงความสำคัญของความฉลาดทางวัฒนธรรมของเจ้าบ้าน ส่งผลกระทบต่อปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของพนักงานชาวต่างชาติ โดยสำหรับในประเทศไทยเอง ได้มีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ของความฉลาดทางวัฒนธรรมและการปรับตัวอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งพบผลการวิจัยที่สอดคล้องกับการศึกษาในอดีต เช่น การศึกษาอิทธิพลของความฉลาดทางวัฒนธรรมที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมและผลการปฏิบัติงานของพนักงานข้ามชาติในประเทศไทย ของ พลเทพ พูนพล (2557: 109) ซึ่งศึกษาพนักงาน

ข้ามชาติที่ทำงานในประเทศไทยจำนวน 377 คน พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานข้ามชาติโดยผ่านตัวแปรการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม เป็นต้น

จากการประมวลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับความฉลาดทางวัฒนธรรมและการปรับตัวในข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของบุคคล โดยบุคคลที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูง ก็จะมีความสามารถในการปรับตัวในระดับที่สูงกว่าบุคคลที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมต่ำ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านพฤติกรรม เพราะเชื่อว่า การส่งเสริมให้เกิดความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม จะช่วยให้บุคคลมีพฤติกรรม การแสดงออกที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวเข้ากับบริบทของความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี อันจะนำมาซึ่งความสุขในการอยู่ร่วมกับผู้คนจากวัฒนธรรมอื่นๆ

ปัจจัยทางจิตกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

ความหมายของบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

บุคลิกภาพ คือพฤติกรรมแสดงออกของบุคคลที่มีความแตกต่างกันออกไป โดยบุคลิกภาพนั้นได้มีการแบ่งออกเป็นกลุ่มต่างๆ ตามลักษณะเฉพาะของพฤติกรรม เช่น บุคลิกภาพแบบหัวนั้ไหว, บุคลิกภาพแบบแสดงตัว ฯลฯ โดยหนึ่งในกลุ่มของบุคลิกภาพนั้น คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ ซึ่งการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพของนักวิชาการต่างๆ ได้มีการให้ความหมายของบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ที่มีความสอดคล้องและแตกต่างกัน ดังนี้ โรทซ์แมน และ โคเอทเซอร์ (Rothmann; & Coetzer. 2003: 69) ให้ความหมายของบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ว่า เป็นบุคลิกที่เปิดกว้างสู่ประสบการณ์ใหม่ๆ รวมทั้งมีความสามารถในการดึงเอาข้อมูลจากจิตไร้สำนึก มีความอ่อนไหวทางด้านศิลปะและความงาม มีความเอาใจใส่กับความรู้สึกภายในของบุคคล มีความชอบที่หลากหลาย มีความอยากรู้อยากเห็น และเป็นอิสระจากการตัดสิน ส่วน แมคเคร และ คอสตา (Evans. 2012: 8; อ้างอิงจาก McCrae; & Costa. 1987) ให้ความหมายของ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ ว่าเป็นคนที่มีความสามารถทางจินตภาพทั้งภายในและภายนอก มีความสนใจที่กว้างขวาง ชอบค้นหาประสบการณ์แปลกใหม่ มีเส้นแบ่งระหว่างบุคคลต่ำ ยึดถือในความฉลาด และมีความยืดหยุ่น ในขณะที่การศึกษาในประเทศไทยได้มีการให้คำจำกัดความของบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ที่มีความแตกต่างกันออกไป เช่น ฉัตรนภา ทิละกุล (2555: 18) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ หมายถึง บุคลิกภาพของบุคคลในด้านการตอบสนองต่อสิ่งรอบตัวของบุคคลเพื่อเปิดรับประสบการณ์ใหม่ๆ ประกอบด้วย 6 คุณลักษณะย่อย คือ การเป็นคน

ช่างฝัน ความสุนทรีย์ มีอารมณ์ความรู้สึก ชอบทำกิจกรรมแปลกใหม่ มีความคิดแปลกใหม่ และการยอมรับค่านิยม ในขณะที่ นิภาพร พวงมี (2554: 8) ได้ให้คำจำกัดความของ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์สอดคล้องกับฉัตรนภา กล่าวคือ เป็นบุคลิกภาพของผู้ที่ชื่นชอบการทำกิจกรรม และมีความสุขในการคบค้าสมาคมกับบุคคลอื่น เป็นบุคคลที่มักค้นหาประสบการณ์แปลกใหม่ มีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการสูง ใฝ่เรียนรู้ และโอบอ้อมอารี เป็นต้น

จากการประมวลความหมายของบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์จากการศึกษาในข้างต้น จึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่ชื่นชอบการทำกิจกรรมต่างๆ ชอบค้นหาความรู้และประสบการณ์แปลกใหม่ ชอบการพบปะสมาคมกับคนอื่นๆ มีการแสดงออกถึงความเต็มใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ และมีความยืดหยุ่นทางด้านการแสดงออกสูง

ความสำคัญของบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

การศึกษาเรื่องบุคลิกภาพเป็นการศึกษาที่มีมาอย่างยาวนาน เนื่องจากความเชื่อที่ว่า บุคลิกภาพนั้นเป็นสิ่งที่แสดงถึงคุณลักษณะและพฤติกรรมของบุคคลที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งบุคลิกภาพส่งผลต่อการแสดงออกและพฤติกรรมหลายๆอย่างของมนุษย์ เช่น บุคลิกภาพกับประสิทธิผลในการทำงาน บุคลิกภาพกับการปรับตัว เป็นต้น ทั้งนี้ ยังมีผลงานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างกันของบุคลิกภาพและความฉลาดทางวัฒนธรรม เช่น การศึกษาของ อัง, ดีน และ โคฮี (Ang; Dyne; & Koh. 2006 : Abstract) ได้แสดงให้เห็นว่า บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ (The Big Five Personality Traits) ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะบุคลิกภาพด้านการเปิดรับประสบการณ์ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับทั้ง 4 องค์ประกอบ ของความฉลาดทางวัฒนธรรม ได้แก่ อภิปัญญา ปัญญา แรงจูงใจ และพฤติกรรม ซึ่งเป็นหนึ่งในเครื่องยืนยันว่า บุคลิกภาพนั้นมีความสำคัญกับการส่งเสริมความฉลาดทางวัฒนธรรมให้กับบุคคล

ในเรื่องของแนวคิดทางด้านบุคลิกภาพนั้น มีนักวิชาการที่เสนอการแบ่งกลุ่มของบุคลิกภาพที่แตกต่างกันออกไปหลายแนวคิดด้วยกัน โดยแนวคิดหนึ่งที่ได้รับการยอมรับ ซึ่งผู้วิจัยพิจารณานำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับผลวิจัยในอดีตของนักวิชาการหลายๆ ท่าน คือ แนวคิดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ ของ คอสตา และแมคเคอร์ ซึ่งเชื่อว่าบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบเป็นกลุ่มของคุณลักษณะประจำตัวของมนุษย์ที่มักจะเกิดขึ้นด้วยกัน โดยแบ่งกลุ่มคุณลักษณะเหล่านั้น ออกเป็นบุคลิกภาพ 5 ด้าน ได้แก่ บุคลิกภาพแบบหวุ่นไหว (Neuroticism) บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extraversion) บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness to Experience) บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness) และ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness)

โดยความหมายและองค์ประกอบของ บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ตามแนวคิดดังกล่าว มีรายละเอียด ดังนี้ (ประไพพรรณ ศรีปาน. 2555: 17-18; อ้างอิงจาก Costa; & McCrae. 1992)

บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ หมายถึง บุคลิกภาพของบุคคลในด้านการตอบสนองต่อสิ่งรอบๆตัวของบุคคล เพื่อเปิดรับประสบการณ์ใหม่ๆ ประกอบด้วยคุณลักษณะย่อย 6 ประการ คือ

1. การเป็นคนช่างฝัน (Fantasy) หมายถึง ผู้ที่เต็มไปด้วยจินตนาการและความฝัน มีความคิดสร้างสรรค์ภายในตัวเอง
2. ความสุนทรีย์ (Aesthetics) หมายถึง ผู้ที่ห่วงใยกับงานและความงดงามในศิลปะและบทกวี
3. การเปิดเผยความรู้สึก (Feelings) หมายถึง การเป็นผู้ที่รับรู้อารมณ์และความรู้สึกภายในตนเอง
4. การปฏิบัติ (Actions) หมายถึง ผู้ที่พร้อมที่จะลงทำกิจกรรมใหม่ๆ เช่น รับประทานอาหารใหม่ๆ ชอบความแปลกใหม่ ทำทาย และหลากหลายมากกว่าความเคยชินที่ปฏิบัติอยู่
5. การมีความคิด (Ideas) หมายถึง การมีความคิดที่จะเปิดรับเหตุการณ์ ข้อมูล หรือเรื่องราวใหม่ๆ
6. การยอมรับค่านิยม (Values) หมายถึง การมีความพร้อมที่จะตรวจสอบค่านิยมต่างๆ เช่น ค่านิยมทางสังคม การเมือง และศาสนา

การวัดบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์

การวัดบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ในอดีตนั้น ได้มีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป ทั้งอ้างอิงจากแบบวัดเดิมของ คอสตา และแมคครี ที่ได้เคยพัฒนาไว้ รวมทั้งการพัฒนาแบบวัดขึ้นมาใหม่เพื่อให้เหมาะกับวัตถุประสงค์และกลุ่มตัวอย่างที่จะดำเนินการศึกษา โดยการอ้างอิงการวัดของผู้วิจัยในครั้งนี้ จะอ้างอิงจากแบบวัดของผู้วิจัยในอดีตที่ได้พัฒนาแบบวัดบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ขึ้นเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยนำการสร้างเครื่องมือของผู้วิจัยในอดีตมาเป็นแนวทางในการพัฒนาเครื่องมือการวัดต่อไป ตัวอย่างของการวัดบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ในอดีต เช่น การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับประสิทธิภาพในการทำงาน ของ ประไพพรรณ ศรีปาน (2555) ซึ่งสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นด้านบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ จำนวน 17 ข้อ ประกอบด้วยวัดบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ จำนวน 2 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตัวอย่างข้อคำถามเพื่อวัดบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ เช่น ท่านเป็นคนอยากรู้อยากเห็น ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลา ส่วนการวิจัยของ ฉัตรนภา ทิละกุล (2555) ที่ศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพที่มีผลต่อความ

ต้องการคุณลักษณะงาน โดยใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาบุคลิกภาพของพนักงานกลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย ที่มีผลต่อความต้องการคุณลักษณะงาน โดยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 45 ข้อ แบ่งเป็นด้านบุคลิกภาพ แบบเปิดรับประสบการณ์ จำนวน 9 ข้อ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น ท่านไม่ชอบทำกิจกรรมที่แปลกใหม่ ขณะที่การวิจัย บุคลิกภาพ หัวหน้าประกอบการรับรู้วัฒนธรรมองค์กร ของ นิภาพร พวงมี (2554) ได้ใช้มาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพ หัวหน้าประกอบการ จำนวนทั้งสิ้น 60 ข้อ วัดบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ จำนวน 12 ข้อ ตัวอย่าง ข้อคำถาม เช่น ฉันชอบลองชิมอาหารใหม่ๆและอาหารต่างชาติ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ขึ้นจากนิยาม ปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์มากกว่า ผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์

การศึกษาเรื่องของบุคลิกภาพและความฉลาดทางวัฒนธรรมเป็นหนึ่งในการศึกษาที่พบผล ที่แสดงความเชื่อมโยงระหว่างตัวแปรทั้ง 2 อยู่หลายครั้งด้วยกัน โดยมีตัวอย่างของงานวิจัยที่สำคัญ ได้แก่ การวิจัยบุคลิกภาพหัวหน้าประกอบการกับความฉลาดทางวัฒนธรรม ของ อัง, ดีน และ โคห์ (Ang; Dyne; & Koh. 2006 : Abstract) ซึ่งพบผลการศึกษาว่า บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ เป็น เพียงบุคลิกภาพรูปแบบเดียวจาก 5 รูปแบบ ที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับองค์ประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบ ของความฉลาดทางวัฒนธรรม โดย อัง, ดีน และ โคห์ สรุปว่า บุคคลที่เปิดกว้างต่อ ประสบการณ์ใหม่ๆ ย่อมมีจินตนาการ และความคิดที่กว้างไกลกว่า ซึ่งกล่าวได้ว่าบุคคลนั้นย่อมมี ความสามารถที่จะปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าด้วย โดยการศึกษา ผลกระทบของความฉลาดทางวัฒนธรรม ที่มีต่อบุคลิกภาพแบบเปิดกว้าง และผลการปฏิบัติงานของ พนักงานข้ามชาติในประเทศมาเลเซีย จำนวน 332 คน ของ รามาลู และคนอื่นๆ (Ramalu; et al. 2012: Abstract) ก็ได้ช่วยยืนยันความเกี่ยวข้องระหว่าง 2 ตัวแปรดังกล่าว โดยพบผลการวิจัยว่า บุคลิกภาพแบบเปิดกว้างเป็นตัวแปรทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมของพนักงานข้ามชาติ และ ความฉลาดทางวัฒนธรรมเป็นตัวแปรทำนายถึงผลการปฏิบัติงานของพนักงานข้ามชาติ ส่วน การศึกษาผลกระทบของปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมของ อามาดี และ คนอื่นๆ (Ahmadi; et al. 2011: 166-167) ซึ่งศึกษากับชาวเมืองชานันดาจ ประเทศอิหร่าน จำนวน 325 คน พบผลที่สำคัญคือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับองค์ประกอบทั้ง

4 ด้านของความฉลาดทางวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ การศึกษาเรื่องความเป็นมาของความฉลาดทางวัฒนธรรม บทบาทของความเสีย การควบคุม และการเปิดกว้าง ในประเทศฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกา ของ แองเกิล และเนิร์ต (Engle; & Nehrt. 2012: 39) ซึ่งศึกษากับคนอเมริกัน 166 คน และคนฝรั่งเศส 113 คน รวมเป็น 279 คน โดยพบว่า ตัวแปรความต้องการควบคุมความกล้าเสี่ยง และบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับในประเทศไทยนั้น ได้มีงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์กับความฉลาดทางวัฒนธรรมที่พบผลการศึกษาที่สนับสนุนการวิจัยในอดีต ได้แก่ งานวิจัยของ ธีระเดช เรืองบวรเกษ และคนอื่นๆ (2558: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและความฉลาดทางวัฒนธรรมที่มีต่อการปรับตัวระหว่างวัฒนธรรมของพนักงานโรงพยาบาลเอกชน จำนวน 154 คน พบผลการศึกษาที่สำคัญคือ บุคลิกภาพแบบหัวไว บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ ความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านแรงจูงใจทางวัฒนธรรม และความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านพฤติกรรมทางวัฒนธรรม สามารถร่วมกันพยากรณ์การปรับตัวระหว่างวัฒนธรรมของพนักงานโรงพยาบาลเอกชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาแนวทางในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทยของ สุภรัทษ์ อธิคมสุวรรณ (2559: บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษานักศึกษาจำนวน 789 คน และผู้บริหารด้านการบริหารและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จำนวน 10 คน โดยพบผลการศึกษาที่สำคัญคือ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบทุกแบบมีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางวัฒนธรรมในภาพรวม โดยบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์มีความสัมพันธ์ในทางบวกสูงที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการความสอดคล้องของผลการวิจัยที่พบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ และความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านพฤติกรรมจากงานวิจัยข้างต้น จึงสรุปได้ว่าบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม โดยบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์สูง ก็จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูงตามไปด้วย

การรับรู้ความสามารถของตนเอง

ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง คือการที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในสถานการณ์ที่บางครั้งอาจมีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจน มีความแปลกใหม่ ที่ไม่สามารถทำนายสิ่งที่เกิดขึ้นได้ โดยการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะที่บุคคลมีอยู่ในขณะนั้นเท่านั้น หากยังขึ้นอยู่กับ

การตัดสินใจของบุคคลว่าเขาสามารถทำอะไรได้ด้วยทักษะที่เขามีอยู่ (ประทีป จินฺง. 2539: 5; อ้างอิงจาก Bandura. 1986) โดยนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ดังนี้ แบนดูรา (Lawrence. 2011: 26; อ้างอิงจาก Bandura. 1995: 2) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง คือ ความเชื่อมั่นในศักยภาพของบุคคล ในการบริหารจัดการกับการกระทำของตน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่คาดหวัง ส่วน ชูลซ์ และ ชูลซ์ (เกรียงสุข เฟื่องฟูพงศ์. 2554: 10; อ้างอิงจาก Schultz; & Schultz. 1988a: 397) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง คือ ความรู้สึกของบุคคลว่าเขามีศักยภาพมากเพียงพอ และมีความสามารถที่จะแก้ปัญหาในชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะที่ พาจาเรส (Lawrence. 2011: 26; อ้างอิงจาก Pajares. 2002) ได้ให้ความหมายที่สอดคล้องกันโดยกล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง คือ ความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าของบุคคลว่าเขาจะสามารถประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรม หรืองานใดๆ ที่ได้รับมอบหมาย มีความสามารถและความเพียรพยายามที่จะเผชิญกับความยากลำบาก และสามารถผลักดันความมั่นใจในตนเองเมื่อพบกับอุปสรรคต่างๆ ได้ สำหรับในประเทศไทยเองก็ได้มีการให้คำจำกัดความของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก เช่น อูมาพร ตรังคสมบัติ (2543: 15) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นความตระหนักของบุคคลเกี่ยวกับความเข้าใจ การเรียนรู้ การตัดสินใจ และการเผชิญหน้ากับความท้าทาย อุปสรรคต่างๆ ว่าตนเองสามารถที่จะดำเนินการเผชิญจัดการแก้ไขด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ขณะที่ วรสรณ์ เนตรทิพย์ (2554: 73) ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ว่าหมายถึง การที่บุคคลตระหนักในตนเองดีว่า มีความสามารถ มีศักยภาพ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ในการเผชิญหน้ากับปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง อย่างมีประสิทธิภาพ ในสถานการณ์ที่เป็นลักษณะเฉพาะ เป็นต้น

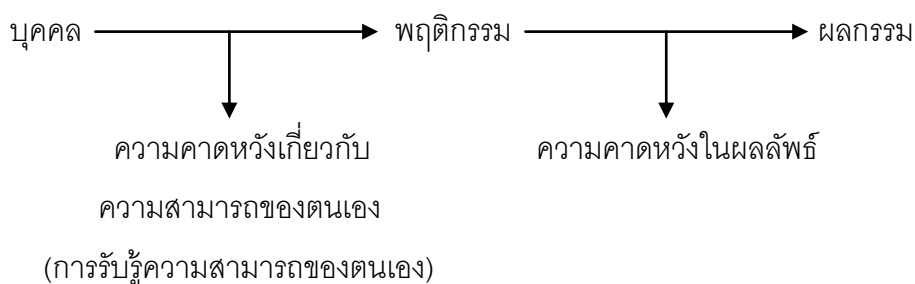
จากความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองในข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อมั่นของบุคคลในศักยภาพของตนเองที่จะดำเนินการทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วง มีความมั่นใจในการบริหารจัดการและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถผลักดันตนเองให้บรรลุตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้ได้

ความสำคัญของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่ช่วยเสริมสร้างความสำเร็จในชีวิตของบุคคล เนื่องจากบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองจะมองเรื่องความยากของงานเป็นเรื่องท้าทายที่ต้องเรียนรู้ และประสบความสำเร็จ มากกว่าจะมองว่าเป็นอุปสรรคและการยอมแพ้ กลุ่มบุคคลเหล่านี้จะตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย และมีค่านิยมสัมฤทธิ์กับเป้าหมาย

ที่ตั้งไว้อย่างแรงกล้า เมื่อประสบกับความล้มเหลวก็สามารถฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว เพื่อต่อสู้กับความล้มเหลวหรือความพ่ายแพ้ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการที่มีความรู้และความพยายามในเรื่องนั้นไม่เพียงพอ ดังนั้นบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะทำสิ่งต่างๆ ได้ ส่งผลให้มีกำลังใจและแรงจูงใจที่สูง เพื่อทำในสิ่งที่ตนมุ่งหวังให้ประสบความสำเร็จ ตรงข้ามกับบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถในตนเองต่ำ ซึ่งไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ส่งผลให้ขาดแรงจูงใจที่จะทำเป้าหมายที่มุ่งหวังไว้ให้ประสบความสำเร็จ บุคคลเหล่านี้เมื่อเผชิญกับงานที่ยากจะมองว่าเป็นอุปสรรค เพราะไม่มีความสามารถที่เพียงพอ ซึ่งบุคคลที่สูญเสียความศรัทธาในความสามารถของตนเอง ในท้ายที่สุดจะกลายเป็นบุคคลที่มีความเครียดและมีความซึมเศร้า (เกรียงสุข เฟื่องฟูพงศ์. 2554: 11) ซึ่งกล่าวได้ว่า บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถในตนเองสูง คือ บุคคลที่มีแนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จและใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขนั่นเอง โดยแนวคิดเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้ ถูกคิดค้นขึ้นครั้งแรกโดย มิลเลอร์ และ ดอลลาร์ด (Lawrence. 2011: 25; อ้างอิงจาก Miller; & Dollard. 1941) และได้รับการพัฒนาแนวคิดต่อมาเรื่อยๆ จนกระทั่งได้รับการยอมรับกันอย่างแพร่หลายจากการพัฒนาของ แบนดูรา (1986) ภายใต้ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ซึ่งเชื่อว่า พฤติกรรมของมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม (Environmental Influences) แต่เพียงอย่างเดียว แต่มีเงื่อนไขของปัจจัยภายในส่วนบุคคล (Personal Factors) และเงื่อนไขเชิงพฤติกรรม (Behavior Condition) เข้ามาเกี่ยวข้อง ในลักษณะของการร่วมกำหนดหรือมีอิทธิพลซึ่งกันละกันด้วย โดยแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีรายละเอียดดังนี้

แนวคิดการรับรู้ความสามารถของตน (Self-efficacy) ของแบนดูรา (ณัฐพงศ์ เชิดแสงฉาย. 2554: 20; อ้างอิงจาก Bandura. 1977) พัฒนาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) โดยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ความสามารถของบุคคล เนื่องจากการรับรู้ความสามารถจะเป็นตัวกำหนดว่า บุคคลจะใช้ความพยายามในการแสดงพฤติกรรม และมีความสามารถที่จะเอาชนะอุปสรรคที่นำไปสู่ความสำเร็จได้มากน้อยเพียงใด นอกเหนือจากความเชื่อความสามารถแห่งตนแล้ว ยังมีองค์ประกอบเชิงโครงสร้างที่มีผลต่อความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล อีกประการหนึ่ง นั่นคือ ความคาดหวังในผลลัพธ์ (Outcome Expectations) ซึ่งเป็นความเชื่อของบุคคลต่อผลลัพธ์ของการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวว่า การกระทำพฤติกรรมของตนนั้น จะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่คาดหวังไว้มากน้อยเพียงใด โดยการรับรู้ความสามารถของตน กับ ความคาดหวังในผลลัพธ์ (Outcome Expectations) มีความเชื่อมโยงและเป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล ดังที่จะเห็นได้จาก ภาพประกอบ 2



ภาพประกอบ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น

จากภาพประกอบแสดงให้เห็นว่า การที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมใดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการคือ การรับรู้ความสามารถของตน และความคาดหวังผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น กล่าวคือ บุคคลที่รู้ว่าตนเองมีความสามารถในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ได้ ก็จะมีความมั่นใจ มีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นๆ โดยความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรม ต้องเกิดจากคาดหวังถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นตามมาด้วย เพราะหากผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นตามมาเป็นที่บุคคลต้องการ บุคคลก็จะมี การแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ออกมา โดยความสัมพันธ์ระหว่างระดับของการรับรู้ความสามารถของตนเองกับความคาดหวังผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น สามารถอธิบายให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น จากภาพประกอบ 3 ดังนี้

		ความคาดหวังในผลลัพธ์	
		สูง	ต่ำ
การรับรู้ความสามารถ ของตนเอง	สูง	มีแนวโน้มที่จะทำแน่นอน	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ
	ต่ำ	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ แน่นอน

ภาพประกอบ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตน และความคาดหวังในผลลัพธ์ต่อการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล

จากภาพประกอบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า หากบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และมีความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นสูงเช่นเดียวกัน บุคคลก็จะมีแนวโน้มที่จะตัดสินใจทำพฤติกรรมแน่นอน แต่ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำและ

มีความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นต่ำด้วย หรือความคาดหวังในส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นไปในทางตรงกันข้าม บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจไม่กระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งต่อการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล อย่างไรก็ตาม แบนดูรา ยังกล่าวว่า แม้ว่าบุคคลจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงก็ตาม แต่บุคคลก็อาจจะไม่กระทำพฤติกรรมก็ได้ถ้ามีปัจจัยต่อไปนี้เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ 1) ขาดสิ่งจูงใจหรือถูกบังคับจากภายนอกให้กระทำ 2) การตัดสินใจผลลัพธ์ที่ผิดพลาดไป ทำให้บุคคลรู้สึกว่าไม่คุ้มค่าที่ตนจะกระทำพฤติกรรมนั้น 3) ความไม่ทันการณ์ในการประเมินความสามารถของตน เนื่องจากประสบการณ์ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอซึ่งอาจทำให้บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนพลาดไปได้ 4) การประเมินการรับรู้ความสามารถของตนผิดพลาด เช่น บุคคลที่ประเมินว่า ตนเองมีความสามารถต่ำในการทำพฤติกรรมหนึ่ง เขาก็อาจจะไม่ทำพฤติกรรมนั้น 5) การประเมินผลความสำคัญของทักษะย่อยๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการกระทำพฤติกรรมนั้นผิดพลาด 6) เป้าหมายของการกระทำมีลักษณะคลุมเครือ ไม่ชัดเจน และเป้าหมายนั้นไม่สามารถปฏิบัติได้ 7) การรู้จักตนเองที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่มีลักษณะคลุมเครือไม่ชัดเจน ถูกบังคับให้กระทำ หรือได้รับข้อมูลจากภายนอกมาอย่างไม่ถูกต้อง (บุญสิทธิ ไชยชนะ. 2543: 12-13; อ้างอิงจาก Bandura. 1986)

การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต พบว่า มีการใช้แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป โดยในต่างประเทศจะนิยมใช้แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีชื่อว่า The Generalized Self Efficacy Scale (GSE) ซึ่งถูกพัฒนาขึ้นโดย ชวาร์เซอร์ และเยรูซาเลม (Schwarzer. 2014: 9; อ้างอิงจาก Schwarzer; & Jerusalem. 1995) โดยมีข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น ฉันสามารถแก้ปัญหาใดๆ ได้ทุกครั้ง หากมีความพยายามที่มากพอ โดยตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้เครื่องมือวัดชนิดนี้ คือ การศึกษาผลกระทบของความฉลาดทางวัฒนธรรม การรับรู้ความสามารถของตน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม ของ ลอเรนซ์ (Lawrence. 2011) การศึกษาผลกระทบของการรับรู้ความสามารถของตนต่อการปฏิบัติงานของลูกจ้าง ผ่านตัวแปรความฉลาดทางวัฒนธรรม ของ สุลต่าน และ ทารีน (Sultan; & Tareen. 2014) และการศึกษาผลกระทบของลักษณะส่วนบุคคลที่มีต่อการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนเองในลูกจ้าง และผู้จัดการธนาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งศึกษาโดย ฮอริ และ ซาฟาอี (Horri; & Safaei. 2014) ในส่วนของการศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองในประเทศ

ไทยมักจะมีการพัฒนาแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองขึ้นจากนิยามปฏิบัติการโดยอ้างอิงความหมายและองค์ประกอบจากแนวคิดของแบนดูรา เพื่อให้มีความเหมาะสมในบริบทของสังคมวัฒนธรรมที่มากขึ้น ตัวอย่างของการพัฒนาแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ได้แก่ การศึกษาการสร้างแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของ เกรียงสุข เพ็ญพงษ์ (2554) โดยมีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 17 ข้อ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตัวอย่างคำถาม เช่น ความล้มเหลวทำให้ฉันสู้ต่อไป หรือ การสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการเป็นผู้นำทีม ของ วรสรณ์ เนตรทิพย์ (2554) ซึ่งมีจำนวน 28 ข้อคำถาม ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด ถึง น้อยที่สุด ตัวอย่างคำถาม เช่น ท่านมั่นใจในความสามารถของตนว่าจะเขียนโครงการฯ เพื่อขอรับการอนุมัติจากผู้บริหารได้ เป็นต้น

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

จากการศึกษางานวิจัยที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความฉลาดทางวัฒนธรรม พบผลการวิจัยที่แสดงความเกี่ยวข้องระหว่างตัวแปรทั้ง 2 ตัว อยู่จำนวนหนึ่งด้วยกัน ซึ่งให้ผลการศึกษาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ พบผลการศึกษาว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความฉลาดทางวัฒนธรรม เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลเชื่อมโยงถึงกันและกัน โดยมีตัวอย่างการวิจัย ได้แก่ การศึกษาผลกระทบของความฉลาดทางวัฒนธรรม การรับรู้ความสามารถของตน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม ของ ลอเรนซ์ (Lawrence. 2011: Abstract) ซึ่งศึกษากับนักศึกษานานาชาติในประเทศไต้หวัน จำนวน 384 คน พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาผลกระทบของการรับรู้ความสามารถของตนต่อการปฏิบัติงานของลูกจ้าง ผ่านตัวแปรความฉลาดทางวัฒนธรรม ของ สุลต่าน และ ทารีน (Sultan; & Tareen. 2014: Abstract) ซึ่งศึกษากับนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ในเมืองบัจจาบ จำนวน 380 คน พบผลการศึกษาที่สำคัญคือ ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลกระทบทางบวก ต่อการปฏิบัติงานของลูกจ้าง และความฉลาดทางวัฒนธรรม อีกทั้งความฉลาดทางวัฒนธรรมยังเป็นตัวแปรคั่นกลางในการทำนายความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการปฏิบัติงานของลูกจ้าง นอกจากนี้ การศึกษาผลกระทบของลักษณะส่วนบุคคล

ที่มีต่อการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนเองในลูกจ้างและผู้จัดการธนาคารแห่งหนึ่ง โดย ฮอริรี และ ซาฟาอี (Horri; & Safaei. 2014: Abstract) ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 285 คน ยังแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยพบผลการวิจัยที่สำคัญคือ ประสิทธิภาพในการบริหารมีผลกระทบต่อความฉลาดทางวัฒนธรรม ขณะที่ความฉลาดทางวัฒนธรรมส่งผลกระทบต่อรับรู้ความสามารถของตนเอง เช่นเดียวกับการวิจัยของ แมคเน็บ และ เวิร์ทลีย์ (MacNab; & Worthley. 2010: 62) ซึ่งศึกษาคุณลักษณะส่วนบุคคลในฐานะของการเป็นตัวทำนายนายการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรม และความเกี่ยวข้องของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งศึกษากับกลุ่มผู้จัดการ และ นักศึกษาสาขาการบริหารที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม จำนวนรวมกว่า 370 คน ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นกุญแจหลักที่สำคัญในการทำนายนายถึงความสำเร็จของการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมในกลุ่มตัวอย่าง และการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรม การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และผลการเรียนของนักศึกษา โดย คาร์ลิลี และ อัลจีเนจาต (Khalili; & Aojinejad. 2016: Abstract) ซึ่งศึกษากับนักศึกษาจำนวน 239 คน พบว่าความฉลาดทางวัฒนธรรม การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และผลการเรียน มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความฉลาดทางวัฒนธรรมสามารถทำนายถึงการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และผลการเรียนของนักศึกษาได้

จากการประมวลงานวิจัยข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางวัฒนธรรมของบุคคล ดังนั้น บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง ก็จะมีผลความฉลาดทางวัฒนธรรมทางด้านพฤติกรรมสูงตามไปด้วย

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจ คือ ความต้องการหรือแรงผลักดันภายในของบุคคลในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งแบ่งแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมดังกล่าวออกเป็นหลายด้านด้วยกัน หนึ่งในนั้นคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motive) หรือ แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามกระทำพฤติกรรมตามมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ โดยบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำพฤติกรรมเพื่อหวังผลตอบแทนบางอย่าง แต่จะทำพฤติกรรมเพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนตั้งไว้ (ประเวทย์ ประเวสไพโรสนธิ. 2556: 9; อ้างอิงจาก Tois; & Carroll. 1982: 387) โดย แมคเคลแลนด์ (วรวิฑูร มัสพันธ์. 2556: 19; อ้างอิงจาก McClelland; & et al. 1953: 110-111) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ความปรารถนาของบุคคลที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งกับเกณฑ์มาตรฐานที่ดีเยี่ยม

มีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ และมีความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ หรือมีความวิตกกังวล เมื่อประสบความสำเร็จล้มเหลว สอดคล้องกับการให้ความหมายของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (วรวิฑูร์ มัสพันธ์. 2556: 18; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523: 17) ซึ่งกล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความต้องการของบุคคลที่จะฟันฝ่าอุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ และต้องการทำงานให้บรรลุจุดหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะที่ อ้อมเดือน สดมณี (สุธิดา พานิชกิจโกศลกุล. 2556: 20; อ้างอิงจาก อ้อมเดือน สดมณี. 2540: 140) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงจูงใจทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน โดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือความต้องการสัมฤทธิ์ผล เป็นลักษณะภายในที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งผลักดันให้บุคคลเกิดความเพียรพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จตามมาตรฐานที่ดีเยี่ยม ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คือ ผู้ที่มีพฤติกรรมการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ โดย เฮอ์แมน กล่าวว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะเป็นผู้มีลักษณะสำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1) เป็นบุคคลที่มีระดับความทะเยอทะยานสูง 2) เป็นผู้ที่มีความหวังอย่างมากว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาสก็ตาม 3) มีความพยายามที่จะมุ่งสู่สถานะที่สูงขึ้นไปเป็นลำดับ 4) มีความอดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน 5) ถึงแม้งานที่ทำจะถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวนก็จะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ 6) รู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว 7) คิดคำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมากกว่าอดีตและปัจจุบัน 8) มีความคิดพิจารณาเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก 9) ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่นโดยพยายามปรับปรุงงานของตนเองให้ดีขึ้น 10) พยายามปฏิบัติสิ่งต่างๆ ให้ดีอยู่เสมอ (ประเวทย์ ประเวศไพโรสนธิ. 2556: 10; อ้างอิงจาก Herman. 1970: 53)

จากความหมายและลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่กล่าวมาในข้างต้น จึงสรุปได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของบุคคลในการทำกิจกรรมหรืองานต่างๆ ให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความอดทนในการทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน เป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยานในการพัฒนาตนเอง เห็นคุณค่าของเวลา และไม่ท้อแท้เมื่อประสบกับความล้มเหลว โดยพร้อมที่จะปรับปรุงการกระทำและลองพยายามทำใหม่อยู่เสมอ

ความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

มนุษย์ทุกคนต้องการได้มาซึ่งความสำเร็จ ดังนั้นก่อนที่เราจะตัดสินใจทำงานหรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงต้องมีความมั่นใจก่อนว่าจะได้รับผลตอบแทนที่น่าพอใจและเป็นประโยชน์ เพราะการก้าวสู่ความสำเร็จนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นแก่ทุกคน โดยมีเฉพาะบางคนเท่านั้นที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งที่ทำ ตรงข้ามกับคนที่ทำแล้วเกิดความผิดพลาด ซึ่งก่อให้เกิดความกลัวในความล้มเหลว หากแต่เราสามารถพัฒนาแรงจูงใจในความกลัวเหล่านั้น ให้กลายมาเป็นแรงผลักดันเพื่อหลีกเลี่ยง

ความล้มเหลวในอนาคตได้ โดยสังคมที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมและการอบรมเลี้ยงดูที่เน้นความสำเร็จหรือความสัมฤทธิ์ผล คือที่มาของสังคมที่ประสบความสำเร็จ (Achieving Society) ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมในสังคมที่เน้นความสัมฤทธิ์ (Achievement – motivated Society) จะทำให้พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูลูกโดยเน้นความสัมฤทธิ์ผลตามบรรทัดฐานของสังคม โดยมีการฝึกให้เด็กรู้จักช่วยตนเอง ฝึกการคิดแก้ปัญหา และให้การเสริมแรงพฤติกรรมที่มุ่งความสัมฤทธิ์ผล ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูดังกล่าวจะช่วยพัฒนาให้เด็กเติบโตเป็นคนที่ต้องการความสำเร็จ และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง โดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเขา ทำให้เขากลายเป็นผู้นำกลุ่ม ผู้นำสังคม หรือเป็นผู้ที่มีความมานะพยายามในการปฏิบัติสิ่งต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลให้เกิดความสัมฤทธิ์ในกลุ่มหรือสังคมที่เขาเป็นผู้นำหรือเป็นสมาชิกอยู่ ดังนั้น สังคมซึ่งเต็มไปด้วยสมาชิกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็ย่อมพัฒนาไปได้มากกว่าสังคมซึ่งเต็มไปด้วยสมาชิกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ (วรวุฑ มัสพันธ์. 2556: 20; อ้างอิงจาก McClelland; et al. 1953: 110-111)

โดย แมคเคลแลนด (ประเวทย์ ประเวสไพโรสนธิ. 2556: 11; อ้างอิงจาก McClelland. 1940) ได้แบ่งแรงจูงใจพื้นฐานที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมบุคคลออกเป็น 3 ประการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) คือ ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับเกณฑ์มาตรฐานอันดีเลิศ โดยจะมีความรู้สึกเป็นทุกข์กังวลใจ และไม่สบายใจเมื่อประสบความสำเร็จหรืออุปสรรค

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ หรือ แรงจูงใจใฝ่สมาคม (Affiliation Motive) คือ ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบของคนอื่น ต้องการมีเกียรติยศชื่อเสียงในสังคม โดยสิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่นๆ

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) คือ ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลเหนือกว่าคนอื่นในสังคม โดยผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูง จะเป็นผู้ที่พยายามควบคุมสิ่งต่างๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือคนอื่นในสังคม

ทั้งนี้ จากแรงจูงใจพื้นฐานทั้ง 3 ประการ แมคเคลแลนด ได้ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจในด้านอื่นๆ เนื่องจากเป็นแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความสำเร็จของคนเรามากที่สุด

การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การศึกษาเครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากนักวิจัยหลายๆท่าน พบว่า เกือบทั้งหมดนิยมสร้างเครื่องมือวัดโดยการประยุกต์ข้อคำถามจากแบบวัดของงานวิจัยในอดีต เทียบกับนิยามปฏิบัติการ

ซึ่งมาตราส่วนที่นิยมใช้กันมาก คือระดับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยตัวอย่างของการพัฒนาแบบวัดที่จะสามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาคั้งนี้ได้ คือ การพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของวันทนา วัฒนธรรม (2557: 48-49) ซึ่งสร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพของพนักงานเครือข่ายเดอะมอลส์กรุป โดยมีจำนวนข้อคำถามทั้งสิ้น 7 ข้อ ในมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด ถึง ไม่จริงที่สุด ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น ท่านตั้งใจทำงานทุกครั้งเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย ส่วนตัวอย่างการพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อีกหนึ่งฉบับมาจากการศึกษา ของ ดวงกมล สนวนทอง (2556: 59-60) ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของงามตา วรินทร์านนท์ และคณะ (2550) มีจำนวนข้อคำถามทั้งสิ้น 15 ข้อ ในมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น เมื่อเริ่มต้นทำสิ่งใด ข้าพเจ้าจะพยายามจนกระทั่งสำเร็จ

ในการศึกษาคั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้นจากนิยามปฏิบัติการและกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นการศึกษาที่ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายตั้งแต่ในอดีต เนื่องจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นหนึ่งในลักษณะภายในตัวบุคคลที่สำคัญประการหนึ่งในการผลักดันให้เกิดการกระทำพฤติกรรมในด้านต่างๆของบุคคล และเป็นหนึ่งในตัวทำนายถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวในอนาคตของบุคคล (Kotodziej, 2010: 42) โดยการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และพฤติกรรมความฉลาดทางวัฒนธรรม แม้ว่าจะเป็นคู่ตัวแปรที่ยังไม่ได้รับการนิยามในการศึกษามากนัก หากแต่ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมความฉลาดทางวัฒนธรรม ก็เป็นสิ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ ตัวอย่างของงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความฉลาดทางวัฒนธรรม ได้แก่ การศึกษาของ วิดาดี และคนอื่นๆ (Vedadi; et al. 2010: 25) โดยดำเนินการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานระดับบริหารของบริษัทในประเทศอิหร่าน จำนวน 78 คน พบผลการวิจัยที่สำคัญคือ ความฉลาดทางวัฒนธรรมทั้ง 4 ด้าน คือ อภิปัญญา ปัญญา แรงจูงใจ และพฤติกรรม มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับความต้องการในความสำเร็จหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคล นอกจากนี้ จากการศึกษาความฉลาดทางวัฒนธรรมและความสำเร็จของผู้จัดการในองค์กรวัฒนธรรมอิหร่าน ของ อีทีบารีอัน และคนอื่นๆ (Etebarian; et al. 2011: 59) ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 42 คน ผลการศึกษาพบว่าความฉลาดทาง

วัฒนธรรมทั้ง 4 องค์ประกอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความต้องการในความสำเร็จหรือแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความฉลาดทางวัฒนธรรม โดยบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับสูง ก็มีแนวโน้มที่จะแสดงความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านพฤติกรรมสูงตามไปด้วย

ปัจจัยทางสังคมกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

การถ่ายทอดทางสังคม

ความหมายของการถ่ายทอดทางสังคม

การถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) หรือที่บางครั้งเรียกว่าการขัดเกลาทางสังคม เป็นกระบวนการที่ช่วยให้บุคคลได้มีการเรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่นโดยการการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ซึ่งการเรียนรู้ดังกล่าวนี้ จะช่วยให้บุคคลมีพฤติกรรมและความนึกคิดในลักษณะที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมในสังคมของตน (จารุณี จันทร์เจริญ. 2555: 21; อ้างอิงจาก Munn; Fernald; & Fernald. 1969) โดยการถ่ายทอดทางสังคมจะเป็นสิ่งที่ช่วยส่งผ่านวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นถัดไปในลักษณะของกระบวนการที่เกิดขึ้นเป็นระยะเวลาต่อเนื่องกันไปในสังคม โดย เมอร์เซอร์ และ เมอร์ตัน (ดวงทิพย์ อันประเสริฐ. 2555: 30; อ้างอิงจาก Mercer; & Merton. 1958 : 12) กล่าวว่า กระบวนการถ่ายทอดทางสังคม เป็นกระบวนการที่ช่วยให้บุคคลมีการเรียนรู้และรับวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี บรรทัดฐานทางสังคม อุปนิสัย คุณค่าของระบบสังคมที่อยู่ไว้เป็นของตน และยอมทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมในชีวิตประจำวันจนกลายเป็นนิสัย เช่นเดียวกับ งามตา วนินทานนท์ (กฤตติพัฒน์ ชื่นพิทยาอุฒติ. 2558: 87; อ้างอิงจาก งามตา วนินทานนท์. 2547) ที่ได้อธิบายความหมายของการถ่ายทอดทางสังคมไว้ว่า เป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงบุคคลเข้ากับสังคมและวัฒนธรรมของเขา โดยบุคคลจะเรียนรู้และซึมซับเอาความเชื่อ เจตคติ ค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่เข้าไว้ เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดแนวความคิดและพฤติกรรม ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีโครงสร้างและส่งผลต่อบุคคลในลักษณะที่คล้ายคลึงกันไม่ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่แห่งใด แต่อาจมีเนื้อหาสาระที่แตกต่างกันออกไป การถ่ายทอดทางสังคม จึงเป็นกระบวนการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลที่ช่วยสงวนไว้ซึ่งเอกลักษณ์เฉพาะตนและค่านิยมของกลุ่มวัฒนธรรมย่อย โดยกระบวนการดังกล่าวนี้มีความต่อเนื่องตลอดชีวิต ในขณะที่ กอสลิน (กมลทิพย์ สงวนรัมย์. 2556: 43-44) ได้กล่าวถึงการถ่ายทอดทางสังคมในแง่มุมมองของการเป็นตัวกำหนดบทบาททางสังคมซึ่งบังคับให้บุคคลกระทำพฤติกรรมที่คาดหวังภายใต้บทบาทที่เขาดำรงอยู่ ซึ่งในที่นี้ การถ่ายทอดทางสังคมจึงหมายถึง กระบวนการต่าง ๆ ที่มนุษย์เรียนรู้ เพื่อทำหน้าที่ตามบทบาทสังคมของตนเอง

ให้สอดคล้องกับความคาดหวังของผู้อื่น อันจำเป็นต่อการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในสังคม ขณะที่กำลังเคลื่อนจากตำแหน่งหนึ่งไปสู่อีกตำแหน่งหนึ่ง เช่น จากวิทยากรสู่ผู้วิจัย หรือจากวิทยากรสู่ผู้ทำงาน และแม้บุคคลจะกำลังเรียนรู้เพื่อปรับสู่สถานภาพใหม่ในสังคม แต่การปรับตัวของบุคคลยังคงอยู่ภายใต้ตำแหน่งที่อันเดิม ซึ่งเกี่ยวพันกับการตอบสนองของความคาดหวังของบุคคลแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อตัวเขาเอง

ดังนั้น จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การถ่ายทอดทางสังคม ซึ่งในกรณีนี้คือการถ่ายทอดทางสังคมที่มีต่อชาวต่างชาติ หมายถึง การที่บุคคลได้รับการถ่ายทอดเจตคติ ค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคมที่มีต่อชาวต่างชาติ ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับตัวแทนการถ่ายทอด ได้แก่ ครอบครัว เพื่อน อาจารย์ และสื่อมวลชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้และซึมซับเอาเจตคติ ค่านิยม และบรรทัดฐานต่างๆ ของสังคมนั้น จนเกิดการพัฒนาทางความคิดและการแสดงออกที่มีต่อชาวต่างชาติที่สอดคล้องตามความคาดหวังของสังคมที่บุคคลอาศัยอยู่

ความสำคัญของการถ่ายทอดทางสังคม

การถ่ายทอดทางสังคม หรือการเรียนรู้วัฒนธรรม เป็นกระบวนการสำคัญที่เกิดขึ้นต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งสำคัญต่อการดำรงอยู่และการกระทำระหว่างกันของมนุษย์ที่อยู่ร่วมสังคมเดียวกัน ทั้งนี้ เพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้และซึมซับเอาค่านิยมและวัฒนธรรมต่างๆ ของสังคม เพื่อที่จะได้พัฒนาเจตคติและบุคลิกภาพของตนเอง ให้สอดคล้องไปในทิศทางที่สังคมต้องการ ซึ่งถ้าหากมนุษย์ขาดการอบรมขัดเกลาให้เรียนรู้ระเบียบของสังคม ก็จะเป็นเหตุเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนซึ่งขัดต่อระเบียบแบบแผน หรือกฎข้อบังคับของสังคมได้ เช่น การถ่ายทอดเจตคติการเคารพผู้อาวุโส ของประเทศในแถบเอเชีย เป็นต้น โดยการถ่ายทอดทางสังคมนั้น จะกระทำผ่านองค์กรที่เป็นตัวแทนในการถ่ายทอดซึ่งมีบทบาทสำคัญ จำนวน 6 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน โรงเรียน กลุ่มอาชีพ สื่อมวลชน และองค์กรทางศาสนา โดยการถ่ายทอดทางสังคมในวัยเด็ก บางครั้งเรียกว่า “การถ่ายทอดทางสังคมขั้นปฐมภูมิ” (Primary Socialization) ซึ่งเป็นการถ่ายทอดทางสังคมที่ไม่ได้เสร็จสมบูรณ์ในวัยเด็ก เพราะเมื่อบุคคลเจริญเติบโตขึ้นก็จะมีเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้านอาชีพ ความรับผิดชอบ แนวคิด และเจตคติใหม่ๆ ที่เรียกว่า “การถ่ายทอดทางสังคมขั้นทุติยภูมิ” (Secondary Socialization) หรือการถ่ายทอดทางสังคมในหมู่ผู้ใหญ่ (Adult Socialization) (จารุณี จันทร์เจริญ. 2555: 21; อ้างอิงจาก Stewart. 1978: 93-94) สำหรับประโยชน์และความสำคัญของการถ่ายทอดทางสังคมนั้น บลูม และเชลซันนิค (นันทวรรณ รัตติวัฒน์. 2554: 13-14; อ้างอิงจาก Broom; & Selznick. 1971: 61) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการถ่ายทอดทางสังคม ออกเป็น 4 ประการด้วยกัน ได้แก่

1. การปลูกฝังระเบียบวินัยขั้นพื้นฐาน (To Inculcate Basic Disciplines) หรือพฤติกรรมที่จำกัดความพอใจในปัจจุบันเพื่อการยอมรับของสังคม การมีระเบียบวินัยถือเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตและการอยู่ร่วมกันในสังคม เพราะระเบียบวินัยจะทำให้บุคคลยอมกระทำตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่สังคมวางเอาไว้แม้ว่าจะไม่เต็มใจหรือต้องฝืนใจทำก็ตาม ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งที่สมาชิกของสังคมต้องยึดถือปฏิบัติร่วมกันและควรจะเริ่มฝึกฝนตนเองตั้งแต่วัยเยาว์ เพราะเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่จะได้อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างมีความสุข เช่น การรู้จักความสะอาด ระเบียบและการปฏิบัติตนในการขับถ่าย และการรู้จักมารยาททางสังคม ข้อปฏิบัติเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้ใหญ่ควรทำตัวเป็นแบบอย่างเพราะมีความสำคัญต่อบุคลิกภาพในเวลาต่อมา

2. การปลูกฝังความใฝ่ฝัน ปณิธาน และค่านิยมในชีวิตที่กลุ่มยอมรับ (To Instill Aspiration) ความมุ่งหวังหรือความใฝ่ฝันในชีวิตเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลเกิดความมุ่งมั่น และยอมฝืนใจลำบากทำตามระเบียบวินัยและบรรทัดฐานที่กลุ่มหรือสังคมวางไว้ให้สำเร็จลุล่วง ทั้งนี้เพื่อเป้าหมายและความมุ่งหวังในสิ่งที่สังคมยกย่องในเวลาต่อมานั้นก็คือการถ่ายทอดคุณค่าทางสังคมมายังตัวบุคคล เช่น ค่านิยมของสังคมไทยที่ยกย่องและให้เกียรติผู้มีการศึกษาสูงและการมีวิชาชีพบางอย่าง เช่น วิชาชีพแพทย์ นายทหาร ตำรวจ และครู เป็นต้น

3. การกำหนดบทบาททางสังคม (To Teach Social Roles and Supporting Attitudes) ในลักษณะที่สอนให้สมาชิกได้สะสมความรู้อย่างค่อยเป็นค่อยไปเกี่ยวกับบทบาทของตัวเขาและคนอื่นที่ไปมีความสัมพันธ์ด้วยอย่างถูกต้องไม่ขัดแย้งและเหมาะสมตามกาลเทศะ เช่น ลักษณะการวางตัวเมื่ออยู่กับคนอื่น และ การเริ่มสอนบุตรหลานให้รู้จักการทักทายแบบไทยเมื่อพบผู้ใหญ่ เช่น การกล่าวคำว่า สวัสดี หรือ บทบาทของผู้นำและผู้ตาม

4. การให้ทักษะและความชำนาญเฉพาะด้าน (To Teach Skills) จะช่วยให้บุคคลเตรียมตัวให้พร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมกับผู้อื่น โดยต้องปลูกฝังทักษะความชำนาญในการประกอบอาชีพ เช่น ทักษะด้านภาษาและคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นทักษะจำเป็นในการหาเลี้ยงชีวิตในปัจจุบัน การสอนให้มีทักษะในสังคมไทยยุคก่อนนั้นส่วนมากเกิดขึ้นโดยการเลียนแบบพฤติกรรมที่มีการถ่ายทอดสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน เช่น ในสมัยก่อนวัดจะเป็นแหล่งความรู้ด้านศิลปะการป้องกันตัวและการแพทย์แผนโบราณ ส่วนวิชาด้านการบ้านการเรือนผู้หญิงไทยสมัยก่อนจะรับทักษะมาจากวังหลวง หรือบ้านเจ้าขุนมูลนายเป็นส่วนใหญ่ซึ่งจะแตกต่างจากปัจจุบันนี้ที่การให้ทักษะนั้นเกิดขึ้นภายในโรงเรียนที่มีการสอนและให้ความรู้อย่างเป็นทางการ

ศศิธร อภิสัทธีรัตน์ (นันทวรรณ รัตติวัฒน์. 2554: 22; อ้างอิงจาก ศศิธร อภิสัทธีรัตน์. 2541: 37-38) ได้แบ่งองค์ประกอบของกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมซึ่งเป็นกระบวนการในการถ่ายทอดและเรียนรู้วัฒนธรรมไว้ 3 ด้าน คือ ด้านจิตใจ ด้านสติปัญญา และด้านพฤติกรรม ดังนี้

1. การถ่ายทอดทางสังคมด้านจิตใจ เป็นการถ่ายทอดเรื่องเกี่ยวกับคุณค่าทางสังคม (Social Value) หมายถึง การขัดเกลาในเรื่องค่านิยม ความคิด หรือความเชื่อที่สังคมเห็นว่ามีความสำคัญในตัวเอง และมีการบำรุงรักษาเพื่อถ่ายทอดให้แก่คนรุ่นหลังในสังคมเพื่อให้คงอยู่ต่อไป โดยส่วนมากจะเป็นเรื่องที่เป็นนามธรรม มีคุณค่าต่อมนุษย์ในด้านจิตใจสูงและประเมินค่าไม่ได้ เช่น ศีลธรรมจรรยา ศิลปะ และขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม เป็นต้น

2. การถ่ายทอดทางสังคมด้านสติปัญญา การขัดเกลาด้านนี้จะเป็นการถ่ายทอดเพื่อขัดเกลาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้ต่างๆ (Social Knowledge) ทั้งแบบที่เป็นทางการและความรู้ในสิ่งรอบตัวโดยทั่วไป และการมีภาษา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งในการติดต่อสื่อสารสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ เพื่อการแลกเปลี่ยนและถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ให้แก่กัน นอกจากนี้ยังมีการถ่ายทอดในเรื่องทักษะวิชาชีพ และความชำนาญต่างๆ (Social Skill) เพื่อความอยู่รอดของมนุษย์และการสร้างสรรค์สังคมที่ตนอยู่ให้มีความเจริญก้าวหน้า

3. การถ่ายทอดทางสังคมด้านพฤติกรรม เป็นการถ่ายทอดในเรื่องเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางสังคม (Social Norm) กฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผน หรือคตินิยมที่สังคมสร้างขึ้น เพื่อกำหนดแนวทางให้บุคคลยึดถือในสถานการณ์ต่างๆ เนื่องจากบรรทัดฐานทางสังคมจะกำหนดแนวทางความประพฤติของบุคคล เมื่อมีการกระทำระหว่างกันทางสังคม นอกจากนี้ยังจะถ่ายทอดเรื่องของบทบาททางสังคม (Social Role) ที่เป็นเครื่องบ่งบอกถึงสถานภาพและความเป็นตัวตนของมนุษย์และเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการแสดงออกของมนุษย์ ทำให้ทราบถึงการวางตัวและการทำหน้าที่ในสังคมของบุคคล และในสังคมหนึ่งๆ บุคคลสามารถมีบทบาทที่หลากหลายในคนเพียงคนเดียว เช่น บทบาทของการเป็นมารดาและการเป็นครู ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมาเวลาที่อยู่บ้านกับที่โรงเรียนจึงแตกต่างกัน นอกจากนี้การขัดเกลาทางสังคมด้านพฤติกรรมนี้ ยังเกี่ยวเนื่องกับพฤติกรรมทางด้านสังคม (Social Behavior) ด้วยเพราะเหตุว่าบทบาททางสังคมที่ได้รับจะสอดคล้องกับการกระทำต่างๆ ในแต่ละสถานการณ์ เราจำเป็นต้องขัดเกลาพฤติกรรมทางสังคมเพื่อให้เกิดพฤติกรรมการแสดงออกที่สังคมเห็นว่าเหมาะสมและถูกต้อง หรือเป็นพฤติกรรมที่สังคมมุ่งหวังให้เกิดการแสดงออก

การวัดการถ่ายทอดทางสังคม

จากการศึกษาแบบวัดการถ่ายทอดทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่างๆ นั้น มีอยู่หลายแบบด้วยกัน ซึ่งโดยส่วนมากผู้วิจัยจะนิยมพัฒนาแบบวัดจากการปรับปรุงแบบวัดที่เคยสร้างมาแล้วในอดีตเทียบกับนิยามปฏิบัติการ โดยใช้มาตราประมาณค่า 6 ระดับ แยกจากจุดประสงค์ในการวัดประเภทต่างๆ ซึ่งตัวอย่างของการวัดการถ่ายทอดทางสังคม ได้แก่ การพัฒนาแบบวัดการถ่ายทอดทางสังคมด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา ของ จารุณี จันทร์เจริญ (2555: 55-56) ได้ออกแบบการวัด

ด้วยการใช้มาตราประประมาณค่า 6 ระดับ ตามระดับความถี่ในการถ่ายทอดที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ บ่อยครั้งที่ที่สุด ถึง น้อยครั้งที่ที่สุด โดยมีจำนวนข้อคำถามทั้งหมดรวม 17 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น พ่อแม่แสดงความพอใจทุกครั้งที่ข้าพเจ้าฝึกสมาธิ ส่วนการศึกษาการถ่ายทอดทางสังคมด้านพฤติกรรม การพยาบาล ของ กมลทิพย์ สงวนรัมย์ (2556: 70-71) ได้สร้างแบบวัดตามรูปแบบของการถ่ายทอด คือการถ่ายทอดอย่างเป็นทางการ และการถ่ายทอดอย่างไม่เป็นทางการ โดยมาตราประประมาณค่า 6 ระดับ ตามระดับความเป็นจริง ตั้งแต่ จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวนทั้งสิ้น 27 ข้อ เช่น ฉันได้รับการอบรมปลูกฝังเกี่ยวกับการเป็นพยาบาลที่ดีจากหน่วยงาน ขณะที่ กฤตติพัฒน์ ชื่นพิทยาวุฒิ (2558: 116-118) ได้พัฒนาแบบวัดการถ่ายทอดทางสังคมในการรับมือกับอุทกภัย โดยแบ่งตามประเภทของการถ่ายทอด ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคมทางตรง และการถ่ายทอดทางสังคมทางอ้อม โดยใช้มาตราส่วนประประมาณค่า 6 ระดับ ตามระดับความเป็นจริง ตั้งแต่ จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวนรวม 23 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น ข้าพเจ้ามีวิธีการเตรียมรับมือน้ำท่วมจากเพื่อนที่แนะนำมาแล้ว ทำตาม เป็นต้น

ในการศึกษาคั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคมขึ้นมาใหม่จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดทางสังคมที่มีต่อชาวต่างชาติเชิงบวกมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดทางสังคม

จากการศึกษางานวิจัยในอดีตที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการถ่ายทอดทางสังคมกับพฤติกรรมความฉลาดทางวัฒนธรรม พบตัวอย่างงานวิจัยที่แสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องของทั้ง 2 ตัวแปรดังกล่าว จากการศึกษานของ มาลิก และคนอื่นๆ (Malik; et al. 2008: 195-213) ซึ่งดำเนินการศึกษาเรื่อง บทบาทที่ถูกกละเลยของความฉลาดทางวัฒนธรรมต่อการถ่ายทอดทางสังคมของผู้อพยพย้ายถิ่นใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบบทบาทของความฉลาดทางวัฒนธรรมในการสนับสนุนการถ่ายทอดทางสังคมให้แก่ผู้อพยพย้ายถิ่น โดยพบผลการศึกษาที่สำคัญประการหนึ่งคือ ความฉลาดทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ในเชิงของการเป็นกุญแจสำคัญในการส่งเสริมกระบวนการถ่ายทอดทางสังคมในองค์กรให้แก่ผู้อพยพย้ายถิ่น โดยผู้อพยพย้ายถิ่นที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูง จะมีผลการปฏิบัติงานที่ดี และสามารถสร้างเครือข่ายในองค์กรผ่านทางกลยุทธ์ในการปรับตัวได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะช่วยทำให้เขาสามารถผลิตผลงานและประสบความสำเร็จในฐานะสมาชิกขององค์กรได้ดีกว่าผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมต่ำ นอกจากนี้ การศึกษาผลกระทบของความฉลาดทางวัฒนธรรมที่มีต่อการถ่ายทอดทางสังคมขององค์กร ในองค์กรเอกชนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ของ อัศคาริ และ

คนอื่นๆ (Askari; et al. 2015: 73-85) ซึ่งศึกษากับพนักงานใหม่จำนวน 245 คน โดยพบผลที่น่าสนใจประการหนึ่งคือ ความฉลาดทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการถ่ายทอดทางสังคมขององค์กร

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า การถ่ายทอดทางสังคมเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีบทบาทในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมของบุคคล โดยผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดทางสังคมในทางที่เหมาะสม จะทำให้บุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมซึ่งสะท้อนถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมได้มากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการถ่ายทอดทางสังคม หรือได้รับการถ่ายทอดในทิศทางที่ไม่เหมาะสม

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ความหมายของการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม คือ การที่บุคคลได้รับการสนับสนุนในด้านต่างๆ จากบุคคลรอบข้างที่มีความสำคัญกับตัวเขา ทำให้บุคคลรู้สึกอบอุ่น และเป็นที่ยอมรับของสังคม โดยการศึกษาความหมายของการสนับสนุนทางสังคมของนักวิชาการหลายๆท่าน พบว่า การสนับสนุนทางสังคม (Social support) หมายถึง การที่บุคคลได้รับข้อมูลที่ทำให้ตัวเองเชื่อว่ามีบุคคลให้ความรักความเอาใจใส่ เห็นคุณค่าและยกย่องให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีความผูกพันซึ่งกันและกัน ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งในเครือข่ายของการติดต่อสื่อสารและการทำหน้าที่ต่อกัน (อภิวดี โสภางค์. 2547: 16; อ้างอิงจาก Cobb. 1976) หรือ การกระทำใดก็ตามที่ส่งเสริมให้ผู้รับเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง รู้สึกว่าตนมีคุณค่า เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ได้รับการช่วยเหลือทางด้านต่างๆ ส่งผลให้สามารถเผชิญกับเหตุการณ์ที่คุกคามต่อร่างกายและจิตใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (จุไรลักษณ์ เหลียงกอบกิจ. 2553: 56; อ้างอิงจาก ศิริพร พงษ์ระวีวงศา. 2543) โดยการสนับสนุนทางสังคมประกอบด้วย การสนับสนุนทางด้านอารมณ์ (Emotional support) เช่นการพูดปลอบโยน การพูดให้กำลังใจ ให้ความห่วงใย ความรักความอบอุ่น ความเห็นใจหรือการยอมรับ เป็นต้น การสนับสนุนด้านข่าวสาร (Informational support) เช่น การช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหา ช่วยหาทางออกที่ดี การให้คำแนะนำคำปรึกษาเมื่อเกิดปัญหาขึ้น การให้รางวัลหรือการลงโทษ การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อช่วยให้ความเข้าใจหรือการตัดสินใจที่ดี เป็นต้น และการสนับสนุนทางด้านวัตถุ เครื่องใช้ รวมทั้งเงินและแรงงาน (Material support) (ดุจเดือน พันธุมนาวิน. 2000: 155-156) ขณะที่นักวิชาการต่างประเทศ ได้ให้ความหมายของการสนับสนุนทางสังคม เอาไว้ว่า การสนับสนุนทางสังคม คือ ปฏิสัมพันธ์หรือความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและกลุ่มสังคม ที่มีความรู้สึกผูกพันกัน ให้การช่วยเหลือ ให้ความรัก และการเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน (ศรีเรือน ศรีพัฒนกุล หาญบาง. 2555: 17; อ้างอิงจาก Hobfoll; & Stokes. 1988)

จากการประมวลความหมายของการสนับสนุนทางสังคม จึงสรุปได้ว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคม หรือในที่นี้คือการได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับชาวต่างชาติ หมายถึง การที่บุคคลได้รับความช่วยเหลือจากครอบครัว เพื่อน และอาจารย์ ทั้งทางอารมณ์ ข้อมูลข่าวสาร และทรัพยากร เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับสังคมที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม

ความสำคัญของการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

การสนับสนุนทางสังคมเป็นการส่งเสริม สนับสนุนด้านจิตใจ และกายภาพเพื่อให้ผู้ที่ได้รับการสนับสนุนรู้สึกถึงความไม่โดดเดี่ยว ได้รับการเอาใจใส่ การที่บุคคลได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่ดี จะทำให้เขามีความผูกพันต่อสังคมนั้นๆ สูงตามไปด้วย ทอยท์ (รัชจณา สิงห์ทอง. 2545: 45; อ้างอิงจาก Thoits. 1986) อธิบายถึงความสำคัญของแรงสนับสนุนทางสังคมว่า เป็นแหล่งประโยชน์ในการช่วยปรับแก้กับความเครียด (Coping Assistance) ได้หลายวิธี คือ 1) ช่วยเปลี่ยนแปลงการให้ความหมายกับสถานการณ์ โดยช่วยให้บุคคลประเมินเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าไม่รุนแรง มีความรู้สึกว่าจะไม่เกิดเหตุใดขึ้นก็จะมีผู้คอยช่วยเหลือ หรือบรรเทาความเครียดให้น้อยลงได้ ปัญหาที่มีอยู่จึงดูเล็กลง 2) ช่วยลดการตอบสนองทางอารมณ์เนื่องจากความเครียด เช่น ช่วยให้เกิดการระบายออก 3) ช่วยเปลี่ยนสถานการณ์ในการมีส่วนร่วมในการจัดหรือเปลี่ยนแปลงปัญหา เช่น การช่วยเหลือด้านเงิน แรงงาน หรือข้อเสนอในการแก้ปัญหา ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การสนับสนุนทางสังคมจะช่วยให้บุคคลสามารถเผชิญหน้ากับความเครียดในรูปแบบต่างๆ ได้ ซึ่งจะช่วยลดความเครียดในตัวบุคคล ส่งผลให้เขามีความสุข และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่ไม่คุ้นเคยได้ดียิ่งขึ้น โดยแนวคิดด้านการสนับสนุนทางสังคมนั้น ได้มีนักวิชาการอธิบายถึงองค์ประกอบของการสนับสนุนทางสังคมเอาไว้มากมาย เช่น คอบบ์ (รัชจณา สิงห์ทอง. 2545: 47; อ้างอิงจาก Cobb. 1976: 300) แบ่งองค์ประกอบของการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การยอมรับและการเห็นคุณค่า และการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ส่วน เฮาส์ (ศรีเรือน ศรีพัฒน์กุล หาญบาง. 2555: 28; อ้างอิงจาก House. 1981) แบ่งองค์ประกอบของการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านอารมณ์ ด้านการอำนวยความสะดวกหรือวัตถุ ด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านการประเมิน ซึ่งมีส่วนคล้ายคลึงกับจาacobสัน (มลทิรา สุนสุข. 2552: 59; อ้างอิงจาก Jacobson. 1986) ที่แบ่งการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านอารมณ์ ด้านปัญญา และด้านวัตถุสิ่งของ

โดยการศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้วิจัยในครั้งนี้ จะอ้างอิงการศึกษาจากแนวคิดของทอยท์ส (จุไรลักษณ์ เหลียงกอบกิจ. 2553: 58; อ้างอิงจาก Thoits. 1986) ซึ่งแบ่งองค์ประกอบของการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1. การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) คือ การที่บุคคลได้รับความรัก ความเอาใจใส่ การยอมรับ การเห็นคุณค่า และรู้สึกว่าได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม
2. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational Support) คือ การที่บุคคลได้รับ ข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งได้รับคำแนะนำ และข้อมูลย้อนกลับ
3. การสนับสนุนด้านทรัพยากร (Instrumental Support) คือ การได้รับความช่วยเหลือ ด้านแรงงาน วัสดุอุปกรณ์ สิ่งของ เงินทอง ทำให้บุคคลที่ได้รับความช่วยเหลือนั้น สามารถดำรงบทบาท หรือหน้าที่รับผิดชอบได้ตามปกติ

การวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

จากการศึกษาแบบวัดการสนับสนุนทางสังคมที่ผ่านมา พบรูปแบบของการสร้างแบบวัดที่มีความคล้ายคลึงกันในลักษณะของการใช้มาตรประเมินค่า ซึ่งเน้นที่การสร้างข้อคำถามจากประเภทของการสนับสนุน ได้แก่ การสนับสนุนด้านอารมณ์, ข้อมูลข่าวสาร และทรัพยากร แบ่งตามแหล่งที่มาของการสนับสนุนต่างๆ เช่น ครอบครัว เพื่อน หัวหน้างาน ฯลฯ โดยตัวอย่างการวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ได้แก่ แบบวัดการสนับสนุนทางสังคมของ จูริพร ภิบาลจันทร์ (2551: 69) ซึ่งใช้มาตรประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด ถึง ไม่จริงที่สุด จำนวน 12 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น ฉันขาดอุปกรณ์เครื่องมือในการทำงาน เพราะหัวหน้าไม่ค่อยใส่ใจเรื่องนี้ นอกจากนี้ยังมีการสร้างแบบวัดการสนับสนุนทางสังคมของพยาบาลจิตเวช ของ กมลทิพย์ สงวนรัมย์ (2556: 73-74) ซึ่งมีรูปแบบคล้ายคลึงกัน คือ เป็นแบบวัดในมาตรประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย จำนวน 21 ข้อ ตัวอย่างของข้อคำถาม เช่น ญาติพี่น้องเป็นผู้ฟังที่ดีเมื่อฉันต้องการระบายความในใจ ขณะที่ สุพัฒนา บุญแก้ว (2556: 147-148) ได้สร้างแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการทำกิจกรรมอาสาสมัคร โดยใช้มาตรประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด ถึง ไม่จริงที่สุด จำนวน 11 ข้อ ตัวอย่างข้อคำถาม เช่น หากข้าพเจ้ามีปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมอาสาสมัคร ข้าพเจ้าจะมีเพื่อนที่คอยดูแลช่วยเหลือ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคมขึ้นมาใหม่ จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับชาวต่างชาติมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต พบตัวอย่างงานวิจัยที่พอจะแสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องของการได้รับการสนับสนุนทางสังคมและความฉลาดทางวัฒนธรรม ดังนี้ จากการศึกษา

ผลกระทบของการสนับสนุน และความฉลาดทางวัฒนธรรม ที่มีต่อการปรับตัว และผลการปฏิบัติงานของพนักงานข้ามชาติและสมาชิกครอบครัวในประเทศมาเลเซีย โดย มาเล็ก (Malek. 2011: 203-204) ซึ่งพบว่า การสนับสนุนทางสังคมของเจ้าบ้านต่อคู่ครองของพนักงานข้ามชาติ มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวคู่ครอง ในขณะที่ความฉลาดทางวัฒนธรรมของคู่ครองมีความสัมพันธ์กับการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคมใหม่ของคู่ครอง งานวิจัยของ ลี (Lee. 2010: 2793) ซึ่งศึกษาความเกี่ยวข้องของระหว่างความฉลาดหลากหลายประการ กับความสำเร็จของแรงงานข้ามชาติ และบทบาทของตัวแปรปัจจัยทางสถานการณ์ โดยผลการศึกษาพบว่า ความฉลาดหลากหลายประการ อันได้แก่ เซาว์นปัญญา (Intellectual Intelligence) ความฉลาดทางวัฒนธรรม (Cultural Intelligence) และความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence) แปรผกผันตามความมุ่งมั่นต่อแรงงานที่มีต่อองค์กร การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติงาน และการดำรงตำแหน่งงานที่ได้รับมอบหมาย นอกจากนี้ เหมา และ หลิว (Mao; & Liu. 2016: 32) ยังได้ทำการศึกษาเรื่อง การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในฐานะตัวแปรกลางระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรม และการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม ของนักศึกษานานาชาติในมหาวิทยาลัยประเทศจีน ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 127 คน พบผลการวิจัยที่สำคัญคือ ความฉลาดทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งความฉลาดทางวัฒนธรรมและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมยังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบการมีปฏิสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมส่งผลในการเป็นตัวแปรกลางระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมและการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

จากผลการศึกษาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า บุคคลซึ่งได้รับการสนับสนุนทางสังคมมาก จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูง และสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคม น่าจะเป็นตัวแปรสำคัญอีกหนึ่งตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของบุคคลด้วยเช่นเดียวกัน

ลักษณะทางชีวสังคมกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

เพศ

เพศ หมายถึง รูปร่างและลักษณะภายนอกที่แสดงให้รู้ว่าเป็นชายหรือหญิง ซึ่งมีงานวิจัยที่แสดงความเกี่ยวข้องและความฉลาดทางวัฒนธรรม ดังนี้ การศึกษาปัจจัยและการวัดความฉลาดทางวัฒนธรรม ของ คavanaugh (Cavanaugh. 2007: 44-47) พบความแตกต่างระหว่างเพศกับความฉลาดทางวัฒนธรรม โดยพบว่า เพศหญิงมีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาความฉลาดทางวัฒนธรรมในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ ของ บาเอซ (Báez. 2012: Abstract) โดยศึกษากับนักเรียนที่เรียนภาษาสเปนจำนวน 42 คน พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านแรงจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเพศหญิงมีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูงกว่าเพศชาย นอกจากนี้ การศึกษาการวัดความฉลาดทางวัฒนธรรม ของ บัคเกอร์ และคนอื่นๆ (Bucker; et al. 2015: 270) ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ที่มีประสบการณ์ในต่างประเทศจำนวน 308 คน พบว่าเพศหญิงมีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูงกว่าเพศชาย

จากการประมวลผลงานวิจัยข้างต้น พบว่าเพศมีความเกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรม ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงคาดว่า ตัวแปรเพศสามารถนำมาใช้เป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม เพื่อทำการวิเคราะห์กลุ่มย่อยได้

กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา

กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา หมายถึง กลุ่มสาขาวิชาที่นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ และกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งแม้ว่าผู้วิจัยจะยังไม่พบงานวิจัยที่แสดงความเกี่ยวข้องระหว่างเพศและความฉลาดทางวัฒนธรรมโดยตรง แต่พบงานวิจัยหลายฉบับที่แสดงให้เห็นว่าเพศมีความเกี่ยวข้องกับการปรับตัวของนักศึกษา ซึ่งสามารถนำมาใช้เทียบเคียงได้ โดยมีตัวอย่างของงานวิจัย คือ การศึกษาการปรับตัวของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ ของ สมโภชน์ ถิ่นปรุ (2544: บทคัดย่อ) ซึ่งได้ทำการศึกษากับนักศึกษา จำนวน 387 คน พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ คือ เพศ สาขาวิชา อาชีพบิดามารดา จำนวนสมาชิกในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ผลกระทบจากภาวะวิกฤติเศรษฐกิจของครอบครัว สามารถอธิบายการผันแปรของตัวแปรตามได้ร้อยละ 72.9 นอกจากนี้ งานวิจัยของ สุขุมาล หวังวณิชพันธ์ุ และคนอื่นๆ (2553: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษา จำนวน 167 คน พบว่า นักเรียนซึ่งมีสายวิชาที่สำเร็จการศึกษาแตกต่างกัน มีการปรับตัวทางสังคมโดยรวมแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาสายอาชีวศึกษา มีการปรับตัวทางสังคมมากกว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาสายสามัญ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาสายอาชีวศึกษา มีการปรับตัวทางสังคมต่อเพื่อน มากกว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาสายสามัญ

จากการประมวลผลงานวิจัยข้างต้น จึงคาดว่า ตัวแปรกลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษาสามารถนำมาใช้เป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม เพื่อทำการวิเคราะห์กลุ่มย่อยได้

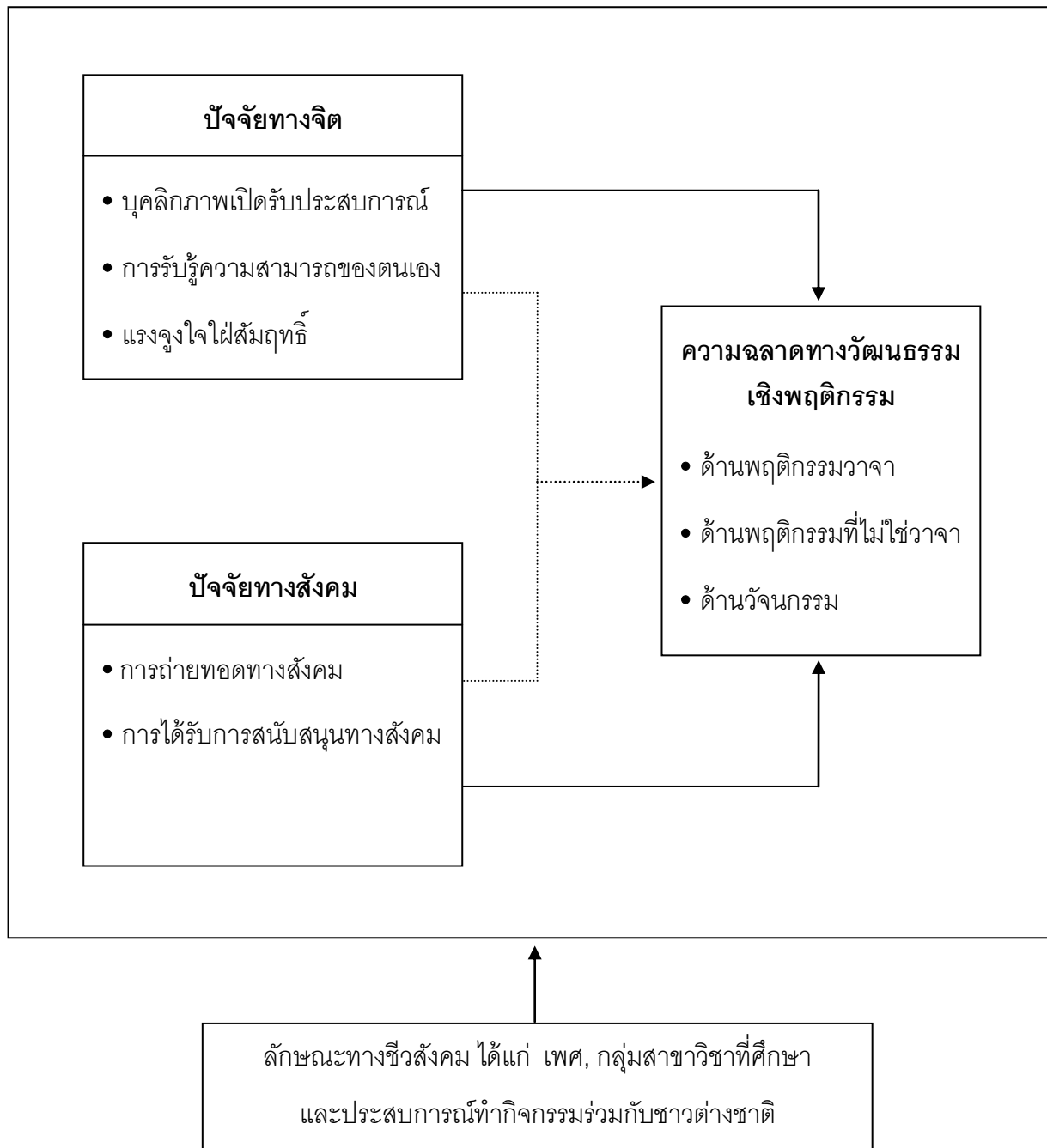
ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ

ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ หมายถึง ระยะเวลาที่นักศึกษาได้มีโอกาสทำกิจกรรมหรือโครงการร่วมกับชาวต่างชาติ ซึ่งจากการศึกษาผลวิจัยที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรม พบผลการศึกษาที่น่าสนใจจำนวนหลายเรื่องด้วยกัน ดังนี้ อัง, ดีน และ โคย์ (Khodadady; & Ghahari. 2011: 67; อ้างอิงจาก Ang; Dyne; & Koh. 2006) พบว่า บุคคลที่ได้มีโอกาสในการปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้คนจากวัฒนธรรมอื่นมาก จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูง ขณะที่การศึกษาของ แมททิส (Mathis. 2009: Abstract) แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการมีประสบการณ์เชิงลึกทางวัฒนธรรม เช่น การปฏิสัมพันธ์ร่วมกับคนท้องถิ่น ซึ่งช่วยเพิ่มความฉลาดทางวัฒนธรรมของอาสาสมัครในประเทศบราซิลให้มากขึ้นภายหลังจากจบโครงการแล้ว และการศึกษาของ เทย์ และคนอื่นๆ (Tay; et al. 2008: Abstract) พบความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างประสบการณ์ทำงานร่วมกับนานาชาติ กับความฉลาดทางวัฒนธรรม โดยความฉลาดทางวัฒนธรรมจะเกิดขึ้นมากในนักธุรกิจที่เดินทางไปทำงานในต่างประเทศด้วยความต้องการในการควบคุมน้อย นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยอื่นๆซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์และความฉลาดทางวัฒนธรรม เช่น การศึกษาความฉลาดทางวัฒนธรรมในฐานะของความสามารถด้านการบริหาร ของ เพลสซิส (Plessis. 2011: 38-39) ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างชาวแอฟริกาใต้ ในตำแหน่งผู้จัดการ จำนวน 353 คน พบว่า เพศ และประสบการณ์ทำงานในอดีตส่งผลกระทบต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมของผู้จัดการ การศึกษาของ คราวน์ (Crowne. 2008: 391) เรื่อง สิ่งใดที่นำมาสู่ความฉลาดทางวัฒนธรรม โดยพบผลการศึกษาที่สำคัญคือ ประสบการณ์บางประเภท เช่น การศึกษาในต่างประเทศ การทำงานในต่างประเทศ และระดับของการสัมผัสประสบการณ์ดังกล่าว สามารถเพิ่มความฉลาดทางวัฒนธรรมของกลุ่มตัวอย่างได้ สุดท้ายคือการศึกษาด้านประสบการณ์ในอดีต ความฉลาดทางวัฒนธรรม และความพึงพอใจในการศึกษาสาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของ มอร์เรล และคนอื่นๆ (Morrell; et al. 2013: 31) ซึ่งศึกษากับนักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ ในวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา จำนวน 291 คน พบว่า ประสบการณ์ด้านระหว่างประเทศของนักศึกษา มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับองค์ประกอบทั้ง 4 ด้านของความฉลาดทางวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการประมวลผลงานวิจัยข้างต้น จึงสามารถสรุปได้ว่า ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติมีความเกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรม ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงคาดว่า ตัวแปรประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ สามารถนำมาใช้เป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม เพื่อทำการวิเคราะห์กลุ่มย่อยได้

กรอบแนวคิด นิยามศัพท์ปฏิบัติการ และสมมติฐานในการวิจัย กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ที่มุ่งแสวงหาปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรม จากการศึกษาตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคมของบุคคล โดยนำทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura, 1986) มาใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย โดย แบนดูรา เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม (Environmental Influences) แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่มีเงื่อนไขของปัจจัยภายในส่วนบุคคล (Personal Factors) และเงื่อนไขเชิงพฤติกรรม (Behavior Condition) เข้ามาเกี่ยวข้องในลักษณะของการร่วมกำหนดหรือมีอิทธิพลซึ่งกันละกันด้วย โดยการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรอิสระออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ **ตัวแปรปัจจัยทางจิต** ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ **ตัวแปรปัจจัยทางสังคม** ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาลักษณะชีวสังคมที่เกี่ยวข้องบางประการ เพื่อเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์กลุ่มย่อย ซึ่งสรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังแสดงใน ภาพประกอบ 4



ภาพประกอบ 4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์ปฏิบัติการของตัวแปรที่ศึกษา

จากการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องข้างต้น ทำให้สามารถกำหนดความหมายและวิธีการวัดตัวแปรตามและตัวแปรอิสระในกลุ่มต่างๆ ได้ดังนี้

ตัวแปรตาม

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการแสดงออกถึงการกระทำ ทั้งทางวัจนภาษา และอวัจนภาษา เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสม โดยวัดผ่าน 3 ตัวบ่งชี้ คือ

1) พฤติกรรมวาจา (Verbal Behavior) หมายถึง การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางวาจาผ่านสำเนียง โทนเสียง จังหวะในการพูด การหยุด/เงิบ และความหนักเบาของเสียง เมื่อมีการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม

2) พฤติกรรมที่ไม่ใช้วาจา (Non-Verbal Behavior) หมายถึง การติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมผ่านทางกิริยาท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า และภาษากาย แทนการกระทำโดยใช้คำพูด รวมถึง ความยืดหยุ่นในการปรับเปลี่ยนระยะห่างในการยืนและการนั่ง การสื่อสารด้วยการสัมผัส การแสดงออกทางสายตา และการแต่งกาย

3) วัจนกรรม (Speech Acts) หมายถึง การแสดงออกถึงความยืดหยุ่นในการติดต่อสื่อสารข้อความที่มีความมุ่งหมายเฉพาะเจาะจง ได้แก่ การร้องขอ การเชิญ การขอโทษ การแสดงความขอบคุณ การแสดงความไม่เห็นด้วย และการกล่าวปฏิเสธว่า “ไม่” ซึ่งแสดงออกได้อย่างเหมาะสมตามมาตรฐานท้องถิ่นของผู้อื่นที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมขึ้นมาใหม่จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “ปฏิบัติมากที่สุด” จนถึง “ไม่ปฏิบัติเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

กลุ่มตัวแปรอิสระ

บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาที่ชื่นชอบการทำกิจกรรมต่างๆ ชอบค้นหาความรู้และประสบการณ์แปลกใหม่ ชอบการพบปะสมาคมกับคนอื่น ๆ มีการแสดงออกถึงความเต็มใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ และมีความยืดหยุ่น

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง

“ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์มากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อมั่นของนักศึกษาในศักยภาพของตนเองที่จะดำเนินการทำสิ่งต่างๆให้สำเร็จลุล่วง มีความมั่นใจในการบริหารจัดการและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถผลักดันตนเองให้บรรลุตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้ได้

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของนักศึกษาในการทำกิจกรรมหรืองานต่างๆให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความอดทนในการทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน เป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยานในการพัฒนาตนเอง เห็นคุณค่าของเวลา และไม่ท้อแท้เมื่อประสบกับความล้มเหลว โดยพร้อมที่จะปรับปรุงการกระทำและลองพยายามทำใหม่อยู่เสมอ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

การถ่ายทอดทางสังคม หมายถึง การที่นักศึกษาได้รับการถ่ายทอดเจตคติ ค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคมที่มีต่อชาวต่างชาติ ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับตัวแทนการถ่ายทอด ได้แก่ ครอบครัว เพื่อน อาจารย์ และสื่อมวลชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และซึมซับเอาเจตคติ ค่านิยม และบรรทัดฐานต่างๆของสังคมนั้น จนเกิดการพัฒนาทางความคิดและการแสดงออกที่มีต่อชาวต่างชาติที่สอดคล้องตามความคาดหวังของสังคมนักศึกษาอาศัยอยู่

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคมขึ้นมาใหม่จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดทางสังคมที่มีต่อชาวต่างชาติเชิงบวกมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่นักศึกษาได้รับความช่วยเหลือจากครอบครัว เพื่อน และอาจารย์ ทั้งทางอารมณ์ ข้อมูลข่าวสาร และทรัพยากร เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับสังคมที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม โดยผ่านการสนับสนุนใน 3 ด้านคือ

1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) หมายถึง การที่นักศึกษาทราบว่าตนเองได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อน และอาจารย์ โดยได้รับความรัก ความเอาใจใส่ มีการแสดงท่าทีเห็นอกเห็นใจ ให้กำลังใจ และยินดีรับฟังปัญหาที่ตนเองต้องการระบาย ทำให้รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม

2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational Support) หมายถึง การที่นักศึกษาทราบว่าตนเองได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อน และอาจารย์ โดยได้รับข้อมูลข่าวสารต่างๆ มีการให้คำแนะนำ ให้การเสนอแนะ และให้ข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งช่วยในการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับสังคมที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม

3) การสนับสนุนด้านทรัพยากร (Instrumental Support) หมายถึง การที่นักศึกษาทราบว่าตนเองได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อน และอาจารย์ โดยได้รับความช่วยเหลือด้านแรงงาน วัสดุอุปกรณ์ สิ่งของ เงินทอง ที่ทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้อย่างราบรื่น

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคมขึ้นมาใหม่ จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับชาวต่างชาติมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

สมมติฐานของการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง เป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอื่นๆ

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยทางจิต ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ เพื่อหาตัวแปรสาเหตุซึ่งมีผลต่อตัวแปรตาม และเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวไทย ซึ่งศึกษาอยู่ในหลักสูตรนานาชาติ ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวนทั้งสิ้น 68 สาขาวิชา โดยมีจำนวนนักศึกษาที่เป็นประชากรทั้งหมด 17,155 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2559: ออนไลน์)

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวไทย ซึ่งศึกษาอยู่ในหลักสูตรนานาชาติ ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ ยามาเน่ (Yamane. 1967: 886) โดยมีระดับความเชื่อมั่นอยู่ที่ร้อยละ 95 และสัดส่วนของค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับให้เกิดขึ้นเท่ากับร้อยละ 5 ได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำในการเก็บข้อมูล 391 คน ตามสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N = ขนาดของกลุ่มประชากร
 e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{17,155}{1 + 17,155 (0.0025)^2}$$

$$= 391 \text{ คน}$$

เมื่อได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบมีระบบแบบเส้นตรง (Linear Systematic Sampling) เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการเก็บข้อมูล โดยมีลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ทำการคัดเลือกสาขาวิชาที่ศึกษา จากมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยมหิดล โดยคัดเลือกเฉพาะสาขาวิชาที่มีจำนวนนักศึกษาเรียนอยู่มากกว่า 100 คน ขึ้นไป รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 33 สาขาวิชา จาก 68 สาขาวิชา จากนั้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบมีระบบแบบเส้นตรง (Linear Systematic Sampling) เพื่อสุ่มเลือกสาขาวิชาที่จะทำการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจากทั้งสองมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยละ 5 สาขาวิชา รวมเป็นจำนวนสาขาวิชาที่จะเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 10 สาขาวิชา ได้แก่

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ประกอบด้วย 1) สาขาวิชาการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ 2) สาขาวิชาระบบสารสนเทศธุรกิจ 3) สาขาวิชาการสื่อสารการตลาด 4) สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ 5) สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

มหาวิทยาลัยมหิดล ประกอบด้วย 6) สาขาวิชาการจัดการบริการนานาชาติ 7) สาขาวิชาการตลาด 8) สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ 9) สาขาวิชาสังคมศาสตร์ 10) สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ขั้นที่ 2 ทำการจัดรวมกลุ่มสาขาวิชาที่มีความคล้ายคลึงกันออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่

กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ ประกอบด้วย สาขาวิชาการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ สาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาระบบสารสนเทศธุรกิจ

กลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ ประกอบด้วย สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร สาขาวิชาการสื่อสารการแสดง และสาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการบริการนานาชาติ และสาขาวิชาสังคมศาสตร์

ขั้นที่ 3 ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) โดยให้กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษาเป็นชั้นภูมิ คำนวณสัดส่วนตามจำนวนประชากรของแต่ละสาขาวิชา ในอัตราส่วน 17:1 โดยประมาณการตามความเหมาะสม นอกจากนี้ เพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูลและป้องกันการได้รับแบบสอบถามตอบกลับที่ไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงกำหนดการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 20 เป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 470 คน โดยได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวนทั้งสิ้น 407 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86.60 ตามรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

กลุ่มสาขาวิชา	สาขาวิชา	จำนวน นักศึกษา	ร้อยละ	จำนวน ต.ย.ขั้นต่ำ	แบบสอบถาม สมบูรณ์
บริหารธุรกิจ	การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ	855	13.14	52	53
	ธุรกิจระหว่างประเทศ	667	10.25	40	31
	การตลาด	390	6.00	23	27
	ระบบสารสนเทศธุรกิจ	243	3.74	15	14
นิเทศศาสตร์และ สารสนเทศ	เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	855	13.14	52	70
	การสื่อสารการแสดง	203	3.12	12	15
	การออกแบบนิเทศศิลป์	132	2.03	8	10
ศิลปศาสตร์และ สังคมศาสตร์	ภาษาอังกฤษธุรกิจ	2,601	39.98	156	143
	การจัดการบริการนานาชาติ	387	5.95	23	27
	สังคมศาสตร์	172	2.64	10	17
รวม		6,505	100	391	407

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยชุดแบบสอบถามปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกรอบแนวทางของนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรต่างๆ โดยแบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคม
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม

เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนบุคคล มีลักษณะเป็นตัวเลือกให้เลือกตอบและตอบแบบสั้น ประกอบด้วยข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับ เพศ มหาวิทยาลัยที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ โดยมีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม

1. เพศ ชาย หญิง
2. มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยมหิดล
3. สาขาวิชาที่ศึกษา

<u>อัสสัมชัญ</u>	<u>มหิดล</u>
<input type="checkbox"/> การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ	<input type="checkbox"/> การจัดการบริการนานาชาติ
<input type="checkbox"/> ระบบสารสนเทศธุรกิจ	<input type="checkbox"/> การตลาด
<input type="checkbox"/> การสื่อสารการแสดงผล	<input type="checkbox"/> ธุรกิจระหว่างประเทศ
<input type="checkbox"/> การออกแบบนิเทศศิลป์	<input type="checkbox"/> สังคมศาสตร์
<input type="checkbox"/> ภาษาอังกฤษธุรกิจ	<input type="checkbox"/> เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

4. ประสบการณ์ทำกิจกรรม/โครงการต่างๆ ที่นักศึกษามีโอกาสทำร่วมกับชาวต่างชาติ ทั้งกิจกรรมที่สถานศึกษาของนักศึกษาจัดขึ้น และกิจกรรมภายนอกสถานศึกษาที่นักศึกษามีส่วนร่วมเอง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยแบ่งตามลักษณะกิจกรรม ดังนี้ (ตอบเฉพาะในด้านกิจกรรมที่นักศึกษาเคยเข้าร่วมจริง)

- กิจกรรมเชิงวิชาการ (เช่น โครงการนักเรียนแลกเปลี่ยน, การแข่งขันทางวิชาการ ฯลฯ)
จำนวนกิจกรรมทั้งหมดที่เข้าร่วม.....กิจกรรม, ระยะเวลารวมทั้งสิ้น.....
ตัวอย่างกิจกรรม.....
- กิจกรรมกีฬา และสันทนาการ (เช่น การแข่งขันกีฬาร่วมกับชาวต่างชาติ, ค่ายส่งเสริมความสัมพันธ์กับนักศึกษาต่างชาติ ฯลฯ)
จำนวนกิจกรรมทั้งหมดที่เข้าร่วม.....กิจกรรม, ระยะเวลารวมทั้งสิ้น.....
ตัวอย่างกิจกรรม.....
- กิจกรรมดนตรี และศิลปวัฒนธรรม (เช่น การแข่งขันดนตรีระดับนานาชาติ, การตั้งวงดนตรีร่วมกับเพื่อนชาวต่างชาติ, กิจกรรมแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมนานาชาติ, การท่องเที่ยวต่างประเทศ ฯลฯ)
จำนวนกิจกรรมทั้งหมดที่เข้าร่วม.....กิจกรรม, ระยะเวลารวมทั้งสิ้น.....
ตัวอย่างกิจกรรม.....
- กิจกรรมเพื่อสังคม และอาสาสมัคร (เช่น กิจกรรมเพื่อสังคมร่วมกับนักศึกษาต่างชาติ, การร่วมเป็นอาสาสมัครในโครงการระดับนานาชาติต่างๆ ฯลฯ)
จำนวนกิจกรรมทั้งหมดที่เข้าร่วม.....กิจกรรม, ระยะเวลารวมทั้งสิ้น.....
ตัวอย่างกิจกรรม.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามที่ให้นักศึกษาตรวจสอบความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของตนเอง ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นมาใหม่จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “ปฏิบัติมากที่สุด” จนถึง “ไม่ปฏิบัติเลย” โดยมีข้อคำถามทางบวก 11 ข้อ และข้อคำถามทางลบ 4 ข้อ รวมเป็น 15 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อเท่ากับ 1.00 และจากการนำไปทดลองใช้กับนักศึกษา 80 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .27 ถึง .61 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .86

ตัวอย่าง แบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

(0) ฉันหลีกเลี่ยงการพูดภาษาต่างชาติด้วยสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษาแม้จะพูดได้ เพราะกลัวว่าจะโดนคนอื่นนินทา

[...] [...] [...] [...] [...] [...]
ปฏิบัติมากที่สุด ปฏิบัติมาก ค่อนข้างปฏิบัติ ค่อนข้างไม่ปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติเลย

(00) ฉันเว้นระยะห่างในการยื่นและการนั่ง ระหว่างสนทนากับคนต่างชาติชาวเอเชีย ไม่แตกต่างกับ คนต่างชาติชาวตะวันตก

[...] [...] [...] [...] [...] [...]
ปฏิบัติมากที่สุด ปฏิบัติมาก ค่อนข้างปฏิบัติ ค่อนข้างไม่ปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติเลย

(000) หากมีเพื่อนชาวต่างชาติมาขอให้ฉันช่วยงาน แต่ฉันไม่อยากทำ ฉันจะพิจารณาว่าจะตอบปฏิเสธไปแบบตรงๆ หรือ ใช้การบ่ายเบี่ยงเพื่อปฏิเสธเพื่อนอย่างสุภาพ โดยดูจากลักษณะนิสัยของคนชาตินั้นๆ

[...] [...] [...] [...] [...] [...]
ปฏิบัติมากที่สุด ปฏิบัติมาก ค่อนข้างปฏิบัติ ค่อนข้างไม่ปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติเลย

เกณฑ์การให้คะแนน หากเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนนจะเป็น 6, 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ จาก “ปฏิบัติมากที่สุด” ถึง “ไม่ปฏิบัติเลย” และให้คะแนนกลับกันสำหรับข้อความทางลบ โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นมาจากนิยามปฏิบัติการณ์ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีข้อคำถามทางบวก 6 ข้อ และข้อคำถามทางลบ 2 ข้อ รวมเป็น 8 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อเท่ากับ 1.00 และจากการนำไปทดลองใช้กับนักศึกษา 80 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .36 ถึง .68 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .79

ตัวอย่าง แบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

(0) ฉันชอบเรียนรู้และหาวิธีการใหม่ๆ มาใช้ปรับปรุงการเรียนและการใช้ชีวิตของตนเอง

[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน หากเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนนจะเป็น 6, 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” และให้คะแนนกลับกันสำหรับข้อความทางลบ โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์มากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบการรับรู้ความสามารถของตนเองฉบับนี้ ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นมาจากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีข้อคำถามทางบวก 5 ข้อ และข้อคำถามทางลบ 3 ข้อ รวมเป็น 8 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อเท่ากับ 1.00 และจากการนำไปทดลองใช้กับนักศึกษา 80 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .33 ถึง .60 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .75

ตัวอย่าง แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

(0) แม้จะเป็นสิ่งที่ไม่ถนัด ฉันก็เชื่อมั่นว่าตนเองสามารถทำสิ่งนั้นให้ประสบความสำเร็จได้

[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน หากเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนนจะเป็น 6, 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” และให้คะแนนกลับกันสำหรับข้อความทางลบ โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นมาจากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีข้อคำถามทางบวก 6 ข้อ และข้อคำถามทางลบ 2 ข้อ

รวมเป็น 8 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อเท่ากับ 1.00 และจากการนำไปทดลองใช้กับนักศึกษา 80 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .31 ถึง .67 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .79

ตัวอย่าง แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

(0) ฉันมุ่งมั่นทำงานตามที่ได้รับมอบหมายจนกว่าจะสำเร็จ

[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน หากเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนนจะเป็น 6, 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” และให้คะแนนกลับกันสำหรับข้อความทางลบ โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคม

ในการสร้างแบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคมที่มีต่อชาวต่างชาติ เพื่อตรวจสอบว่าการถ่ายทอดทางสังคมในเชิงบวกและเชิงลบที่มีต่อชาวต่างชาติจากครอบครัว เพื่อน ครูอาจารย์ และสื่อมวลชน จะส่งผลต่อการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาหรือไม่ ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นมาใหม่จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีข้อคำถามทางบวก 6 ข้อ และข้อคำถามทางลบ 2 ข้อ รวมเป็น 8 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อเท่ากับ 1.00 และจากการนำไปทดลองใช้กับนักศึกษา 80 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .26 ถึง .62 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .75

ตัวอย่าง แบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคม

(0) ครอบครัวสอนฉันว่า คนทุกคนไม่ว่าจะมาจากที่ไหน หรือนับถือศาสนาอะไร ต่างก็มีคุณค่าความเป็นคนเท่ากัน ทำให้ฉันปฏิบัติต่อคนจากทุกชาติอย่างเท่าเทียม

[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน หากเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนนจะเป็น 6, 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” และให้คะแนนกลับกันสำหรับข้อความทางลบ โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดทางสังคมที่มีต่อชาวต่างชาติเชิงบวกมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ในการสร้างแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับชาวต่างชาติ ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นมาใหม่จากนิยามปฏิบัติการ และกำหนดให้ข้อคำถามมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 ระดับ “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีข้อคำถามทางบวก 7 ข้อ และข้อคำถามทางลบ 2 ข้อ รวมเป็น 9 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อเท่ากับ 1.00 และจากการนำไปทดลองใช้กับนักศึกษา 80 คน พบว่ามีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .24 ถึง .59 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .74

ตัวอย่าง แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

(0) เวลาที่ฉันมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับการเรียน/การทำงานร่วมกับคนต่างชาติ คนในครอบครัว ยินดีที่จะรับฟังปัญหาและคอยให้กำลังใจแก่ฉันเสมอ

[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(00) เพื่อนๆช่วยกันแบ่งปันข้อมูลข่าวสารของกิจกรรม/โครงการต่างๆ ที่สนับสนุนการเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีหรือส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างชาติ

[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

(000) ผู้บริหารสถานศึกษาให้การสนับสนุนงบประมาณ และอุปกรณ์ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการจัดกิจกรรม/โครงการส่งเสริมความสัมพันธ์ และการเรียนร่วมกันระหว่างนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างชาติอย่างเพียงพอ

[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน หากเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนนจะเป็น 6, 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” และให้คะแนนกลับกันสำหรับข้อความทางลบ โดยผู้ที่ตอบได้คะแนนมากแสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับชาวต่างชาติมากกว่าผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเองจากนิยามปฏิบัติการ ไปทำการหาคุณภาพของเครื่องมือวัด โดยมีขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัด (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเข้าใจในด้านเนื้อหาของตัวแปรที่ต้องการวัดเป็นอย่างดี เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามแต่ละฉบับ ว่าสามารถวัดได้ถูกต้องตามจุดประสงค์ของเนื้อหา และมีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามปฏิบัติการ รวมทั้งภาษาสำนวนของข้อความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ จากนั้นนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อ (Index of Item-Objective Congruence : IOC) แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 ไว้ โดยผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงข้อคำถามบางส่วนตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้จริง

2. การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแต่ละฉบับที่ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 80 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation) และเลือกข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นข้อคำถามในแบบสอบถามสำหรับใช้ในการเก็บข้อมูลจริง

3. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) หลังจากที่ทำกรวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก รายข้อแล้ว ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีนัยสำคัญทางสถิติและมีเนื้อหาครอบคลุมสิ่งที่ต้องการจะวัดตามนิยามปฏิบัติการ แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นชนิดสอดคล้องภายในด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการขอใบรับรองการทำวิจัยในมนุษย์จากสถาบันยุทธศาสตร์ทางปัญญาและวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ดำเนินการจัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย และติดต่อผู้ประสานงานในแต่ละมหาวิทยาลัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษา พร้อมแจ้งรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการที่หลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละมหาวิทยาลัย ได้แก่ การเข้าไปเก็บข้อมูลแบบสอบถามด้วยตนเอง การจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์เพื่อขอความอนุเคราะห์จากผู้ประสานงานในการเก็บข้อมูลแทน และการเก็บข้อมูลผ่านทางแบบสอบถามออนไลน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับมาทั้งหมด

5. นำแบบสอบถามที่ได้มาดำเนินการจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป มีขั้นตอนการวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติอ้างอิง เพื่อการทดสอบสมมติฐานได้แก่

2.1 วิเคราะห์หาค่าความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Analysis of Variance) เมื่อพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของ Bonferroni เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

2.2 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต และกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติซึ่งมีลักษณะทางชีวสังคมแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังศึกษาตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติซึ่งมีลักษณะทางชีวสังคมแตกต่างกัน โดยในบทนี้ เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบจุดมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Analysis of Variance) ของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมวาจา พฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และวัจนกรรม ของนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และมีการได้รับการสนับสนุนทางสังคมแตกต่างกัน โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมวาจา พฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และวัจนกรรม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และกลุ่มปัจจัยทางสังคมเป็นตัวทำนาย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ จำนวน 407 คน ปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะชีวิตสังคมของนักศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
1. ชาย	148	36.36
2. หญิง	259	63.64
รวม	407	100.00
กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา		
กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ		
1. การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ	53	13.02
2. ธุรกิจระหว่างประเทศ	31	7.62
3. การตลาด	27	6.63
4. ระบบสารสนเทศธุรกิจ	14	3.44
รวม	<u>125</u>	<u>30.71</u>
กลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ		
5. เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	70	17.20
6. การสื่อสารการแสดง	15	3.69
7. การออกแบบนิเทศศิลป์	10	2.46
รวม	<u>95</u>	<u>23.35</u>
กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์		
8. ภาษาอังกฤษธุรกิจ	143	35.13
9. การจัดการบริการนานาชาติ	27	6.63
10. สังคมศาสตร์	17	4.18
รวม	<u>187</u>	<u>45.94</u>
รวม	407	100.00
ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ		
1. มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (น้อยกว่า 3 เดือน)	312	76.66
2. มีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง (3 – 6 เดือน)	52	12.78
3. มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก (6 เดือนขึ้นไป)	43	10.56
รวม	407	100.00

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ จำนวน 407 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 259 คน (ร้อยละ 63.64) รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 148 คน (ร้อยละ 36.36) **กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา** แบ่งเป็น กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 187 คน (ร้อยละ 45.94) รองลงมาคือกลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ จำนวน 125 คน (ร้อยละ 30.71) และกลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ จำนวน 95 คน (ร้อยละ 23.35) **ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ** แบ่งเป็นนักศึกษาที่มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย จำนวน 312 คน (ร้อยละ 76.66) มีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง จำนวน 52 คน (ร้อยละ 12.78) และมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก จำนวน 43 คน (ร้อยละ 10.56)

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ จำนวน 407 คน เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และมีประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติน้อย เป็นสัดส่วนสูงสุด

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย	SD	ช่วงคะแนน	พิสัย	แปลผล	เกณฑ์แบ่งกลุ่ม	จำนวนคน	ร้อยละ
กลุ่มตัวแปรตาม								
ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม	4.28	0.48	1-6	2.53	ต่ำ	<4.28	207	50.90
					สูง	≥4.28	200	49.10
ความฉลาดทางวัฒนธรรมฯ ด้านพฤติกรรมวาจา	4.64	0.61	1-6	3.20	ต่ำ	<4.64	211	51.80
					สูง	≥4.64	196	48.20
ความฉลาดทางวัฒนธรรมฯ ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา	4.08	0.59	1-6	3.40	ต่ำ	<4.08	195	47.90
					สูง	≥4.08	212	52.10
ความฉลาดทางวัฒนธรรมฯ ด้านวัจนกรรม	4.12	0.60	1-6	3.20	ต่ำ	<4.12	220	54.10
					สูง	≥4.12	187	45.90
กลุ่มปัจจัยทางจิต								
บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์	4.50	0.61	1-6	3.00	ต่ำ	<4.50	227	55.80
					สูง	≥4.50	180	44.20
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	4.19	0.58	1-6	2.88	ต่ำ	<4.19	218	53.60
					สูง	≥4.19	189	46.40

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย	SD	ช่วงคะแนน	พิสัย	แปลผล	เกณฑ์แบ่งกลุ่ม	จำนวนคน	ร้อยละ
กลุ่มปัจจัยทางจิต (ต่อ)								
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.29	0.58	1-6	3.13	ต่ำ	<4.29	212	52.10
					สูง	≥4.29	195	47.90
กลุ่มปัจจัยทางสังคม								
การถ่ายทอดทางสังคม	4.47	0.61	1-6	3.13	ต่ำ	<4.47	194	47.70
					สูง	≥4.47	213	52.30
การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	4.29	0.56	1-6	3.22	ต่ำ	<4.29	198	48.60
					สูง	≥4.29	209	51.40

หมายเหตุ ใช้ค่าเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

จากตาราง 3 แสดงลักษณะของกลุ่มตัวแปรที่ศึกษาด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ช่วงคะแนน พิสัย เกณฑ์แบ่งกลุ่มสูงต่ำ จำนวน และร้อยละ ซึ่งสามารถสรุปลักษณะเบื้องต้นของตัวแปรที่ศึกษาได้ดังนี้

กลุ่มตัวแปรตาม ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม โดยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.28 จัดเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมต่ำ มีจำนวน 207 คน (ร้อยละ 50.90) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.28 มีจำนวน 200 คน (ร้อยละ 49.10) จัดเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมสูง

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.64 จัดเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจาต่ำ มีจำนวน 211 คน (ร้อยละ 51.80) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.64 มีจำนวน 196 คน (ร้อยละ 48.20) จัดเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจาสูง

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.59 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.08 จัดเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาต่ำ มีจำนวน 195 คน (ร้อยละ 47.90) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.08 มีจำนวน 212 คน (ร้อยละ 52.10) จัดเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาสูง

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.12 จัดเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมต่ำ มีจำนวน 220 คน (ร้อยละ 54.10) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.12 มีจำนวน 187 คน (ร้อยละ 45.90) จัดเป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมสูง

กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต ประกอบด้วย บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยแต่ละตัวแปรมีลักษณะดังนี้

บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.50 จัดเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ต่ำ มีจำนวน 227 คน (ร้อยละ 55.80) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.50 มีจำนวน 180 คน (ร้อยละ 44.20) จัดเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์สูง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.19 จัดเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ มีจำนวน 218 คน (ร้อยละ 53.60) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.19 มีจำนวน 189 คน (ร้อยละ 46.40) จัดเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.29 จัดเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีจำนวน 212 คน (ร้อยละ 52.10) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.29 มีจำนวน 195 คน (ร้อยละ 47.90) จัดเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคม ประกอบด้วย การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยแต่ละตัวแปรมีลักษณะดังนี้

การถ่ายทอดทางสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.47 จัดเป็นผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดทางสังคมเชิงบวกต่ำ มีจำนวน 194 คน (ร้อยละ 47.70) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.47 มีจำนวน 213 คน (ร้อยละ 52.30) จัดเป็นผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดทางสังคมเชิงบวกสูง

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 โดยผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า 4.29 จัดเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ มีจำนวน 198 คน (ร้อยละ 48.60) ส่วนผู้ที่ได้คะแนนมากกว่า 4.29 มีจำนวน 209 คน (ร้อยละ 51.40) จัดเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม ตามตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยการวิเคราะห์จะทำทั้งในกลุ่มตัวอย่างโดยรวมและในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ เพศ กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ ผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และเมื่อพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะใช้วิธีการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีบอนเฟอร์โรนี (Bonferroni) ซึ่งรายละเอียดของผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรม วาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม ของนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ก) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ข) ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม

กลุ่ม	จำนวน คน	ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม											
		ด้านรวม			ด้านพฤติกรรมวาจา			ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา			ด้านวัจนกรรม		
		ก	ข	ก x ข	ก	ข	ก x ข	ก	ข	ก x ข	ก	ข	ก x ข
รวม	407	35.42*	74.17*	5.07*	37.07*	38.64*	1.47	5.17*	45.52*	3.60	22.89*	35.92*	3.38
เพศชาย	148	25.93*	19.03*	<1	34.57*	23.24*	<1	2.48	6.06*	<1	14.16*	5.10*	<1
เพศหญิง	259	10.61*	49.37*	8.38*	9.63*	17.56*	2.78	1.99	38.38*	4.33*	7.42*	28.62*	7.55*
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ	125	17.60*	28.89*	1.18	10.99*	27.15*	<1	12.08*	9.80*	<1	6.00*	11.88*	<1
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และ สารสนเทศ	95	19.40*	20.64*	<1	14.66*	9.25*	<1	6.17*	10.80*	1.00	14.91*	17.32*	1.03
สาขาวิชาศิลปศาสตร์และ สังคมศาสตร์	187	2.99	19.87*	4.20*	11.78*	4.90*	<1	3.01	21.08*	3.92*	3.99*	7.37*	2.33
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	312	25.41*	45.49*	1.09	21.47*	26.00*	<1	4.28*	25.58*	<1	20.30*	22.19*	2.17
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง	52	<1	6.58*	2.91	1.07	3.67	<1	<1	4.00	3.93	1.61	2.43	2.77
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	43	4.57*	9.09*	2.19	6.32*	1.99	6.32*	<1	8.42*	3.42	1.71	3.77	<1

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม พิจารณาที่ละ 2 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม (ตาราง 2) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ย และกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ **ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวม** พบว่า คะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนน**ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมรายด้าน** คือ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัฒนธรรม พบว่า คะแนน**ด้านพฤติกรรมวาจา** แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก คะแนน**ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา** แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ คะแนน**ด้านวัฒนธรรม** แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัวของคะแนน**ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวม** พบว่า คะแนนของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมแปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสาธารณสุข กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้งหมด ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสาธารณสุข กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัวของคะแนน**ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมรายด้าน** คือ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัฒนธรรม พบว่า คะแนน**ด้านพฤติกรรมวาจา** แปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ

กลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก และแปรปรวนไปตาม การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศ หญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชา ศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย

คะแนนด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา แปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และ สารสนเทศ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุน ทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชา บริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

คะแนนด้านวินัยกรรม แปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชา นิเทศศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ ทำกิจกรรมน้อย และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และ สารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่พบอิทธิพลเดี่ยวในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

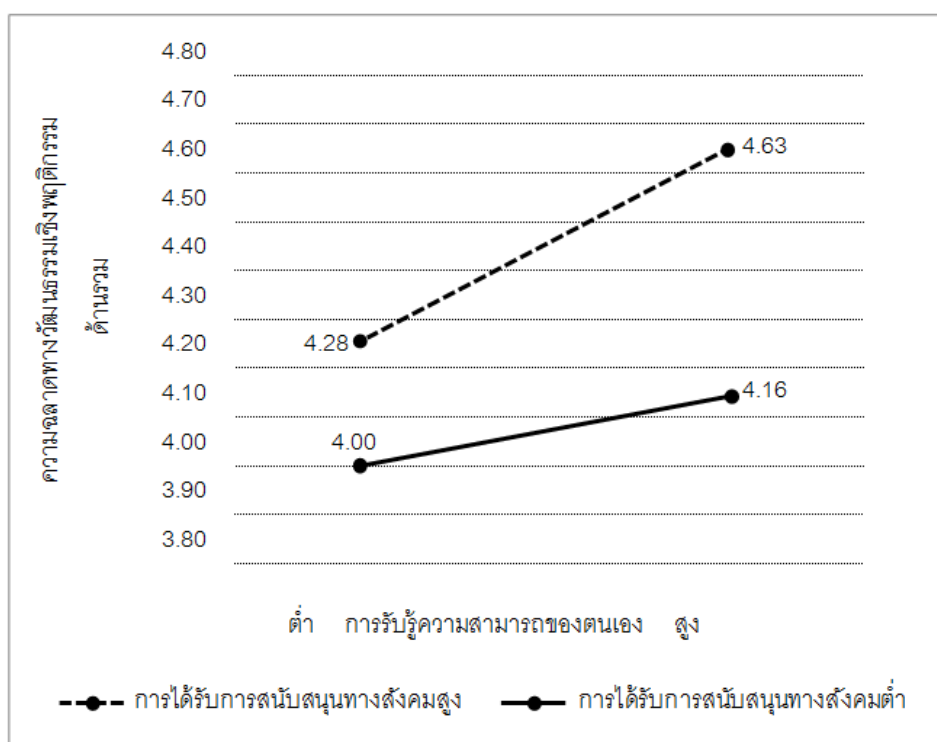
กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย	
		ด้านรวม	
		กลุ่มที่มี ค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มี ค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.40	น้อย = 4.14
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.46	น้อย = 4.08
เพศ			
ชาย	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.38	น้อย = 4.02
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.36	น้อย = 4.05
หญิง	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.39	น้อย = 4.20
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.50	น้อย = 4.09
สาขาวิชาที่ศึกษา			
บริหารธุรกิจ	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.43	น้อย = 4.11
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.47	น้อย = 4.07
นิเทศศาสตร์และสารสนเทศ	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.49	น้อย = 4.02
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.50	น้อย = 4.01
ศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.41	น้อย = 4.14
ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับ ชาวต่างชาติ			
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.36	น้อย = 4.11
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.40	น้อย = 4.07
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.47	น้อย = 4.13
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.63	น้อย = 4.33
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.69	น้อย = 4.27

หมายเหตุ นำเสนอเฉพาะค่าเฉลี่ยที่พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 4)

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวม

การรับรู้ ความสามารถ ของตนเอง	การได้รับการ สนับสนุน ทางสังคม	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	กลุ่ม	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	12	11
						4.16	4.28	4.00
สูง	สูง	139	4.63	22	0.03	0.47*	0.35*	0.63*
สูง	ต่ำ	50	4.16	21	0.06		0.12	0.16
ต่ำ	สูง	70	4.28	12	0.05			0.28
ต่ำ	ต่ำ	148	4.00	11	0.03			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

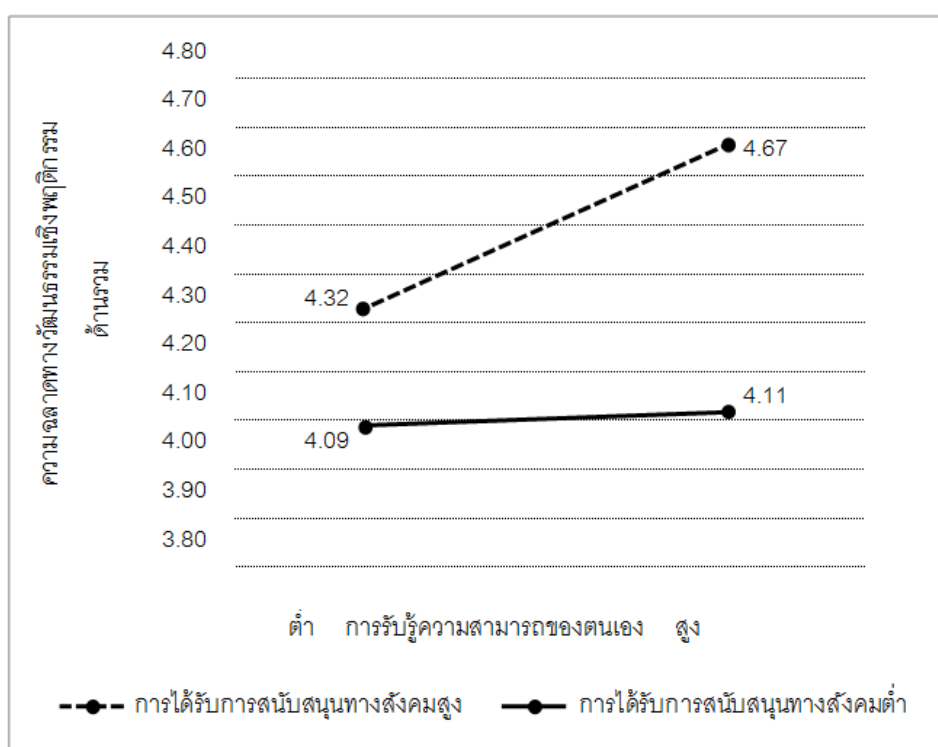


ภาพประกอบ 5 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของกลุ่มรวม

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศหญิง

การรับรู้ ความสามารถ ของตนเอง	การได้รับการ สนับสนุน ทางสังคม	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	กลุ่ม	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	12	11
						4.11	4.32	4.09
สูง	สูง	99	4.67	22	0.04	0.56*	0.35*	0.58*
สูง	ต่ำ	24	4.11	21	0.08		0.21	0.02
ต่ำ	สูง	51	4.32	12	0.06			0.23
ต่ำ	ต่ำ	85	4.09	11	0.04			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

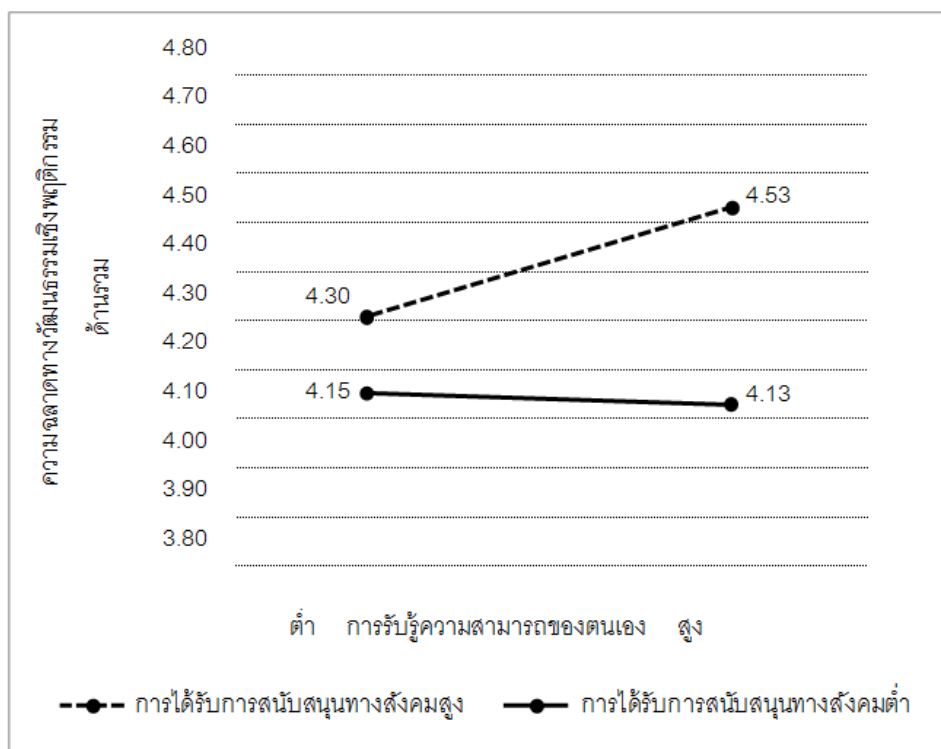


ภาพประกอบ 6 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของเพศหญิง

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

การรับรู้ ความสามารถ ของตนเอง	การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	กลุ่ม	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	12	11
						4.13	4.30	4.15
สูง	สูง	54	4.53	22	0.05	0.40*	0.23*	0.38*
สูง	ต่ำ	23	4.13	21	0.08		0.17	0.02
ต่ำ	สูง	41	4.30	12	0.06			0.15
ต่ำ	ต่ำ	69	4.15	11	0.05			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05



ภาพประกอบ 7 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

จากตาราง 5 พบความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม พิจารณาตัวแปรทีละ 2 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม พบว่า คะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

กลุ่มรวม เมื่อทำการเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟอโรนนี่ (Bonferroni) (ตาราง 6 และภาพประกอบ 5) พบผลดังรายละเอียด คือ 1) นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ 3) นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันสองด้าน จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันสองด้าน

กลุ่มย่อยเพศหญิง เมื่อทำการเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟอโรนนี่ (Bonferroni) (ตาราง 7 และภาพประกอบ 6) พบผลดังรายละเอียด คือ 1) นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) นักศึกษาเพศหญิงที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ 3) นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันสองด้าน จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันสองด้าน

ส่วนกลุ่มย่อยสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ เมื่อทำการเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟอโรนนี่ (Bonferroni) (ตาราง 8 และภาพประกอบ 7) พบผลดังรายละเอียด คือ 1) นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความฉลาดทาง

วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

3) นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันสองด้าน จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันสองด้าน

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัวของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม (ตาราง 4) และตามค่าเฉลี่ย (ตาราง 5) พบว่าคะแนน**ด้านรวม**แปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 4.40 และ 4.14) และกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 4.38 และ 4.02) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 4.39 และ 4.20) กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.43 และ 4.11) กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 4.49 และ 4.02) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (ค่าเฉลี่ย 4.36 และ 4.11) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.63 และ 4.33) และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 4.46 และ 4.08) และกลุ่มย่อยทั้งหมด ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 4.36 และ 4.05) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 4.50 และ 4.09) กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.47 และ 4.07) กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 4.50 และ 4.01) กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 4.41 และ 4.14) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (ค่าเฉลี่ย 4.40 และ 4.07) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 4.47 และ 4.13) และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.69 และ 4.27)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ 2) นักศึกษาที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมาก คือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมมาก คือ นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้งหมด ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจาของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่พบอิทธิพลเดียวในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

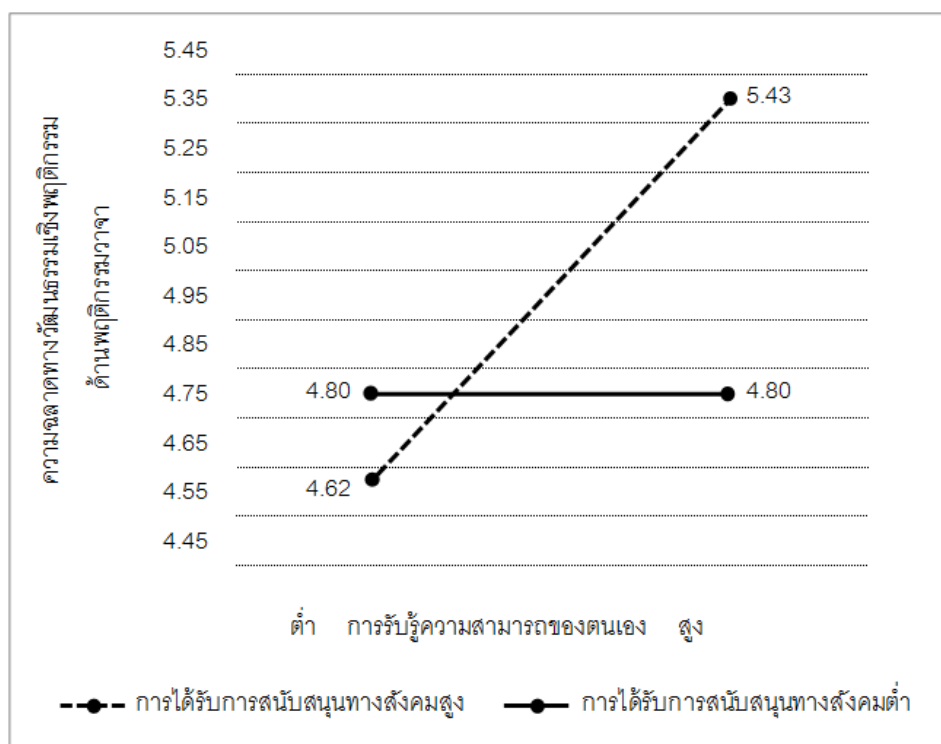
กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้านพฤติกรรมวาจา	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.82	น้อย = 4.47
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.82	น้อย = 4.46
เพศ			
ชาย	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.89	น้อย = 4.37
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.84	น้อย = 4.42
หญิง	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.77	น้อย = 4.52
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.81	น้อย = 4.48
สาขาวิชาที่ศึกษา			
บริหารธุรกิจ	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.75	น้อย = 4.43
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.84	น้อย = 4.33
นิเทศศาสตร์และสารสนเทศ	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.92	น้อย = 4.36
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.86	น้อย = 4.42
ศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.84	น้อย = 4.55
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.79	น้อย = 4.60
ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ			
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.74	น้อย = 4.44
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.76	น้อย = 4.42
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 5.12	น้อย = 4.71

หมายเหตุ นำเสนอเฉพาะค่าเฉลี่ยที่พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 4)

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาทของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

การรับรู้ ความสามารถ ของตนเอง	การได้รับการ สนับสนุน ทางสังคม	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	กลุ่ม	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	12	11
						4.80	4.62	4.80
สูง	สูง	25	5.43	22	0.08	0.63	0.81*	0.63
สูง	ต่ำ	4	4.80	21	0.20		0.18	0.00
ต่ำ	สูง	9	4.62	12	0.14			0.18
ต่ำ	ต่ำ	5	4.80	11	0.19			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05



ภาพประกอบ 8 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาท ภาพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

จากตาราง 9 พบความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมวจา พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม พบว่า คะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก เมื่อทำการเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟอร์โรนี (Bonferroni) (ตาราง 10 และภาพประกอบ 8) พบผลดังรายละเอียด คือ นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมวจา มากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัวของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมวจา (ตาราง 4) และตามค่าเฉลี่ย (ตาราง 9) พบว่าคะแนนด้านพฤติกรรมวจาแปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 4.82 และ 4.47) และกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 4.89 และ 4.37) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 4.77 และ 4.52) กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.75 และ 4.43) กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 4.92 และ 4.36) กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 4.84 และ 4.55) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (ค่าเฉลี่ย 4.74 และ 4.44) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก (ค่าเฉลี่ย 5.12 และ 4.71) และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 4.82 และ 4.46) และกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 4.84 และ 4.42) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 4.81 และ 4.48) กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.84 และ 4.33) กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 4.86 และ 4.42) กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 4.79 และ 4.60) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (ค่าเฉลี่ย 4.76 และ 4.42)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก โดยนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ 2) นักศึกษาที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา มาก คือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวามาค คือ นักศึกษาที่ได้รับ การสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และ สังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรม ที่ไม่ใช่วามาค ของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการ สนับสนุนทางสังคมที่พบอิทธิพลเดียวในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

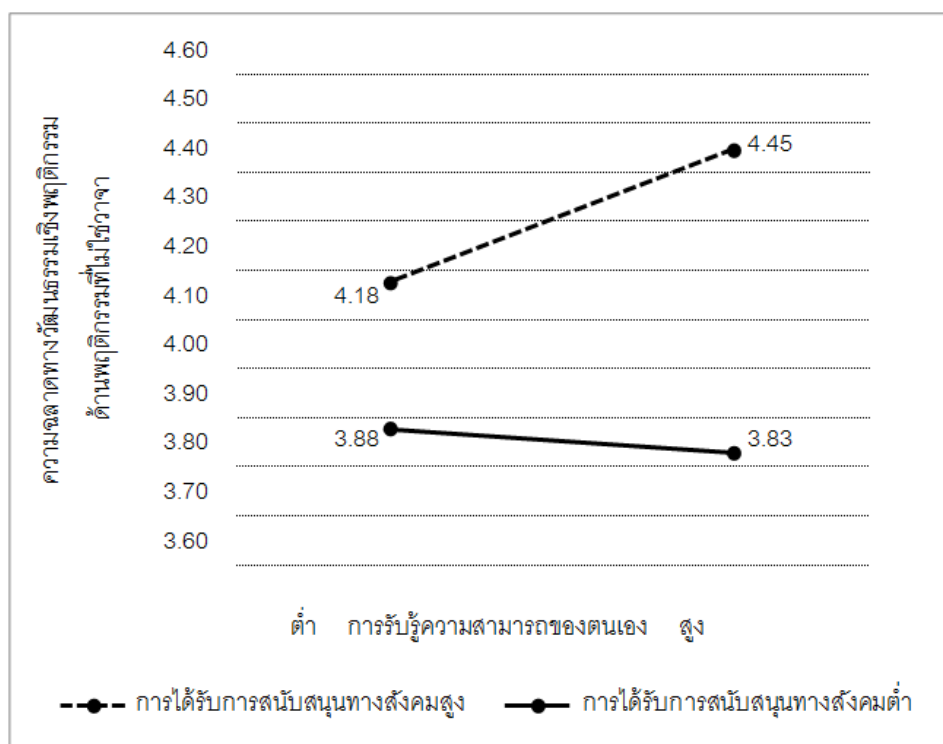
กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ด้านพฤติกรรมวามาค	
		กลุ่มที่มี ค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มี ค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.13	น้อย = 3.99
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.26	น้อย = 3.86
เพศ			
ชาย	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.11	น้อย = 3.86
หญิง	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.32	น้อย = 3.85
สาขาวิชาที่ศึกษา			
บริหารธุรกิจ	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.28	น้อย = 3.94
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.26	น้อย = 3.96
นิติศาสตร์และสารสนเทศ	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.24	น้อย = 3.86
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.30	น้อย = 3.80
ศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.20	น้อย = 3.81
ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับ ชาวต่างชาติ			
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.10	น้อย = 3.96
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.21	น้อย = 3.85
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.45	น้อย = 3.95

หมายเหตุ นำเสนอเฉพาะค่าเฉลี่ยที่พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 4)

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศหญิง

การรับรู้ ความสามารถ ของตนเอง	การได้รับการ สนับสนุน ทางสังคม	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	กลุ่ม	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	12	11
						3.83	4.18	3.88
สูง	สูง	99	4.45	22	0.05	0.62*	0.27*	0.57*
สูง	ต่ำ	24	3.83	21	0.11		0.35*	0.05
ต่ำ	สูง	51	4.18	12	0.07			0.30*
ต่ำ	ต่ำ	85	3.88	11	0.06			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

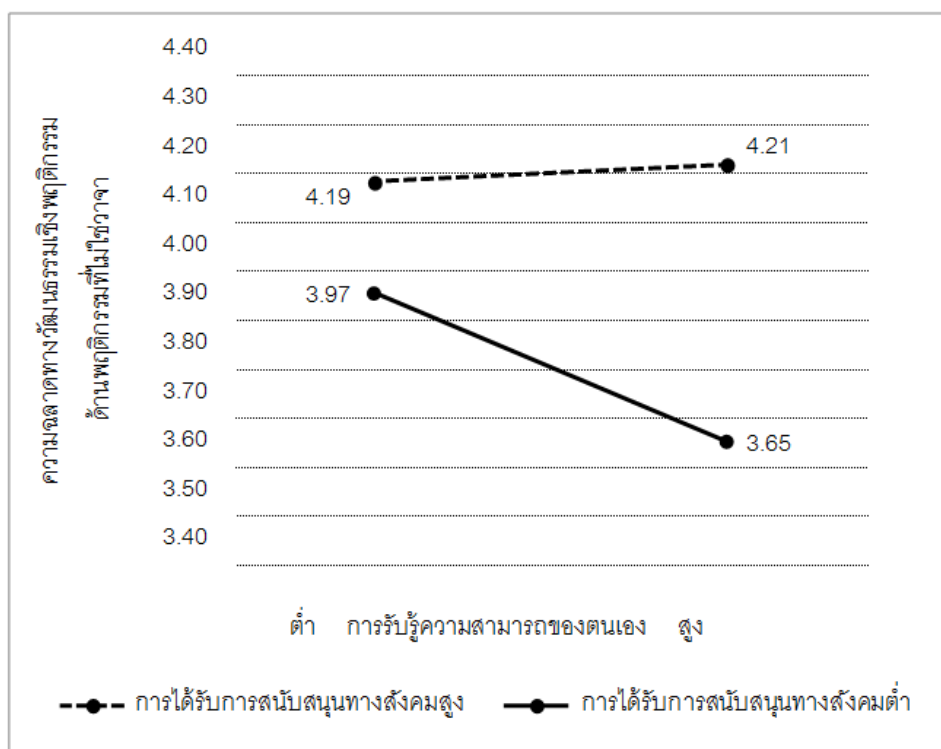


ภาพประกอบ 9 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของกลุ่มเพศหญิง

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

การรับรู้ ความสามารถ ของตนเอง	การได้รับการ สนับสนุนทาง สังคม	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	กลุ่ม	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	12	11
						3.65	4.19	3.97
สูง	สูง	54	4.21	22	0.07	0.56*	0.02	0.24
สูง	ต่ำ	23	3.65	21	0.11		0.54*	0.32
ต่ำ	สูง	41	4.19	12	0.08			0.22
ต่ำ	ต่ำ	69	3.97	11	0.06			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05



ภาพประกอบ 10 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

จากตาราง 11 พบความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม พบว่า คะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

กลุ่มเพศหญิง เมื่อทำการเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟร์โรนี (Bonferroni) (ตาราง 12 และภาพประกอบ 9) พบผลดังรายละเอียด คือ 1) นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา มากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) นักศึกษาเพศหญิงที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา มากกว่านักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ 3) นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงพร้อมกันสองด้าน จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา มากกว่านักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันสองด้าน 4) นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา มากกว่านักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง แต่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 5) นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา มากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ เมื่อทำการเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟร์โรนี (Bonferroni) (ตาราง 13 และภาพประกอบ 10) พบผลดังรายละเอียด คือ 1) นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา มากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา มากกว่านักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง แต่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัวของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา (ตาราง 4) และตามค่าเฉลี่ย (ตาราง 11) พบว่าคะแนน**ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา**แปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 4.13 และ 3.99) และกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.28 และ 3.94) กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 4.24 และ 3.86) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (ค่าเฉลี่ย 4.10 และ 3.96) และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 4.26 และ 3.86) และกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 4.11 และ 3.86) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 4.32 และ 3.85) กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.26 และ 3.96) กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 4.30 และ 3.80) กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 4.20 และ 3.81) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (ค่าเฉลี่ย 4.21 และ 3.85) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.45 และ 3.95)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจามากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ 2) นักศึกษาที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจามาก คือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจามาก คือ นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรมของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่พบอิทธิพลเดียวในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

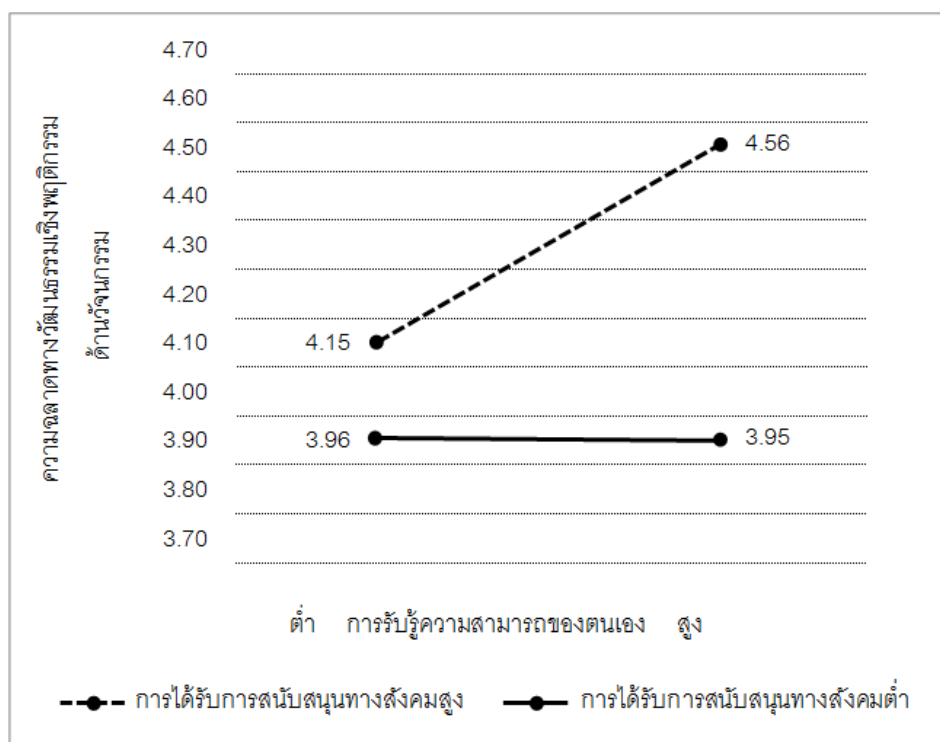
กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้านพฤติกรรมวจา	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.25	น้อย = 3.96
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.29	น้อย = 3.93
เพศ			
ชาย	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.19	น้อย = 3.80
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.11	น้อย = 3.88
หญิง	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.26	น้อย = 4.05
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.36	น้อย = 3.95
สาขาวิชาที่ศึกษา			
บริหารธุรกิจ	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.26	น้อย = 3.97
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.31	น้อย = 3.92
นิเทศศาสตร์และสารสนเทศ	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.31	น้อย = 3.84
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.33	น้อย = 3.82
ศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.21	น้อย = 4.03
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.24	น้อย = 4.00
ประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ			
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	การรับรู้ความสามารถของตนเอง	มาก = 4.23	น้อย = 3.94
	การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	มาก = 4.24	น้อย = 3.93

หมายเหตุ นำเสนอเฉพาะค่าเฉลี่ยที่พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 4)

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้าน
 วจนกรรม ของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและ
 การได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มเพศหญิง

การรับรู้ ความสามารถ ของตนเอง	การได้รับการ สนับสนุน ทางสังคม	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	กลุ่ม	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	12	11
						3.95	4.15	3.96
สูง	สูง	99	4.56	22	0.05	0.61*	0.41*	0.60*
สูง	ต่ำ	24	3.95	21	0.10		0.20	0.01
ต่ำ	สูง	51	4.15	12	0.07			0.19
ต่ำ	ต่ำ	85	3.96	11	0.06			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05



ภาพประกอบ 11 แสดงปฏิสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้าน
 วจนกรรม พิจารณาตามการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม
 ของเพศหญิง

จากตาราง 14 พบความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัฒนธรรม พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม พบว่า คะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง

กลุ่มเพศหญิง เมื่อทำการเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีของบอนเฟอโรนี (Bonferroni) (ตาราง 15 และภาพประกอบ 11) พบผลดังรายละเอียด คือ 1) นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัฒนธรรมมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ 2) นักศึกษาเพศหญิงที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัฒนธรรมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ 3) นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พร้อมกันสองด้าน จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัฒนธรรมมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำพร้อมกันสองด้าน

เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัวของคะแนนความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา (ตาราง 4) และตามค่าเฉลี่ย (ตาราง 14) พบว่าคะแนนด้านวัฒนธรรมแปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 4.25 และ 3.96) และกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 4.19 และ 3.80) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 4.26 และ 4.05) กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.26 และ 3.97) กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 4.31 และ 3.84) กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 4.21 และ 4.03) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (ค่าเฉลี่ย 4.23 และ 3.94) และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวม (ค่าเฉลี่ย 4.29 และ 3.93) และกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย (ค่าเฉลี่ย 4.11 และ 3.88) กลุ่มเพศหญิง (ค่าเฉลี่ย 4.36 และ 3.95) กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.31 และ 3.92) กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ (ค่าเฉลี่ย 4.33 และ 3.82) กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 4.24 และ 4.00) กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย (ค่าเฉลี่ย 4.24 และ 3.93)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง โดยนักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

ด้านวิศวกรรมมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ 2) นักศึกษาที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวิศวกรรมมาก คือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวิศวกรรมมาก คือ นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นต้น

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ด้านวิศวกรรม ด้วยกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต 3 ตัวแปร ประกอบด้วย บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคม 2 ตัวแปร ประกอบด้วย การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม รวมทั้งสิ้น 5 ตัวแปร เพื่อตอบสนองมติฐานข้อที่ 2 ว่า กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต และกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคม สามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมวาจา พฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และวิศวกรรม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลจะกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 16 ค่าร้อยละการทำนาย และลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่างๆ ของตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปรที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (ด้านรวม) ของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวนคน	ตัวทำนาย สำคัญ	% ทำนาย	F	b	Beta	t
รวม	407	5, 1, 2, 3	48.70	95.33*	.24, .21, .12, .11	.28, .26, .14, .13	6.02*, 5.20*, 2.64*, 2.38*
เพศชาย	148	1, 2, 5	50.80	49.63*	.27, .21, .19	.35, .26, .24	4.44*, 3.21*, 3.30*
เพศหญิง	259	5, 1, 3	46.70	74.42*	.30, .18, .17	.35, .24, .21	5.86*, 3.68*, 3.19*
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ	125	2, 5, 4	55.90	51.21*	.31, .25, .17	.41, .29, .20	5.61*, 3.46*, 2.71*
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ	95	1, 5, 2	72.90	81.40*	.39, .25, .21	.45, .27, .21	4.74*, 2.97*, 2.45*
สาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	187	1, 3, 5	28.00	23.71*	.17, .16, .15	.24, .22, .19	3.22*, 2.66*, 2.55*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	312	1, 5, 2, 3, 4	48.80	58.26*	.22, .16, .12, .11,	.29, .19, .14, .13,	5.32*, 3.49*, 2.36*, 1.88*,
					.09	.11	2.04*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง	52	5	27.40	18.83*	.43	.52	4.34*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	43	2	47.80	37.58*	.55	.69	6.13*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1 คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

2 คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง

3 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

4 คือ การถ่ายทอดทางสังคม

5 คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 16 พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 4 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .28) รองลงมาคือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .26) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .14) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .13) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 48.70

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม พบผลดังนี้ **กลุ่มย่อยเพศชาย** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .35) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .26) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .24) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 50.80

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยเพศหญิง** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .35) รองลงมาคือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .24) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .21) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 46.70

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชาบริหารธุรกิจ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .41) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .29) และการถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .20) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 55.90

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .45) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .27) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .21) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 72.90

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .24) รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .22) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .19) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 28.00

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 5 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .29) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .19) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .14) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .13) และการถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .11) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 48.80

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .52) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 27.40

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .69) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 47.80

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นต้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวม เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคม โดยมีตัวแปรปัจจัยทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และตัวแปรปัจจัยทางสังคม 1 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายมากที่สุด คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยพบในกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง

ตาราง 17 ค่าร้อยละการทำนาย และลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่างๆ ของตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปรที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมวจา ของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวนคน	ตัวทำนาย สำคัญ	% ทำนาย	F	b	Beta	t
รวม	407	1, 4, 2	43.70	104.18*	.35, .23, .21	.35, .23, .20	6.75*, 4.92*, 4.06*
เพศชาย	148	1, 2, 5	53.60	55.43*	.51, .19, .18	.50, .18, .17	6.53*, 2.24*, 2.43*
เพศหญิง	259	1, 4, 3	39.70	56.03*	.28, .24, .23	.28, .24, .22	4.24*, 3.80*, 3.03*
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ	125	1, 5, 4	46.50	35.01*	.32, .33, .20	.31, .31, .19	3.61*, 3.59, 2.15*
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ	95	1, 2	63.20	78.94*	.64, .27	.62, .22	6.49*, 2.33*
สาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	187	3, 1	32.80	44.97*	.36, .29	.36, .30	5.04*, 4.23
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	312	1, 4, 2	41.80	73.86*	.37, .22, .20	.37, .22, .19	6.64*, 4.24*, 3.61*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง	52	3	34.20	25.96*	.57	.59	5.10*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	43	2	45.40	34.04*	.64	.67	5.83*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1 คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

2 คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง

3 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

4 คือ การถ่ายทอดทางสังคม

5 คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 17 พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .35) รองลงมาคือ การถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .23) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .20) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 43.70

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม พบผลดังนี้ **กลุ่มย่อยเพศชาย** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .50) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .18) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .17) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 53.60

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยเพศหญิง** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .28) รองลงมาคือ การถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .24) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .22) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 39.70

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชาบริหารธุรกิจ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .31) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .31) และการถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .19) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 46.50

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .62) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .22) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 63.20

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .36) และบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .30) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 32.80

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .37) รองลงมาคือ การถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .22) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .19) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 41.80

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .59) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 34.20

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .67) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ได้ร้อยละ 45.40

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นต้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านพฤติกรรมวจา เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคม โดยมีตัวแปรปัจจัยทางจิต 2 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรปัจจัยทางสังคม 1 ตัวแปร ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายมากที่สุด คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ โดยพบในกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย

ตาราง 18 ค่าร้อยละการทำนาย และลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่างๆ ของตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปรที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวนคน	ตัวทำนาย สำคัญ	% ทำนาย	F	b	Beta	t
รวม	407	5, 3	25.40	68.95*	.39, .19	.37, .19	6.75*, 3.54*
เพศชาย	148	5	18.00	32.06*	.44	.42	5.66*
เพศหญิง	259	5, 3	27.80	49.24*	.41, .21	.38, .21	5.72*, 3.13*
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ	125	2, 5	33.80	31.08*	.31, .30	.36, .30	4.01*, 3.37
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ	95	5, 1	44.60	37.03*	.39, .36	.36, .36	2.92*, 2.93*
สาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	187	5	12.20	25.61*	.37	.35	5.06*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	312	5, 3	23.70	47.89*	.35, .24	.32, .23	5.23*, 3.84*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง	52	5	16.60	9.96*	.44	.41	3.16*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	43	2	25.40	13.93*	.47	.50	3.73

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1 คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์
4 คือ การถ่ายทอดทางสังคม

2 คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง
5 คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

3 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 18 พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .37) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .19) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 25.40

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม พบผลดังนี้ **กลุ่มย่อยเพศชาย** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .42) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 18.00

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยเพศหญิง** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .38) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .21) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 27.80

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชาบริหารธุรกิจ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .36) และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .30) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 33.80

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .36) และบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .36) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 44.60

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .35) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 12.20

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .32) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ค่าเบต้า .23) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 23.70

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .41) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 16.60

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .50) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 25.40

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคม โดยมีตัวแปรปัจจัยทางจิต 1 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และตัวแปรปัจจัยทางสังคม 1 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายมากที่สุด คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยพบในกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง

ตาราง 19 ค่าร้อยละการทำนาย และลำดับความสำคัญของตัวทำนายต่างๆ ของตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปรที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านวัฒนธรรม ของนักศึกษา ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

กลุ่ม	จำนวนคน	ตัวทำนาย สำคัญ	% ทำนาย	F	b	Beta	t
รวม	407	1, 5, 2	28.00	52.28*	.24, .21, .19	.24, .20, .18	4.34*, 3.63*, 3.19*
เพศชาย	148	1, 2	29.00	29.60*	.30, .31	.30, .30	3.27*, 3.23*
เพศหญิง	259	5, 1	27.40	48.33*	.36, .24	.34, .25	5.19*, 3.91*
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ	125	2, 4	30.90	27.32*	.40, .29	.40, .26	4.82*, 3.22*
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ	95	1, 4, 2	56.50	39.47*	.27, .27, .29	.30, .28, .26	2.46*, 2.64, 2.45*
สาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์	187	1	11.20	23.28*	.32	.33	4.83*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย	312	1, 2, 4	30.70	45.42*	.27, .20, .19	.29, .20, .19	4.68*, 3.40*, 3.41*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง	52	5	13.70	7.93*	.42	.37	2.82*
มีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก	43	2	18.50	9.30*	.54	.43	3.05*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1 คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

2 คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง

3 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

4 คือ การถ่ายทอดทางสังคม

5 คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 19 พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .24) รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .20) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .18) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรม ได้ร้อยละ 28.00

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 8 กลุ่ม พบผลดังนี้ **กลุ่มย่อยเพศชาย** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .30) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .30) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรม ได้ร้อยละ 29.00

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยเพศหญิง** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .34) และบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .25) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรม ได้ร้อยละ 27.40

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชาบริหารธุรกิจ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 2 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .40) และการถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .26) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรม ได้ร้อยละ 30.90

เมื่อพิจารณาใน**กลุ่มย่อยสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .30) รองลงมาคือ การถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .28) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .26) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัฒนธรรม ได้ร้อยละ 56.50

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .33) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม ได้ร้อยละ 11.20

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 3 ตัวแปร เรียงตามลำดับตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายสูงสุด ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ (ค่าเบต้า .29) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .20) และการถ่ายทอดทางสังคม (ค่าเบต้า .19) โดยสามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม ได้ร้อยละ 30.70

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม (ค่าเบต้า .37) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม ได้ร้อยละ 13.70

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีด้วยกัน 1 ตัวแปร คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (ค่าเบต้า .43) โดยสามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม ได้ร้อยละ 18.50

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านวัจนกรรม เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคม โดยมีตัวแปรปัจจัยทางจิต 2 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรปัจจัยทางสังคม 1 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายมากที่สุด มี 2 ตัวแปร คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ และการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยตัวแปรบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ พบในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และวารสารศาสตร์ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย ส่วนตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และวารสารศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ” เป็นการวิจัยสหสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบสาเหตุจากปัจจัยทางจิตและปัจจัยทางสังคมว่ามีความเกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมมากน้อยเพียงใด โดยการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัย 2 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต และกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติซึ่งมีลักษณะทางชีวสังคมแตกต่างกัน และ 2) เพื่อค้นหาตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติซึ่งมีลักษณะทางชีวสังคมแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวไทย ซึ่งศึกษาอยู่ในหลักสูตรนานาชาติ ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 407 คน

สำหรับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย ตัวแปรตาม คือ ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม ส่วนตัวแปรอิสระ คือ กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และกลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ส่วนตัวแปรลักษณะทางชีวสังคมมี 3 ตัวแปร ได้แก่ เพศ กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการที่หลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละมหาวิทยาลัย ได้แก่ การเข้าไปเก็บข้อมูลแบบสอบถามด้วยตนเอง การจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์เพื่อขอความอนุเคราะห์จากผู้ประสานงานในการเก็บข้อมูลแทน และการเก็บข้อมูลผ่านทางแบบสอบถามออนไลน์ โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างและปรับปรุงขึ้นตามกรอบแนวทางของนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรต่างๆ ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 7 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม แบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม แบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ แบบสอบถาม

การรับรู้ความสามารถของตนเอง แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคม และแบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม จำนวนทั้งสิ้น 60 ข้อ

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรก เป็นการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา ส่วนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ส่วนที่ 3 เป็นการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้วยปัจจัยทางจิตและปัจจัยทางสังคม

ในบทนี้เป็นการสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลตามสมมติฐาน รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การสรุปผลและอภิปรายผลตามสมมติฐาน

จากการประมวลแนวคิดทฤษฎี และทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ดังปรากฏในบทที่ 2 ทำให้สามารถตั้งสมมติฐานในการวิจัยได้จำนวน 2 ข้อ ซึ่งทดสอบโดยการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในบทที่ 4 จนสามารถสรุปผลตามสมมติฐานในแต่ละข้อได้ ดังนี้

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 ระบุว่า “นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง เป็นผู้ที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัฒนธรรม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอื่นๆ”

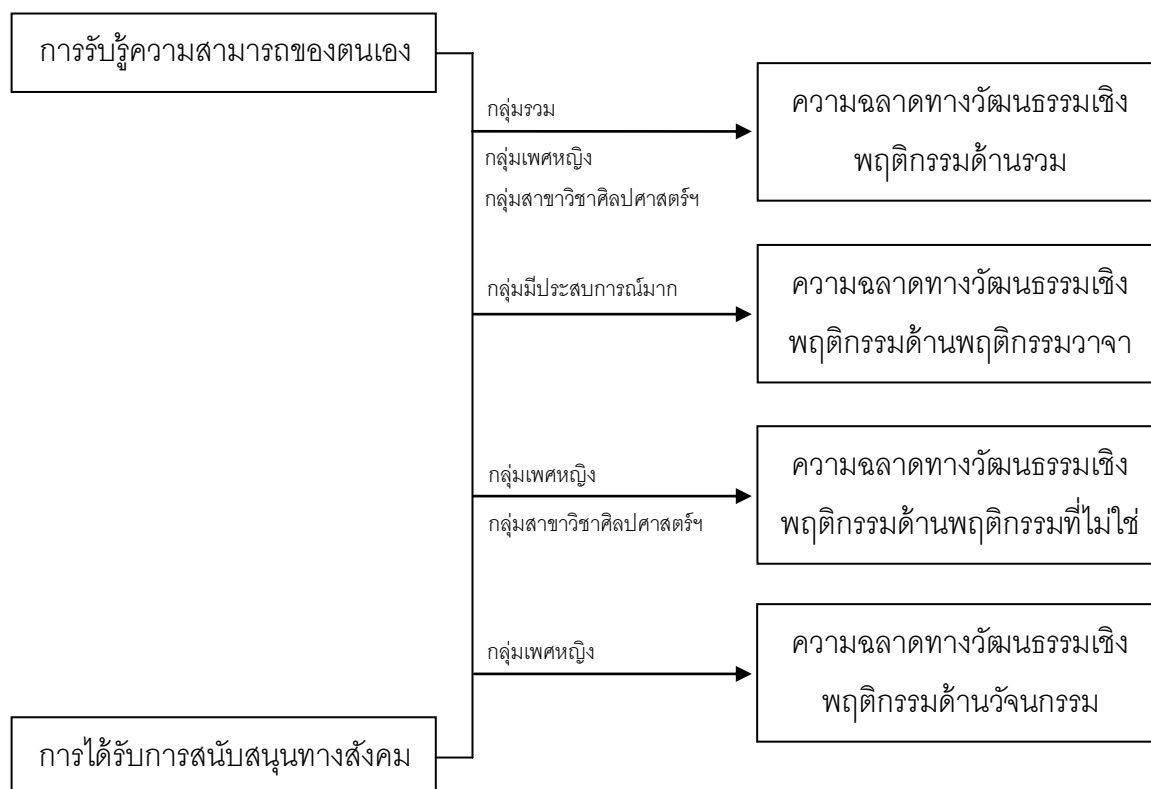
การสรุปผลตามสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Analysis of Variance) ของตัวแปรอิสระ 2 ตัว ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยตัวแปรตาม คือ ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านรวม และด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัฒนธรรม โดยทำการวิเคราะห์ตัวแปรตามทีละด้าน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ พบว่า ตัวแปรตามแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ **กลุ่มเพศหญิง** และ**กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์** โดยพบว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอื่นๆ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมแปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง) และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้งหมด

ผลการศึกษาเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมรายด้าน คือ **ด้านพฤติกรรมวาจา** พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ **กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก** โดยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจามากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจาแปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง) และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก) **ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา** พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ **กลุ่มเพศหญิง** และ**กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์** โดยพบว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจามากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอื่นๆ เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาแปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก) และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง) **ด้านวัจนกรรม** พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ **กลุ่มเพศหญิง** โดยพบว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงและได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านวัจนกรรมมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอื่นๆ เมื่อพิจารณาจากตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมแปรปรวนไปตามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม

(ไม่พบในกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก) และแปรปรวนไปตามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก)



ภาพประกอบ 12 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อ 1

จากข้อค้นพบดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 เป็นบางส่วน นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอื่นๆ ส่วนนักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง ถ้ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจา มากกว่านักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของแบนดูรา (Bandura, 1986) อธิบายว่า พฤติกรรมและการเรียนรู้ของมนุษย์เป็นปฏิสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกันระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล (การรับรู้ความสามารถของตนเอง) พฤติกรรม (ความฉลาดทางวัฒนธรรม) และสิ่งแวดล้อม (การได้รับการสนับสนุนทางสังคม) กล่าวคือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีแนวโน้มในการแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมสูง ซึ่งทำให้

นักศึกษาได้รับการชื่นชม และการยอมรับจากกลุ่มสังคม และการได้รับการสนับสนุนจากสังคมดังกล่าว ส่งผลให้นักศึกษามีการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น และเกิดแรงจูงใจที่จะแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมเพิ่มมากขึ้นด้วย สำหรับการทบทวนงานวิจัยที่เคยทำมาแล้วในอดีต แม้ว่าผู้วิจัยจะยังไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคู่ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมโดยตรง แต่พบว่ามิงงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่ศึกษาความเกี่ยวข้องของตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองและตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อการปรับตัว ซึ่งพอจะนำมาใช้เทียบเคียงถึงความสอดคล้องได้ ตัวอย่างเช่น การศึกษาอิทธิพลของการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ที่มีต่อความเข้มแข็งทางจิตใจ (Resilience) หรือ ความสามารถของบุคคลในการปรับตัวและฟื้นตัวเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ของนักศึกษาปี 1 ชาวมาเลเซีย ของนารายานัน และ เชง (Narayanan; & Cheang. 2016: Abstract) ซึ่งพบผลที่น่าสนใจ คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีบทบาทสำคัญในการทำนายความเข้มแข็งทางจิตใจของนักศึกษาได้ และพบปฏิสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคมและการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อความเข้มแข็งทางจิตใจของนักศึกษา โดยนักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะมีความเข้มแข็งทางจิตใจสูงตามไปด้วย

อย่างไรก็ตาม สำหรับผลที่ไม่เป็นไปตามคาดหมาย เนื่องจากไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในกลุ่มรวมของความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วจา และด้านวัจนกรรม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อยของ กลุ่มเพศหญิง (ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วจา และ ด้านวัจนกรรม) กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วจา) และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก (ด้านพฤติกรรมวจา) อีกทั้งยังพบอิทธิพลเดี่ยวของตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยของทุกด้าน ดังที่สรุปผลการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสนับสนุนให้เกิดความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านต่างๆ

การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 ระบุว่า “ปัจจัยทางจิต ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม สามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05”

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมทั้งด้านรวมและด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมวาจา ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา และด้านวัจนกรรม ของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม เป็นตัวทำนาย พบสาระสำคัญ ดังนี้

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม เป็นตัวทำนาย พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 48.70 เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มย่อย**ตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่าค่าการทำนายสูงสุดพบใน**กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวม ได้ร้อยละ 72.90 (ภาพประกอบ 13)

กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต	5,1,2,3 (ทำนายได้ 48.70% ในกลุ่มรวม)	<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center;"> ความฉลาดทางวัฒนธรรม เชิงพฤติกรรม ด้านรวม </div>
1. บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์	1,2,5 (ทำนายได้ 50.80% ในกลุ่มเพศชาย)	
2. การรับรู้ความสามารถของตนเอง	5,1,3 (ทำนายได้ 46.70% ในกลุ่มเพศหญิง)	
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	2,5,4 (ทำนายได้ 55.90% ในกลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ)	
กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางสังคม	1,5,2 (ทำนายได้ 72.90% ในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์)	
4. การถ่ายทอดทางสังคม	1,3,5 (ทำนายได้ 28.00% ในกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์)	
5. การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	1,5,2,3,4 (ทำนายได้ 48.80% ในกลุ่มมีประสบการณ์น้อย)	
	5 (ทำนายได้ 27.40% ในกลุ่มมีประสบการณ์ปานกลาง)	
	2 (ทำนายได้ 47.80% ในกลุ่มมีประสบการณ์มาก)	

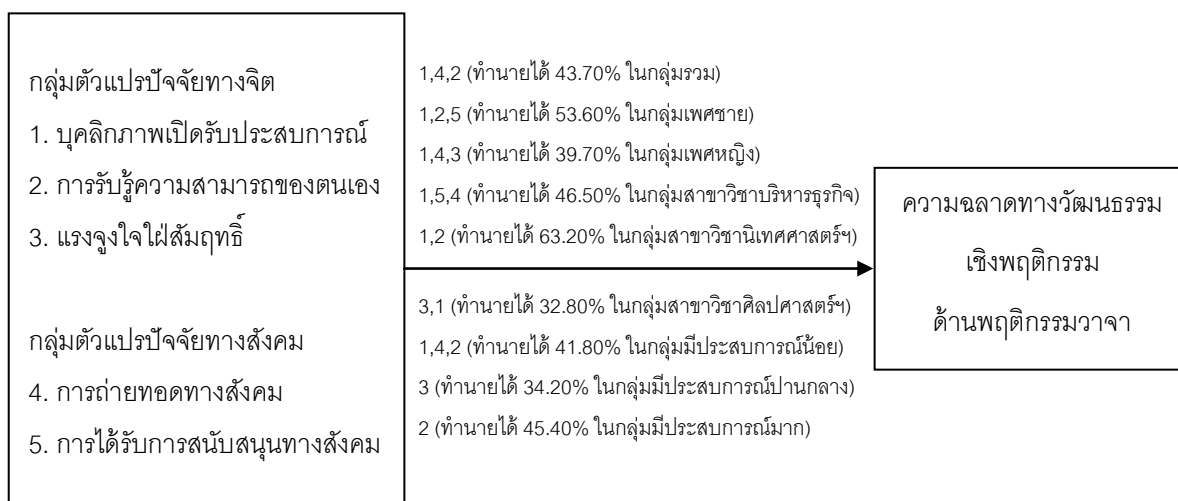
ภาพประกอบ 13 ผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมของนักศึกษา
ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายเป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคม เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และตัวแปรปัจจัยทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายมากที่สุด คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง

นอกจากนี้ยังพบผลที่สำคัญ คือ พบว่ามีตัวแปรที่ไม่เข้าทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อยมี 1 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรการถ่ายทอดทางสังคม พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย อีกทั้งยังพบว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มรวม เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตทั้งหมด และมีตัวแปรปัจจัยทางสังคมเพียงตัวแปรเดียวเข้าสู่สมการทำนาย คือ ตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจา การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาจาของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม เป็นตัวทำนาย พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรม

เชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาทาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การถ่ายทอดทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาทา ได้ร้อยละ 43.70 เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ค่าการทำนายสูงสุดพบในกลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาทาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ และ การรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาทา ได้ร้อยละ 63.20 (ภาพประกอบ 14)

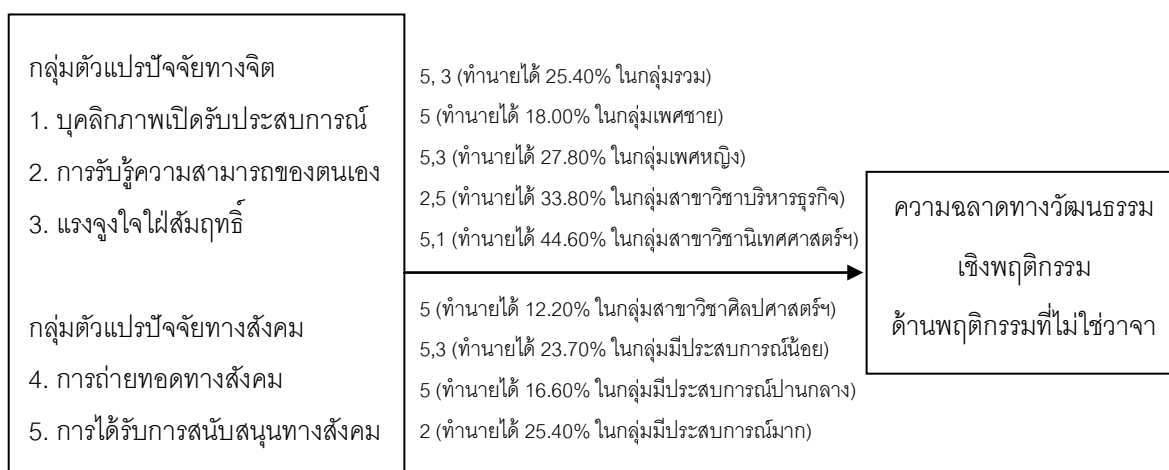


ภาพประกอบ 14 ผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมวาทา ของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายเป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคม เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และตัวแปรปัจจัยทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายมากที่สุด คือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ โดยพบในกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย

นอกจากนี้ยังพบผลที่สำคัญ คือ พบว่ามีตัวแปรที่ไม่เข้าทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อยมี 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) ตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง 2) ตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย และกลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม เป็นตัวทำนาย พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 25.40 เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มย่อย** ตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ค่าการทำนายสูงสุดพบใน**กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา ได้ร้อยละ 44.60 (ภาพประกอบ 15)

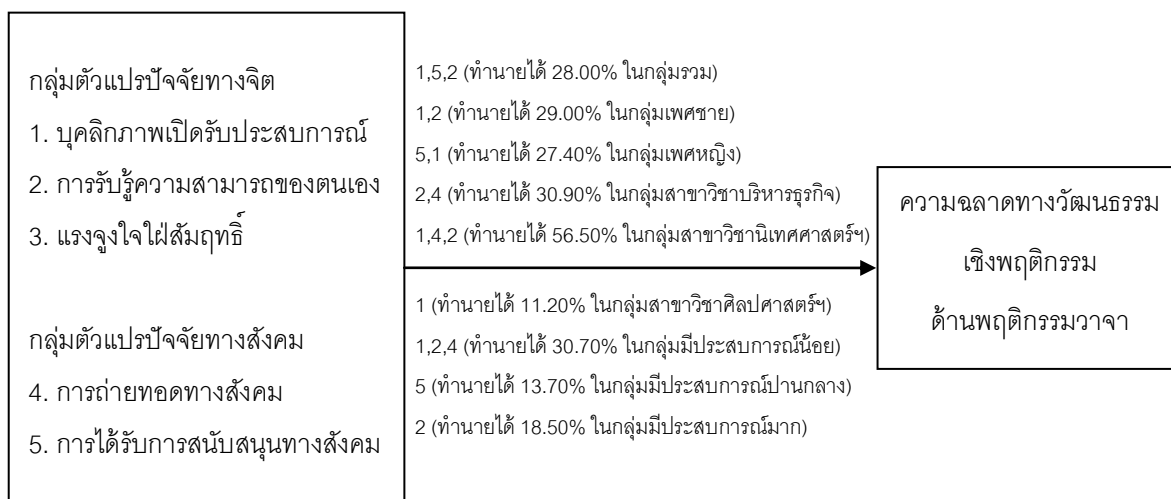


ภาพประกอบ 15 ผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจาของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายเป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคม เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และตัวแปรปัจจัยทางสังคม 1 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายมากที่สุด คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม พบในกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมปานกลาง

นอกจากนี้ยังพบผลที่สำคัญ คือ พบว่ามีตัวแปรที่ไม่เข้าทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อยมี 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) ตัวแปรบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มหลักสูตรนิติศาสตร์และสารสนเทศ 2) ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก อีกทั้งยังพบว่า ตัวแปรการถ่ายทอดทางสังคม เป็นเพียงตัวแปรเดียวที่ไม่ได้เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มใดเลย

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมของนักศึกษาทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคมเป็นตัวทำนาย พบว่า **ในกลุ่มรวม** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม ได้ร้อยละ 28.00 เมื่อพิจารณา**ในกลุ่มย่อย**ตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ค่าการทำนายสูงสุดพบใน**กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์และสารสนเทศ** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การถ่ายทอดทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถร่วมกันทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม ได้ร้อยละ 56.50 (ภาพประกอบ 16)



ภาพประกอบ 16 ผลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมด้านวัจนกรรม ของนักศึกษา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางจิต และตัวแปรกลุ่มปัจจัยทางสังคม

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายเป็นตัวแปรปัจจัยทางจิตและตัวแปรปัจจัยทางสังคม เป็นตัวแปรปัจจัยทางจิต 2 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรปัจจัยทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม และการได้รับการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการทำนายมากที่สุด มี 2 ตัวแปรด้วยกัน ได้แก่ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ และการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยตัวแปรบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ พบในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย ส่วนตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบในกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ กลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมาก

นอกจากนี้ยังพบผลที่สำคัญ คือ พบว่ามีตัวแปรที่ไม่เข้าทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อยมี 1 ตัวแปร ได้แก่ การถ่ายทอดทางสังคม พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ และกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมน้อย อีกทั้งยังพบว่า ตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นเพียงตัวแปรเดียวที่ไม่ได้เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มใดเลย

จากข้อค้นพบดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งหมด ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในการทำนายมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยของทุกด้าน คือ ตัวแปรบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ รองลงมาคือ ตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง ตามลำดับ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ เป็นตัวแปรที่สำคัญที่ส่งผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษา เนื่องจาก บุคคลที่เปิดกว้างต่อประสบการณ์ใหม่ๆ ย่อมมีจินตนาการ และความคิดที่กว้างไกลกว่า ซึ่งกล่าวได้ว่าบุคคลนั้นย่อมมีความสามารถที่จะปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าด้วย (Ang; Dyne; & Koh. 2006: 108-109) ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดกว้างสูง ก็ย่อมเป็นคนที่พร้อมจะเรียนรู้ เข้าใจ และยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของคนจากชนชาติต่างๆ ได้ดี ซึ่งทำให้นักศึกษาสามารถแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้อย่างถูกต้องด้วยเช่นเดียวกัน ซึ่งข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รามาลู และคนอื่นๆ (Ramalu; et al. 2012: 607) ซึ่งศึกษาผลกระทบของความฉลาดทางวัฒนธรรม ที่มีต่อบุคลิกภาพแบบเปิดกว้าง และผลการปฏิบัติงานของพนักงานข้ามชาติในประเทศมาเลเซีย โดยพบว่า บุคลิกภาพแบบเปิดกว้างเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมทั้ง 4 ด้าน (อภิปัญญา ปัญญา แรงจูงใจ และพฤติกรรม) ของพนักงานข้ามชาติ ได้ร้อยละ 23.00 ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นอีกหนึ่งตัวแปรสำคัญที่พบว่า มีบทบาทสำคัญในการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม โดยข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ คาร์ลิลี และ อัลจึเนจาต (Khalili; & Aojinejad. 2016: 6303) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรม การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และผลการเรียนของนักศึกษาในประเทศอิหร่าน พบว่า ความฉลาดทางวัฒนธรรม ด้านอภิปัญญา ด้านปัญญา และด้านพฤติกรรม สามารถทำนายการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และผลการเรียนของนักศึกษา ได้ร้อยละ 31.00 และ 26.00 ตามลำดับ ตัวแปรสำคัญประการสุดท้ายที่พบว่า มีอิทธิพลอย่างมากต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม โดยการทบทวนงานวิจัยในอดีต แม้ว่าผู้วิจัยจะยังไม่พบงานวิจัยที่แสดงให้เห็นอิทธิพลในการทำนายของตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมโดยตรง แต่พบงานวิจัยที่แสดงถึงอำนาจในการทำนายของการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อการปรับตัว (Adjustment) ของนักศึกษาต่างชาติ ซึ่งพอจะนำมาใช้เทียบเคียงถึงความสอดคล้องได้ โดยงานวิจัยดังกล่าว ได้แก่ งานวิจัยของ ยูซอฟ จาวฮา และ เชลลิวาร์ (Yusoff; Jauhar; & Chelliah. 2010: 8) ซึ่งศึกษาการตรวจสอบบทบาทของการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อการปรับตัวทางจิตวิทยา ของนักศึกษานานาชาติในมหาวิทยาลัยรัฐประเทศมาเลเซีย พบว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคม

จากเพื่อน และการได้ติดต่อกับคนพิเศษ สามารถร่วมกันทำนายนการปรับตัวทางจิตวิทยาของนักศึกษา ได้ร้อยละ 41 และงานวิจัยของ ยูซอฟ (Yusoff. 2016: 10-11) เรื่องการปรับตัวของนักศึกษาต่างชาติ ระดับอุดมศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการสนับสนุนทางสังคม การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการปรับตัวทางสังคมวัฒนธรรม ผลการศึกษาพบว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากคนสำคัญ การได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และการรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถร่วมกันทำนายนการปรับตัวทางสังคม วัฒนธรรม ด้านการเปิดใจและเข้าใจในวัฒนธรรมอื่น ด้านความพยายามของบุคคล และด้านความเชื่อมโยงวัฒนธรรม ได้ร้อยละ 12 ร้อยละ 16 และร้อยละ 13 ตามลำดับ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าบุคคลที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ดี เนื่องจากการได้รับการสนับสนุนทางสังคมเป็นหนึ่งในวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดซึ่งช่วยให้บุคคลสามารถรับมือและปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ที่เคร่งเครียดและยากลำบาก ซึ่งจะช่วยลดผลกระทบทางร่างกายและสุขภาพจิตที่อาจเกิดขึ้นจากความเครียดได้ (Kim; Sherman; & Taylor. 2008: 518)

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัยเพื่อการพัฒนาต่อไป

1. ข้อค้นพบจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางระหว่างตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม แสดงให้เห็นว่าความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับการสนับสนุนทางสังคม กล่าวคือ นักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง และได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะส่งผลให้มีความฉลาดทางวัฒนธรรมสูงตามไปด้วย ดังนั้น สถานศึกษาและมหาวิทยาลัยต่างๆ ในฐานะที่เป็นผู้มีส่วนสำคัญอย่างมากในการพัฒนาการเรียนรู้นักศึกษา เพื่อเตรียมตัวสำหรับการก้าวเข้าสู่ชีวิตวัยทำงานในอนาคต จึงควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ผ่านการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองและการให้การสนับสนุนทางสังคมแก่นักศึกษาควบคู่ไปพร้อมกัน ซึ่งสามารถทำได้โดยการสร้างประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จร่วมกับการใช้คำพูดชักจูงเพื่อสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเองให้กับนักศึกษา เช่น การจัดกิจกรรมให้นักศึกษามีโอกาสเรียนรู้ความแตกต่างทางวัฒนธรรม ร่วมกับเพื่อนชาวต่างชาติ และเรียนรู้วิธีการแสดงออกเมื่อพบกับสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสมโดยการทดลองปฏิบัติจริง หรือใช้การได้เห็นประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จของผู้อื่นมาเป็นตัวแบบในการเรียนรู้ เช่น กำหนดให้นักศึกษาทำการอภิปรายความสำเร็จของบุคคลที่มีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ว่าบุคคลดังกล่าวได้รับประโยชน์อย่างไรบ้างเมื่อเขามีการแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมในสถานการณ์ต่างๆ อันจะช่วยพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการแสดงออก

เชิงพฤติกรรมของความฉลาดทางวัฒนธรรมได้ อีกทั้งยังกระตุ้นให้นักศึกษาเห็นถึงความสำคัญของความฉลาดทางวัฒนธรรมที่จะช่วยสร้างประโยชน์ให้กับตัวเองได้ นอกจากนี้ สถานศึกษาต่างๆ ยังสามารถมีส่วนร่วมในการให้การสนับสนุนทางสังคมเพื่อพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษา ได้ด้วยการให้การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร ด้วยการประชาสัมพันธ์ความรู้เกี่ยวกับความฉลาดทางวัฒนธรรมและประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับตัวนักเรียน และการให้การสนับสนุนทรัพยากรต่างๆ เช่น อุปกรณ์ที่จำเป็น และงบประมาณ ในการจัดกิจกรรมหรือโครงการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างนักศึกษาจากชาติต่างๆ ภายในสถานศึกษา ซึ่งจะทำให้นักศึกษารับรู้ว่าตนเองได้รับการสนับสนุนส่งเสริม และเกิดเป็นแรงจูงใจในการแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมเพิ่มมากขึ้น

2. นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางระหว่างตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง และตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ยังพบผลที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ นักศึกษาเพศหญิงที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ถ้าได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูง จะมีความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาทจามากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง แต่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ ซึ่งข้อค้นพบแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม เป็นตัวแปรที่มีบทบาทในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรม ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาทจของนักศึกษาเพศหญิง ดังนั้น บุคคลในครอบครัว เพื่อน และอาจารย์สามารถช่วยกันกระตุ้นการแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาทจให้แก่ นักศึกษาเพศหญิงได้ ด้วยการให้การสนับสนุนทางอารมณ์ เช่น การชมเชยเมื่อนักศึกษามีการแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาทจ และการให้กำลังใจ รวมทั้งยินดีเป็นที่ปรึกษาปัญหาให้แก่ นักศึกษา เป็นต้น

3. จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านต่างๆ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในการทำนายสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ตัวแปรบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ ตัวแปรการได้รับการสนับสนุนทางสังคม และตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งนอกจากจะเป็นการย้ำเตือนถึงความสำคัญของการพัฒนาการได้รับการสนับสนุนทางสังคมและการรับรู้ความสามารถของตนเองแล้ว ยังชี้ให้เห็นถึงตัวแปรสำคัญอีกประการหนึ่ง นั่นคือ บุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์ ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ดังนั้น ทางมหาวิทยาลัย และครอบครัวของนักศึกษา ต่างสามารถช่วยกันพัฒนาให้นักศึกษามีบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์เพิ่มขึ้นได้ ด้วยการสอนให้นักศึกษาฝึกการคิดเชิงบวก และมองหาข้อดีจากสถานการณ์ต่างๆ มีความกล้าที่จะเรียนรู้จะทดลองทำสิ่งใหม่ๆ ที่ไม่เคยทำ และสามารถเข้าสังคมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งพัฒนาได้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น

การจัดสัมมนาโดยเรียนเชิญวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญมาให้ข้อมูลในการพัฒนากรอบแนวคิดแบบเปิดกว้าง (Growth Mindset) ให้แก่นักศึกษา หรือการจัดทำโครงการสัมมนาการหรือโครงการเพื่อสังคมต่างๆ ระหว่างนักศึกษาชาวไทยและนักศึกษาชาวต่างชาติ ให้ได้มีโอกาสศึกษา เรียนรู้ และทดลองทำสิ่งใหม่ๆร่วมกัน ซึ่งจะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ให้เกิดขึ้นแก่ตัวนักศึกษาได้

4. นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในด้านต่างๆ ยังพบผลที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นเพียงตัวแปรเดียวที่สามารถทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในทุกด้าน ของกลุ่มมีประสบการณ์ทำกิจกรรมมากได้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่าง ประสบการณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม กล่าวคือ นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติมาก จะส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการแสดงออกต่อชาวต่างชาติสูง ทำให้มีการแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมสูงตามไปด้วย ดังนั้น การจัดกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ ทั้งจากสถานศึกษาและภาคเอกชนอื่นๆ เพื่อสนับสนุนให้นักศึกษาชาวไทยมีโอกาสทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้แลกเปลี่ยนและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับชาวต่างชาติบ่อยครั้ง จึงเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ซึ่งจะช่วยพัฒนาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการแสดงออกถึงความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากผลการศึกษา พบประเด็นที่น่าสนใจ 2 ประการ ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบงานวิจัยในครั้งต่อไป ได้แก่ *ประการแรก* นักศึกษาในกลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ ซึ่งประกอบด้วย สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สาขาวิชาการสื่อสาร การแสดง และสาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ เป็นกลุ่มที่มีค่าอิทธิพลการทำนายความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมสูงสุดในทุกๆ ด้าน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุดตัวแปรสาเหตุที่นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อระดับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาในกลุ่มดังกล่าว ซึ่งผู้สนใจสามารถนำมาใช้ต่อยอดในการทำวิจัยเชิงทดลอง ด้วยการจัดโปรแกรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาลักษณะดังกล่าว ซึ่งจะส่งผลต่อการเพิ่มระดับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาในกลุ่มสาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศได้ *ประการที่สอง* นักศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการบริการนานาชาติ และสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นกลุ่มที่มีค่าอิทธิพลการทำนาย

ความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมต่ำสุดในเกือบทุกด้าน (ยกเว้นในด้านรวมที่มีค่าทำนายต่ำเป็นอันดับรองสุดท้าย) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุดตัวแปรสาเหตุที่นำมาใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ยังไม่ใช่ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อระดับความฉลาดเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาในกลุ่มนี้ ดังนั้นผู้ที่ต้องการต่อยอดงานวิจัยสามารถนำข้อค้นพบดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางในการขยายขอบเขตการศึกษาของตนเองได้ เช่น การทำวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาตัวแปรปัจจัยเชิงสาเหตุอื่นๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรม ของนักศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาดังกล่าว หรือการทำวิจัยในรูปแบบโมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling : SEM) เพื่อวิเคราะห์หาตัวแปรคั่นกลาง หรือตัวแปรแฝงอื่นๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาระดับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมของนักศึกษาในกลุ่มนี้ โดยการวิจัยในลักษณะข้างต้นจะทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลในเชิงที่ลึกซึ้ง และได้ข้อค้นพบเกี่ยวกับตัวแปรสาเหตุอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมได้

2. ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาตัวแปรตาม คือ ความฉลาดทางวัฒนธรรม ในด้านพฤติกรรม ทั้งนี้ สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาตัวแปรตามคือความฉลาดทางวัฒนธรรมในทั้ง 4 องค์ประกอบ ได้แก่ อภิปัญญา ปัญญา แรงจูงใจ และพฤติกรรม สามารถนำผลที่ได้จากงานวิจัยฉบับนี้ไปใช้ในการศึกษา เพื่อยืนยันถึงความเกี่ยวข้องระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมและตัวแปรสาเหตุตามข้อค้นพบ อันจะช่วยทำให้เกิดผลการศึกษาเพื่อใช้อ้างอิงในทางวิชาการเพิ่มมากขึ้นด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลทิพย์ สงวนรัมย์. (2556). *ลักษณะทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพยาบาลจิตเวช* อย่างมีประสิทธิภาพของพยาบาลในสังกัดกรมสุขภาพจิต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์นคร นครราชสีมา. ถ่ายสำเนา.
- กฤตติพัฒน์ ชื่นพิทยาวิวัฒน์. (2558). *อิทธิพลของปัจจัยทางจิตและสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การจัดการความเสี่ยงในการเผชิญเหตุภัยผ่านทางทวิตเตอร์ และการเติบโตทางสังคม* จิตใจของครูในจังหวัดปทุมธานี. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์นคร นครราชสีมา. ถ่ายสำเนา.
- เกรียงสุข เฟื่องฟูวงศ์. (2554). *การรับรู้ความสามารถของตนเอง การมองโลกในแง่ดี และความผูกพันในงาน : กรณีศึกษาพนักงานบริษัทผลิตและจำหน่ายเครื่องสำอางและยารักษาโรค* แห่งหนึ่ง. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์นคร นครราชสีมา. ถ่ายสำเนา.
- จารุณี จันทร์เจริญ. (2555). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจิตสภาวะของนักเรียน* ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์นคร นครราชสีมา. ถ่ายสำเนา.
- จวีพร ภิบาลจันทร์. (2551). *จิตลักษณะและสถานการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม* ป้องกันอันตรายจากการทำงานของพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตพลาสติก ที่ผ่านการรับรองมาตรฐานระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001: 2000. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์นคร นครราชสีมา. ถ่ายสำเนา.
- จุไรลักษณ์ เหลียงกอบกิจ. (2553). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล การทุ่มเทในงาน และ* การสนับสนุนทางสังคม กับความเครียดในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาล เอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์นคร นครราชสีมา. ถ่ายสำเนา.
- ฉัตรนภา ตีละกุล. (2555). *การศึกษาบุคลิกภาพของพนักงานกลุ่มเงินเนอเรชั่นวายที่มีผลต่อความ* ต้องการคุณลักษณะงาน: ศึกษาเฉพาะกรณีบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์นคร นครราชสีมา. ถ่ายสำเนา.

- (การจัดการทรัพยากรมนุษย์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. ถ่ายสำเนา.
- ณัฐพงศ์ เฉิดแสงฉาย. (2554). ผลของการรับรู้ความสามารถแห่งตนและการสนับสนุนทางสังคม ต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายในหญิงวัยทำงาน. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายสำเนา.
- ดวงกมล สวนทอง. (2556). การวิจัยและพัฒนารูปแบบการสอนแบบสแกฟโฟลด์ ที่ส่งเสริมจิตลักษณะ ฉันทะ และความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์. ปริญญาานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- ดวงทิพย์ อันประสิทธิ์. (2555). รูปแบบการขัดเกลาทางสังคมเพื่อเสริมสร้างจิตอาสาในชุมชน : กรณีศึกษาชุมชนบางน้ำหวาน อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การบริหารการพัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายสำเนา.
- ธีระเดช เรืองบวรเกษ; และคนอื่นๆ. (2558). อิทธิพลของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและความฉลาดทางวัฒนธรรมที่มีต่อการปรับตัวระหว่างวัฒนธรรมของพนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายสำเนา.
- นันทวรรณ รัตติวัธน์. (2554). การขัดเกลาทางสังคมของเด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ กรณีศึกษาสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี. วิทยานิพนธ์ รอ.ม. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายสำเนา.
- นัยฟ้าจิต อบเหลือง. (2555). การพัฒนาแบบวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมสำหรับนักเรียนและการทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของการวัดตามเชื้อชาติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิทยาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายสำเนา.
- นิภาพร พวงมี. (2554). บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบกับการรับรู้วัฒนธรรมองค์การของพยาบาลโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง. ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายสำเนา.
- บุญสิทธิ์ ไชยชนะ. (2543). การพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการไม่เสพยาหรือน้ำ ของผู้เข้ารับการบำบัด ขั้นตอนการถอนพิษยา ของคลินิกยาเสพติด ในโรงพยาบาลของรัฐ. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.

- ประทีป จินนี่. (2539). รายงานการวิจัย ฉบับที่ 61 ผลของการเตือนตนเองต่อการรับรู้ความสามารถของตนที่ส่งผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพของการทำงานตามที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- ประไพพรรณ ศรีปาน. (2555). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับประสิทธิผลในการทำงานของพนักงานธนาคารทีสโก้ จำกัด (มหาชน) ส่วนงานควบคุมและบริหารสินเชื่อรายย่อย. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (บริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- ประเวทย์ ประเวสไพโรจน์. (2556). การใช้บริการสื่อเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมการทำงานของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- พลเทพ พูนพล. (2557, ตุลาคม 2557 – มีนาคม 2558). อิทธิพลของความฉลาดทางวัฒนธรรมที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมและผลการปฏิบัติงานของพนักงานข้ามชาติในประเทศไทย. วิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา. 12(2): 109-121.
- เพ็ญพรรณ ศิริวงษ์. (2559). การพัฒนาแบบวัดความฉลาดทางวัฒนธรรมแบบสถานการณ์ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- ภริดา ตันติเวทเรืองเดช. (2556). ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางวัฒนธรรมกับผลการปฏิบัติงาน โดยมีการซื้อค่างวดวัฒนธรรมเป็นตัวแปรส่งผ่าน : กรณีศึกษาแรงงานพม่าในจังหวัดระนอง. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (บริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายสำเนา.
- มลทิรา สุนสุข. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้คุณค่าในตน ความไว้วางใจในองค์กร การสนับสนุนทางสังคม กับความมั่นคงในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ กลุ่มพนักงานมหาวิทยาลัย โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยของรัฐ. วิทยานิพนธ์ พย.ม. (การบริหารการพยาบาล). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายสำเนา.
- รัชจณา สิงห์ทอง. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ความพึงพอใจในชีวิต แรงสนับสนุนทางสังคม และภาวะซึมเศร้า ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายสำเนา.

- วรวิธ มัสพันธ์. (2556). ปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- วรธรรม เนตรทิพย์. (2554). อิทธิพลของจิตลักษณะและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ส่งผลต่อการแสดงบทบาทผู้นำทีมและพฤติกรรมกรรมการบริหารโครงการของประธานโครงการโรงเรียนส่งเสริมสุขภาพ ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดปริมณฑล. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- ศรีเว็อน ศรีพัฒนกุล หาญบาง. (2555). ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมจากผู้ร่วมงาน การสนับสนุนจากครอบครัวต่องาน กับความสุขในการทำงาน โดยมีความกระปรี้กระเปร่าในงานเป็นตัวแปรส่งผ่าน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาประยุกต์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายสำเนา.
- ศุภรักษ์ อธิคมสุวรรณ. (2559). แนวทางในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทย. วารสารวิชาการบริหารธุรกิจ. 5(1): 92-104.
- สมโภชน์ ถิ่นปฐ. (2544). การปรับตัวของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ : ศึกษาเฉพาะกรณีมหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายสำเนา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. นักศึกษารวม 2559 ภาคเรียนที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมด จำแนกตาม สถาบัน / กลุ่มสถาบัน / เพศ / ระดับการศึกษา / ชื่อหลักสูตร / (เฉพาะหลักสูตรนานาชาติ, หลักสูตรต่างประเทศ และ หลักสูตรสองภาษา). สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2559, จาก http://www.info.mua.go.th/information/show_all_statdata_table.php?data_show=2.
- สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ. (2556). นักศึกษาต่างชาติ ที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดและในกำกับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2555. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. ถ่ายสำเนา.
- สิริธันย์ วดีศิริศักดิ์. (2555). แนวทางในการพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมเพื่อสร้างภาวะผู้นำขององค์การธุรกิจชั้นนำของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ด. (นวัตกรรมวิทยาการจัดการสื่อสาร). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระราชูปถัมภ์. ถ่ายสำเนา.

- สุขุมาล หวังวณิชพันธุ์; และคนอื่นๆ. (2553). *ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวของนักศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต (หลักสูตร 5 ปี)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. ถ่ายสำเนา.
- สุธิดา พานิชกิจโกศลกุล. (2556). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของบุคลากรกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย*. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- สุพัฒนา บุญแก้ว. (2556). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาสาสมัครของอาสาสมัครในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายสำเนา.
- อานันท์ กาญจนาคพันธุ์. (2551). *พหุวัฒนธรรมในบริบทของการเปลี่ยนผ่านทางสังคมและวัฒนธรรม. ใน รัฐชาติ และ ชาติพันธุ์. ศตวรรษ สติตย์เพียรศิริ. หน้า 6. เชียงใหม่: สำนักส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 10 จังหวัดเชียงใหม่.*
- Ahmadi, Yaaghob; et al. (2011). The Study of Effect of Socio-cultural Factor on Cultural Intelligence (Case Study: Sanandaj City). *International Journal of Humanities and Social Science*. 1(12): 161-168.
- Ang, Soon; Dyne, Linn Van; & Koh, Christine. (2006, February). Personality Correlates of the Four-Factor Model of Cultural Intelligence. *Group & Organization Management*. 31(1): 100-123.
- Ang, Soon; et al. (2007). Cultural Intelligence: Its Measurement and Effects on Cultural Judgment and Decision Making, Cultural Adaptation and Task Performance. *Management and Organization Review*. 3(3): 335-371.
- Ang, Soon; et al. (2011). Cultural Intelligence. *The Cambridge Handbook of Intelligence*. Edited by Sternberg, Robert J.; & Kaufman, Scott B. pp. 582. New York: Cambridge University.
- Báez, Daniela. (2012). *Cultural Intelligence in Foreign Language Classes*. Ph.D (Philosophy). Indiana State University. Copy.
- Behroozi, Mohammad; et al. (2014, January). A Study of Relationship between Cultural Intelligence and Adjustment of Governmental Organizations Managers. *Reef Resources Assessment and Management Technical Paper*. 40(5): 375-385.

- Bucker, Joost; et al. (2015). Measuring cultural intelligence (CQ): A new test of the CQ scale. *International Journal of Cross Cultural Management*. 15(3): 259–284.
- Cavanaugh, Nancy L'Hommedieu. (2007). *Cultural Intelligence: Factors and Measurement*. M.Sc. (Economics and Business Administration). Copy.
- Crowne, Kerri Anne. (2008). What leads to cultural intelligence?. *Business Horizons*. 51: 391-399.
- Dyne, Linn Van; Ang, Soon; & Livermore, David. (2009). *Cultural Intelligence: A Pathway for Leading in a Rapidly Globalizing World*. Retrieved October 29, 2015. from http://linnvandyne.com/papers/Van%20Dyne_Ang_Livermore%20CCL%20in%20press.pdf.
- Dyne, Linn Van; et al. (2012). Sub-Dimensions of the Four Factors Model of Cultural Intelligence: Expanding the Conceptualization and Measurement of Cultural Intelligence. *Social and Personality Psychology Compass*. 6(4): 295-313.
- Engle, Robert L; & Nehrt, Chadwick C. (2012). Antecedents of Cultural Intelligence: The Role of Risk, Control, and Openness in France and the United States. *Journal of Management Policy and Practice*. 13(5): 35-47.
- Etebarian, Akbar; et al. (2011). Cultural Intelligence and Managers Achievement in Iranian Cultural Institutions. *Arabian Journal of Business and Management Review*. 1(4): 55-60.
- Evans, Elizabeth H. (2012). *Expatriate Success: Cultural Intelligence and Personality as Predictors for Cross-Cultural Adjustment*. M.Sc. (Psychology). Chattanooga: The University of Tennessee at Chattanooga. Copy.
- Hayes, Andrew R. (2014). *Overseas Assignments: Expatriate and Spousal Adjustment in the U.S. Air Force*. M.A. (Industrial/Organizational Psychology). Mankato: Minnesota State University. Copy.
- Horri, Mohammad Sadegh; & Safaei, Masumeh. (2014). Studying the Impact of Individual Characteristics on the Development of Cultural Intelligence and Self Efficacy of Employees and Manager of Markazi Province Keshavarzi Bank Branches. *Indian Journal of Fundamental and Applied Life Sciences*. 4(S4): 2860-2869.

- Khalili, Manijeh Zare; & Aojinejad, Ahmad Reza. (2016). The Relationship Between Cultural Intelligence and Educational Self-Efficacy and Performance of Student, Educators, Shiraz University. *Medwell Journals*. 11(2): 6300-6305.
- Khodadady, Ebrahim; & Ghahari, Shima. (2011, November). Validation of the Persian Cultural Intelligence Scale and Exploring Its Relationship with Gender, Education, Travelling Abroad and Place of Living. *Global Journal of Human Social Science*. 11(7): 64-75.
- Kim, Heejung S; Sherman, David K; & Taylor, Shelley E. (2008). Culture and Social Support. *American Psychologist*. 63(6): 518-526.
- Kotodziej, Sabina. (2010, January). The Role of Achievement Motivation in Educational Aspirations and Performance. *General and Professional Education*. 42-48.
- Kumar, Naresh; et al. (2008). The Effects of Personality and Cultural Intelligence on International Assignment Effectiveness: A Review. *Journal of Social Sciences*. 4(4): 320-328.
- Lawrence, Nadine E. (2011). *The Effect of Cultural Intelligence, Self Efficacy and Cross Cultural Communication an Cross Cultural Adaptation of International Students in Taiwan*. M.Ed. (International Human Resource Development). Taipei: National Taiwan Normal University. Copy.
- Lee, Li-Yueh. (2010). Multiple intelligences and the success of expatriation: The roles of contingency variables. *African Journal of Business Management*. 4(17): 3793-3804.
- MacNab, Brent R.; & Worthley, Reginald. (2010). Individual Characteristics as Predictors of Cultural Intelligence Development: The Relevance of Self-Efficacy. *International Journal of Intercultural Relations*. 36(2012): 62-71.
- Malek, Marlin Abdul. (2011). *Effect of Support and Cultural Intelligence on the Adjustment and Performance of Expatriates and Their Family Members in Malaysia*. Ph.D. (Philosophy) Birmingham: Aston University. Copy.
- Malek, Marlin Abdul; & Budhwar, Pawan. (2012). Cultural intelligence as a predictor of expatriate adjustment and performance in Malaysia. *Journal of World Business*. 10-11.

- Malik, A.; et al. (2008). The neglected role of cultural intelligence in recent immigrant newcomers' socialization. *International Journal of Cross-Cultural Management*. 14(2): 195-213.
- Mao, Ruirong; & Liu, Yi. (2016). Social Support: A Moderator between Cultural Intelligence and Crosscultural Adaptation of International Students in Chinese Universities. *International Forum of Teaching and Studies*. 12(2): 32-36.
- Morrell, Daniel L; et al. (2013). Past Experience, Cultural Intelligence, and Satisfaction With International Business Studies. *Journal of Teaching in International Business*. 24: 31-43.
- Narayanan, Shreas Suresh; & Cheang, Weng Onn Alexius. (2016). The influence of perceived social support and self-efficacy on resilience among first year Malaysian students. *Kajian Malaysia*. 34(2): 1-23.
- Pavlova, Marija. (2014). *Cultural Intelligence of Host Country Nationals and its Effect on the Cross Cultural Adjustment of Expatriates*. M.Sc. (Economics and Business Administration). University of Vaasa. Copy.
- Plessis, Yvonne du. (2011). Cultural Intelligence as Managerial Competence. *Alternation*. 18(1): 28 – 46.
- Ramalu, Subramaniam Sri; et al. (2012). The Mediating Effect of Cultural Intelligence on the Relationship Between Openness Personality and Job Performance among Expatriates on International Assignments. *International Business Management*. 6(5): 601-610.
- Ramalu, Subramaniam Sri; Wei, Chuah Chin; & Rose, Raduan Che. (2012). Cultural Intelligence and Expatriate Performance in Global Assignment : The Mediating Role of Adjustment. *International Journal of Business and Society*. 13(1): 19-32.
- Rose, Raduan Che; & Kumar, Naresh. (2008). A Review on Individual Differences and Cultural Intelligence. *The Journal Of International Social Research*. 1(4): 505-522.
- Rothmann, S; & Coetzer, E P. (2003). The Big Five Personality Dimensions and Job Performance. *SA Journal of Industrial Psychology*. 29(1): 68-74.

- Schwarzer, Ralf. (2014). *Everything you wanted to know about the General Self-Efficacy Scale but were afraid to ask*. Retrieved November 2, 2015. from http://userpage.fu-berlin.de/~health/materials/faq_gse_220405.pdf.
- Schwarzer, Ralf; & Jerusalem, Matthias. (1995). *The General Self-Efficacy Scale (GSE)*. Retrieved November 2, 2015. from <http://userpage.fu-berlin.de/~health/engscal.htm>
- Stockert, Jennifer Pauline. (2015). *Expatriate Adjustment of U.S. Military on Foreign Assignment: The Role of Personality and Cultural Intelligence in Adjustment*. M.A. (Industrial/Organizational Psychology). Minnesota: Minnesota State University. Copy.
- Sultan, Sarwat; & Tareen, Nukhba. (2014, June). Examining the Effect of Self Efficacy on Employees' Performance through Cultural Intelligence. *J. Asian Dev. Stud.* 3(2): 41-49.
- Vedadi, Ahmad; et al. (2010, January). The Relationship between Cultural Intelligence and Achievement: a Case Study in an Iranian Company. *Iranian Journal of Management Studies.* 3(3): 25-40.
- Yordanova, Galya K. (2011). *Managing with Cultural Intelligence: The Anew Secret to Multicultural Team Success*. Aarhus: Aarhus University. Copy.
- Yusoff, Yusliza Mohd. (2016). International Students' Adjustment in Higher Education: Relation between Social Support, Self-Efficacy, and Socio-cultural Adjustment. *Australian Journal of Business and Management Research.* 1(1): 1-15.
- Yusoff, Yusliza Mohd; Jauhar, Junaimah; & Chelliah, Shankar. (2010). *Examining the Role of Perceived Social Support on Psychological Adjustment of International Students in a Malaysian Public University*. Malaysia: Universiti Sains Malaysia. Copy.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

- | | |
|--|--|
| 1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นริศรา พึ่งโพธิ์สม | สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ |
| 2. อาจารย์ ดร. พิษญาณี ภู่อระกูล | สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ |
| 3. อาจารย์ ชญานุช ลักษณะวิจารณ์ | ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ |

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงค่าความเที่ยงตรงของเครื่องมือวิจัย

ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องรายชื่อของแบบสอบถาม

องค์ประกอบ	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	ผลการ คัดเลือก	
		1	2	3			
แบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม	ด้านพฤติกรรมวาจา	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		4	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		5	-1	0	0	-1.00	คัดออก
		6	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	ด้านพฤติกรรมที่ไม่ใช่วาจา	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		4	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		5	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		6	0	1	0	0.33	คัดออก
	ด้านวัจนกรรม	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		2	0	0	0	0.00	คัดออก
		3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		4	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		5	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		6	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
แบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับ ประสบการณ์	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้	
	2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้	
	3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้	
	4	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้	
	5	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้	
	6	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้	
	7	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้	
	8	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้	

ตาราง (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	ผลการ คัดเลือก
		1	2	3		
แบบสอบถามการรู้ความสามารถ ของตนเอง	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	4	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	5	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	6	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	7	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	8	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
แบบสอบถามแรงจูงใจได้เต็มที่	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	4	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	5	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	6	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	7	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	8	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
แบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคม	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	4	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	5	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	6	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	7	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	8	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้

ตาราง (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	ผลการ คัดเลือก	
		1	2	3			
แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม	ด้านอารมณ์	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		4	0	0	1	0.33	คัดออก
	ด้านข้อมูลข่าวสาร	1	0	1	0	0.33	คัดออก
		2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		4	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
	ด้าน ทรัพยากร	1	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		2	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้
		3	1	1	1	1.00	คัดเลือกไว้

ภาคผนวก ค

ตารางแสดงค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัย

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.368
2	.580
3	.516
4	.438
5	.533
6	.609
7	.471
8	.419
9	.573
10	.538
11	.648
12	.578
13	.591
14	.289
15	.271

ค่าความเชื่อมั่น = .855

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.618
2	.461
3	.523
4	.442
5	.676
6	.654
7	.360
8	.358

ค่าความเชื่อมั่น = .786

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.558
2	.358
3	.477
4	.440
5	.597
6	.493
7	.446
8	.328

ค่าความเชื่อมั่น = .751

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.671
2	.511
3	.470
4	.501
5	.312
6	.491
7	.637
8	.548

ค่าความเชื่อมั่น = .788

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคม

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.358
2	.259
3	.303
4	.413
5	.552
6	.480
7	.613
8	.622

ค่าความเชื่อมั่น = .745

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	.500
2	.553
3	.330
4	.481
5	.581
6	.376
7	.299
8	.586
9	.239

ค่าความเชื่อมั่น = .742

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย



แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง

ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

1. ให้นักศึกษาอ่านและพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย หรือเติมคำลงในช่องว่างของแต่ละข้อคำถาม เพียงตัวเลือกเดียวเท่านั้นที่ตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
2. ข้อคำถามแต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด คำตอบที่ดีที่สุด คือ คำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
3. นักศึกษาจะต้องตอบคำถามให้ครบถ้วนทุกข้อ
4. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะไม่ส่งผลกระทบต่อการเรียนของนักศึกษา
5. แบบสอบถามฉบับนี้ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 60 ข้อ แบ่งเป็นข้อคำถามจำนวน 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

ตอนที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคม

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

นางสาวณัฐพร ศรีสวัสดิ์ นิสิตหลักสูตร วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์)

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม

1. เพศ ชาย หญิง

2. มหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มหาวิทยาลัยมหิดล

3. สาขาวิชาที่ศึกษา

อัสสัมชัญ

มหิดล

การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ

การจัดการบริการนานาชาติ

ระบบสารสนเทศธุรกิจ

การตลาด

การสื่อสารการแสดง

ธุรกิจระหว่างประเทศ

การออกแบบนิเทศศิลป์

สังคมศาสตร์

ภาษาอังกฤษธุรกิจ

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

4. ประสบการณ์ทำกิจกรรม/โครงการต่างๆ ที่นักศึกษามีโอกาสทำร่วมกับชาวต่างชาติ ทั้งกิจกรรมที่สถานศึกษาของนักศึกษาจัดขึ้น และกิจกรรมภายนอกสถานศึกษาที่นักศึกษาสมัครเข้าร่วมเอง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยแบ่งตามลักษณะกิจกรรม ดังนี้

กิจกรรมเชิงวิชาการ (เช่น โครงการนักเรียนแลกเปลี่ยน, การแข่งขันทางวิชาการ ฯลฯ)

จำนวนกิจกรรมทั้งหมดที่เข้าร่วม.....กิจกรรม, ระยะเวลารวมทั้งสิ้น.....
ตัวอย่างกิจกรรม.....

กิจกรรมกีฬา และสันทนาการ (เช่น การแข่งขันกีฬาร่วมกับชาวต่างชาติ, ค่าขนส่งเสริมความสัมพันธ์กับนักศึกษาต่างชาติ ฯลฯ)

จำนวนกิจกรรมทั้งหมดที่เข้าร่วม.....กิจกรรม, ระยะเวลารวมทั้งสิ้น.....
ตัวอย่างกิจกรรม.....

กิจกรรมดนตรี และศิลปวัฒนธรรม (เช่น การแข่งขันดนตรีระดับนานาชาติ, การตั้งวงดนตรีร่วมกับเพื่อนชาวต่างชาติ, กิจกรรมแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมนานาชาติ, การท่องเที่ยวต่างประเทศ ฯลฯ)

จำนวนกิจกรรมทั้งหมดที่เข้าร่วม.....กิจกรรม, ระยะเวลารวมทั้งสิ้น.....
ตัวอย่างกิจกรรม.....

กิจกรรมเพื่อสังคม และอาสาสมัคร (เช่น กิจกรรมเพื่อสังคมร่วมกับนักศึกษาต่างชาติ, การร่วมเป็นอาสาสมัครในโครงการระดับนานาชาติต่างๆ ฯลฯ)

จำนวนกิจกรรมทั้งหมดที่เข้าร่วม.....กิจกรรม, ระยะเวลารวมทั้งสิ้น.....
ตัวอย่างกิจกรรม.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง					
	ปฏิบัติมากที่สุด	ปฏิบัติมาก	ค่อนข้างปฏิบัติ	ค่อนข้างไม่ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติเลย
1. ฉันหลีกเลี่ยงการพูดภาษาต่างชาติด้วยสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษาแม้จะพูดได้ เพราะกลัวว่าจะโดนคนอื่นนินทา						
2. เมื่อฉันสนทนากับชาวต่างชาติด้วยคำศัพท์ที่ไม่แน่ใจว่าถูกต้องหรือไม่ ฉันจะปรับการพูดให้ช้าลง เพื่อลดความเข้าใจผิด						
3. ฉันเปลี่ยนการใช้จังหวะหยุด และเงียบให้เหมาะสมกับสถานการณ์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน						
4. ฉันเลือกใช้คำง่ายๆ ในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ แทนการใช้คำศัพท์ยากๆ หรือคำเฉพาะที่อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิด						
5. ในการสนทนากับชาวต่างชาติ ฉันจะปรับเปลี่ยนโทนเสียง และใช้ความหนักเบาของเสียงในการเน้นส่วนที่สำคัญ เพื่อให้เพื่อนเข้าใจได้ตรงกัน						
6. ฉันควบคุมการแสดงออกทางสีหน้าและสายตา เมื่อรู้สึกไม่พอใจ หรือมีปัญหาเกี่ยวกับชาวต่างชาติ						
7. ฉันเว้นระยะห่างในการยืนและการนั่ง ระหว่างสนทนากับคนต่างชาติชาวเอเชีย ไม่แตกต่างกับคนต่างชาติชาวตะวันตก						
8. ฉันระมัดระวังการสัมผัสตัวแบบใกล้ชิดกับเพื่อนชาวต่างชาติจากเอเชีย มากกว่าเพื่อนชาวต่างชาติจากตะวันตก						
9. เมื่อเพื่อนชาวต่างชาติชวนฉันไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิด ฉันจะหลีกเลี่ยงการแต่งกายด้วยสีที่ไม่เป็นมงคลตามวัฒนธรรมของเพื่อน						
10. ฉันหลีกเลี่ยงการใช้ท่าทางที่อาจสื่อความหมายผิดๆ เช่น ชี้มือ, ดัดนิ้ว, พยักหน้า ฯลฯ เวลาสนทนากับชาวต่างชาติ						

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง					
	ปฏิบัติมากที่สุด	ปฏิบัติมาก	ค่อนข้างปฏิบัติ	ค่อนข้างไม่ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติเลย
11. หากมีเพื่อนชาวต่างชาติมาขอให้ฉันช่วยงาน แต่ฉันไม่อยากทำ ฉันจะพิจารณาว่าจะตอบปฏิเสธไปแบบตรงๆ หรือ ใช้การบ่ายเบี่ยงเพื่อปฏิเสธเพื่อนอย่างสุภาพ โดยดูจากลักษณะนิสัยของคนชาตินั้นๆ						
12. เมื่อฉันได้รับเชิญให้ไปเที่ยวบ้านของเพื่อนชาวต่างชาติ ฉันจะเตรียมของฝากให้เจ้าของบ้าน โดยคำนึงถึงข้อห้ามตามธรรมเนียมของชาตินั้นๆ						
13. เมื่อฉันพูดคุยกับชาวต่างชาติแล้วมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน หากเป็นเพื่อนชาวตะวันตกฉันจะพูดแสดงความคิดเห็นของตัวเองอย่างตรงไปตรงมา ในขณะที่จะระมัดระวังคำพูดแล้วแสดงความเห็นแย่งแบบสุภาพมากกว่าเมื่อสนทนากับเพื่อนชาวเอเชีย						
14. เมื่อฉันต้องการขอความช่วยเหลือจากเพื่อนชาวต่างชาติ ฉันจะใช้คำร้องขอที่เป็นกันเองและแสดงความสนิทสนม โดยหวังว่าเพื่อนจะใจอ่อนและยอมให้ความช่วยเหลือ						
15. เมื่อฉันต้องการขอบคุณเพื่อนชาวต่างชาติที่ให้ความช่วยเหลือ ฉันจะแสดงความขอบคุณโดยการทบไถ่หรือทบหลังเบาๆ						

ตอนที่ 3 แบบสอบถามบุคลิกภาพเปิดรับประสบการณ์

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1. ฉันชอบเรียนรู้และหาวิธีการใหม่ๆ มาใช้ปรับปรุงการเรียนและการใช้ชีวิตของตนเองของตนเอง						
2. ฉันชอบลองชิมอาหารใหม่ๆ และอาหารต่างชาติ						
3. ฉันเป็นคนเปิดกว้างต่อแนวคิดต่างๆ						
4. ฉันมักมองหาข้อดีของสถานการณ์ต่างๆอยู่เสมอ						
5. ฉันชอบการเข้าสังคม และการทำกิจกรรมร่วมกับชาวต่างชาติ						
6. ฉันกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนจากประเทศต่างๆ						
7. ฉันรู้สึกอึดอัด และประหม่า หากต้องอยู่ร่วมกับคนจำนวนมาก						
8. ฉันมักจะปฏิเสธความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับความคิดเห็นของฉัน						

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1. แม้จะเป็นสิ่งที่ไม่ถนัด ฉันก็เชื่อมั่นว่าตนเองสามารถทำสิ่งนั้นให้ประสบความสำเร็จได้						
2. ฉันมักจะประหม่าและวิตกกังวลอย่างมาก เมื่อเจอกับสถานการณ์ที่กดดัน						
3. แม้ว่าจะโดนขัดขวางจากผู้อื่น ฉันก็สามารถหาวิธีการและช่องทางเพื่อให้ได้มาถึงสิ่งที่ฉันต้องการได้						

ข้อความ	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
4. ฉันมักไม่ค่อยประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้						
5. ฉันมั่นใจว่าตัวเองสามารถจัดการกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันได้อย่างมีประสิทธิภาพ						
6. ฉันสามารถเผชิญหน้ากับความเครียดได้ดีเมื่อเจอกับอุปสรรค						
7. เมื่อเจอปัญหา ฉันจะไม่สามารถคิดหาวิธีการแก้ไขแบบใหม่ๆ ได้ด้วยตัวเอง						
8. ฉันสามารถบริหารจัดการงานทุกอย่างได้เป็นอย่างดี						

ตอนที่ 5 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อความ	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1. ฉันมุ่งมั่นทำงานตามที่ได้รับมอบหมายจนกว่าจะสำเร็จ						
2. ฉันสามารถทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดติดต่อกันเป็นเวลานานได้โดยไม่ย่อท้อ						
3. ปัญหาและอุปสรรคต่างๆที่เกิดขึ้น ไม่ทำให้ฉันเกิดความท้อแท้หรือสิ้นหวัง						
4. เมื่อฉันต้องทำงานที่มีความยุ่งยาก ฉันมักจะขอร้องให้คนอื่นมาช่วยทำแทน						
5. ฉันชอบผัดผ่อนการทำงาน และมาเร่งทำเมื่อใกล้กำหนดเวลาที่ต้องส่งอยู่เป็นประจำ						
6. เมื่อทำสิ่งใดฉันจะกำหนดเป้าหมายที่ต้องการ และพยายามทำให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้						

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
7. เมื่อประสบความล้มเหลวในการทำงาน ฉันจะปรับปรุงการทำงานของตนเองและคิดหาวิธีการใหม่ที่ทำให้งานสำเร็จ						
8. ฉันชอบที่จะแข่งขันกับตัวเอง เมื่อพบว่าตนเองยังไม่เก่งในเรื่องใด ก็พยายามพัฒนาความสามารถในเรื่องนั้น						

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการถ่ายทอดทางสังคม

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1. ครอบครัวสอนฉันว่า คนทุกคนไม่ว่าจะมาจากที่ไหน หรือนับถือศาสนาอะไร ต่างก็มีคุณค่าความเป็นคนเท่ากัน ทำให้ฉันปฏิบัติต่อคนจากทุกชาติอย่างเท่าเทียม						
2. หากเลือกได้ ฉันจะหลีกเลี่ยงการนั่งกินอาหารร่วมกับกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีน เนื่องจากเห็นข่าวและกระทู้ตามโซเชียลมีเดียหลายๆครั้งที่ถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมกรกินอาหารที่มูมมามและสกปรกของชาวจีน						
3. ฉันหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยอย่างสนิทสนมและให้ความไว้วางใจแก่แรงงานต่างด้าวมากจนเกินไป เพราะเห็นข่าวการก่ออาชญากรรมของคนกลุ่มนี้อยู่บ่อยครั้ง						
4. ฉันเห็นเพื่อนหลายคนให้ความช่วยเหลือและบอกทางกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ฉันจึงให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเมื่อเห็นว่าเขากำลังเดือดร้อนอยู่บ่อยๆ						

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
5. ฉันเห็นอาจารย์และเพื่อนชาวไทยคนอื่นให้ความช่วยเหลือเพื่อนนักศึกษาชาวต่างชาติในการปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมไทย ฉันจึงเข้าไปช่วยเหลือและให้คำแนะนำเพื่อนชาวต่างชาติบ้างเมื่อมีโอกาส						
6. เพื่อนของฉันชื่นชอบและติดตามผลงานของนักแสดง/ศิลปินชาวต่างชาติ และมักมาเล่าให้เพื่อนในกลุ่มฟังบ่อยๆ ทำให้ฉันเริ่มสนใจที่จะติดตามผลงานของนักแสดง/ศิลปินชาวต่างชาติคนนั้นบ้าง						
7. ครู/อาจารย์หลายๆท่าน เล่าถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างที่ท่านศึกษาหรือใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศ รวมถึงความรู้และแนวคิดดีๆที่ได้รับกลับมา ทำให้ฉันต้องการที่จะไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศบ้างหากมีโอกาส						
8. ครอบครัวของฉันมองว่าการเรียนหลักสูตรนานาชาติ จะทำให้ฉันมีโอกาสได้เรียนรู้ภาษา วัฒนธรรม และมุมมองแนวคิดใหม่ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต ทำให้ฉันเลือกเรียนหลักสูตรนานาชาติ						

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1. เวลาที่ฉันมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับการเรียน/การทำงาน ร่วมกับคนต่างชาติ คนในครอบครัวยินดีที่จะรับฟังปัญหาและคอยให้กำลังใจแก่ฉันเสมอ						

ข้อความ	ระดับความเป็นจริง					
	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
2. พ่อแม่ชมเชยที่ฉันชอบแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆโดยการสมัครเข้าร่วมกิจกรรม หรือเป็นอาสาสมัครในโครงการต่างๆ ที่เปิดโอกาสให้ฉันได้ทำงานร่วมกับคนต่างชาติ						
3. หากฉันมีปัญหาขัดแย้งทางการเรียนกับเพื่อนชาวต่างชาติ อาจารย์จะเข้ามาช่วยไกล่เกลี่ยระหว่างทั้งสองฝ่าย และให้กำลังใจในการแก้ปัญหาพร้อมกัน						
4. เพื่อนๆช่วยกันแบ่งปันข้อมูลข่าวสารของกิจกรรม/โครงการต่างๆ ที่สนับสนุนการเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีหรือส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างชาติ						
5. ฉันได้รับข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการเรียน/การทำงานร่วมกับเพื่อนชาวต่างชาติจากอาจารย์อย่างเพียงพอ						
6. พ่อแม่ไม่ค่อยมีคำแนะนำ หรือข้อเสนอแนะดีๆ ให้กับฉัน เมื่อฉันต้องการปรึกษาเรื่องการปรับตัวในการทำงานร่วมกับเพื่อนชาวต่างชาติ						
7. ผู้บริหารสถานศึกษาให้การสนับสนุนงบประมาณ และอุปกรณ์ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อการจัดกิจกรรม/โครงการส่งเสริมความสัมพันธ์ และการเรียนร่วมกันระหว่างนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างชาติอย่างเพียงพอ						
8. พ่อแม่ให้การสนับสนุนค่าใช้จ่ายแก่ฉัน เพื่อใช้ในการเข้าร่วมกิจกรรม/โครงการซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้และการทำงานร่วมกันของนักศึกษาจากชาติต่างๆ						
9. ในการทำงานกิจกรรมที่นักศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ต้องทำร่วมกันเป็นกลุ่ม มักจะมีเพื่อนบางคนที่ไม่ช่วยกันทำงาน ทำให้เกิดปัญหาระหว่างการทำงาน						

ขอบคุณนักศึกษาทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามค่ะ

ภาคผนวก จ

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากหน่วยงาน



ที่ ศธ 6918/ 14๖4

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๖ เมษายน 2560

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เนื่องด้วย นางสาวณัฐพร ศรีสวัสดิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภัทราวีวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการสื่อสารการแสดง และ สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ระดับชั้นปีที่ 1 – 4 ตอบแบบสอบถาม เรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ในระหว่างเดือนพฤษภาคม 2560 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064



ที่ ศธ 6918/ 14 ๒ 5

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๖ เมษายน 2560

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

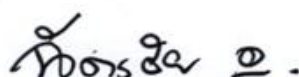
เรียน คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เนื่องด้วย นางสาวณัฐพร ศรีสวัสดิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มี
ผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ”
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภัทรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ศึกษาระดับปริญญาตรี
สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ระดับชั้นปีที่ 1 – 4 ตอบแบบสอบถามเรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความ
ฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ในระหว่างเดือนพฤษภาคม 2560 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ



(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0 2649 5064

ที่ ศธ 6918/ 14๕๖



บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๑๖ เมษายน 2560

เรื่อง ขอบขออนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เนื่องด้วย นางสาวณัฐพร ศรีสวัสดิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภัทราวีวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ และ สาขาวิชาระบบสารสนเทศระดับชั้นปีที่ 1 – 4 ตอบแบบสอบถามเรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่คณะบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ในระหว่างเดือน พฤษภาคม 2560 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064



ที่ ศธ 6918/ 1423

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๖ เมษายน 2560

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบข้อมูลเพื่อการวิจัย

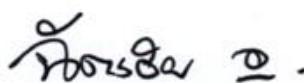
เรียน คณะบดีคณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยมหิดล

เนื่องด้วย นางสาวณัฐพร ศรีสวัสดิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภัทราวีวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (หลักสูตรนานาชาติ) ระดับชั้นปีที่ 1 – 4 ตอบแบบสอบถาม เรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยมหิดล ในระหว่างเดือนพฤษภาคม 2560 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ



(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0 2649 5064



ที่ ศธ 6918/ 14๕๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๖ เมษายน 2560

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล

เนื่องด้วย นางสาวณัฐพร ศรีสวัสดิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ของนักศึกษาปริญญาตรีที่ศึกษาในหลักสูตรนานาชาติ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภัทราวีวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการบริการนานาชาติ, สาขาวิชาการตลาด, สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ และ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ระดับชั้นปีที่ 1 - 4 ตอบแบบสอบถามเรื่อง “ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีผลต่อความฉลาดทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ในระหว่างเดือนพฤษภาคม 2560 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0 2649 5064

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวณัฐพร ศรีสวัสดิ์
วันเดือนปีเกิด	19 กันยายน 2531
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	72/22 อาคารบ้านสวนธน ซอยรัตนาธิเบศร์ 28 ถนนรัตนาธิเบศร์ ตำบลบางกระสอ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2554	จบการศึกษาระดับปริญญาตรี วท.บ. (จิตวิทยา) คณะมนุษยศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2560	จบการศึกษาระดับปริญญาโท วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ